

ДЕЙВИД МОРЕЛ ПРИЗРАЧНИ СВЕТЛИНИ

Превод от английски: Иван Атанасов, 2010

chitanka.info

*„Не са ли малко дните на живота ми?
Оставете ме сам да си отдъхна,
преди да ида там, отдето няма да се
върна,*

*в земята на мрака и сянката на смъртта,
в мрачната земя, където няма ред
и единствената светлина е мракът.“*

*Йов 10:20, 10:21,
10:22*

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Явлението, описано в този роман, се появява много нощи край град Марфа, Западен Тексас. Било е наблюдавано още по времето, когато районът е бил населен от коренното американско население. До този момент никой не е успял да намери разумно обяснение за него.

ПЪРВА ЧАСТ

ПОВИКВАНЕТО

1.

Гледан от четиристотин и петдесет метра височина, синият пикап приличаше на детска играчка. При обикновени обстоятелства щеше да е неразличим в трафика, но този вторник следобед в началото на юни времето бе слънчево и пилотът виждаше ясно как пикапът изпреварва другите автомобили и шофьорът сменя постоянно пътните платна в търсене на свободна пролука.

Самолетът „Чесна 172“ беше с високо разположени крила и едина-единствена перка. Пилотираше го четиридесетгодишният полицейски служител Дан Пейдж. Той знаеше, че пикапът е управляван от мъж, защото слушалките му бяха настроени на полицейската честота и бе разбрал, че десет минути по-рано шофьорът е застрелял друг мъж по време на свада между наркопласьори в парка „Форт Марси“. От минаваща наблизо патрулка полицаи бе видял стрелбата. Когато влязъл с пълна газ в парка, нападателят открил огън по предното стъкло и го убил. Градинарите, станали свидетели на двете убийства, бяха описали стрелеца като висок двадесетгодишен англосаксонец с бръсната глава, бяла тениска и голяма татуировка на лявата ръка.

Пейдж имаше свободен ден. Беше пилот любител и беше излетял с частния си самолет от малкото летище край Санта Фе, защото му доставяше удоволствие „да се издигне над всичко“, както обичаше да казва. Но когато чу за преследването по полицейската си радиостанция, се насочи към широкия четири мили град. Намери мястото, където бяха видели за последно пикапа. Надяваше да го съзре между ниските сгради на Санта Фе и да съобщи местонахождението му на своите колеги в пресоващите го патрулни коли. Минути по-късно забеляза тежкотоварния автомобил. Безумният хаотичен маршрут на пикапа беше труден за проследяване по земя, но се виждаше ясно от въздуха.

— Движи се на изток по „Пералта“ — каза Дан в микрофона на слушалките си. — А сега завива надясно по „Гваделупа“ и се насочва към центъра на града.

— Намирам се на пет пресечки пред него — отговори бързо друг полицаи. — Мога да му отрежа пътя.

— Чакай. Сега завива по „Агуа Фриа“.

Пейдж наблюдаваше безпомощно как една движеща се срещу пикапа кола зави настрани, за да го избегне, качи се на тротоара и се вряза в кирпичена стена, а по капака ѝ се посипаха тухли. Той си представи звука от сблъсъка и катастрофата му се стори още по-жестока заради голямото разстояние, на което се намираше от нея.

— Върна се на „Сейнт Франсис Драйв“ — предупреди Дан.

— Ако се е запътил към междуцатската магистрала, ние сме блокирали изходите — отговори напрегнат глас. Пикапът отново рязко смени посоката.

— Завива надясно по „Серилос Роуд“ — извика Пейдж.

— Ще го пресрещна при „Кордова“! — каза бързо друг глас.

Пилотът погледна надолу към една пешеходна пътека видя пресичащите хора, които бързаха да избягат от летящия автомобил. Една кола бе принудена да се качи на тротоара.

— Късно е! Вече подмина „Кордова“!

— Ще направим блокада на „Сейнт Майкълс Драйв“.

— По-добре на „Родео Роуд“. Кара толкова бързо, че няма да имате време за „Сейнт Майкълс“.

Скоростта, с която пикапът скъсяваше разстоянието, наистина беше поразителна. Останалите коли на „Серилос Роуд“ сякаш буксуваха на едно място.

„Мили боже, трябва да се движи с над сто и шейсет километра в час!“ — помисли си Дан.

Той следеше с изумление как всички автомобили успяваха някак си да се отдръпнат в последния момент от налитания пикап. Другите шофьори или се взираха в огледалата си за обратно виждане, или беглецът не сваляше ръка от клаксона. Каквато и да беше причината, превозните средства се отдръпваха от пътя му.

— Блокирахме кръстовището на „Серилос“ и „Родео Роуд“! — извика някакъв глас.

Пикапът веднага зави в друга пресечка.

Пейдж най-накрая проумя какво става.

— Мисля, че има полицейска радиостанция!

— Какво?

— Променя посоката си всеки път, когато ми съобщите, че сте блокирали някоя улица! Сигурно ни подслушва! Сега завива в паркинга на „Лоу“!

Клиентите, излизачи от големия железарски магазин, хукнаха настрани, за да избегнат пикапа, който ускори към киното в края на паркинга и изчезна в подземния гараж.

Дан започна да описва кръгове, като се оглеждаше за мъж в бяла тениска, който ще се опита да избяга пеша от гаража. Но през юни много мъже носеха бели тениски, а и от тази височина беше почти невъзможно да се различат цветовете на дрехите. А и шофьорът можеше да принуди някой да му даде дрехата си и да се измъкне, без да привлича внимание.

Пейдж продължи да кръжи в небето.

От гаража изпълзя една лека кола.

Той разглеждаше дребните фигури на пешеходците, които вървяха към входа на киното. Търсеше някой, който да крачи бързо.

От гаража излезе джип.

„Може да смени превозното средство също толкова лесно, колкото и тениската си“ — осъзна Дан.

От гаража се показва някаква спортна кола.

Пилотът продължи да наблюдава трите превозни средства, като ги описва на полицаите. Първият автомобил влезе в една алея и зави наляво към „Серилос Роуд“. Джипът пое по същата алея, но зави в противоположната посока към една странична улица. Спортната кола се насочи назад към паркинга пред железарията.

Три различни посоки.

През това време патрулните коли обградиха района. Пейдж видя проблясващите лампи на покривите им и си представи воя на сирените им.

От подземния гараж не излязоха повече автомобили. На паркинга пред железарския магазин една патрулка спря спортната кола. Пилотът премести погледа си върху първия автомобил, който беше напуснал гаража. Беше спрял на кръстовището при „Серилос Роуд“, неспособен да открие пролука в трафика. За разлика от него джипът не срещна никакви препятствия, докато се придвижваше бавно по алеята към страничната улица.

Дан се довери на интуицията си и реши да проследи джипа. Спусна се тридесет метра, без да прави нищо драстично, което да е в противоречие с разпоредбите на ФАА^[1], но въпреки това движението надолу накара мотора му да изръмжи по-силно.

Джипът като че ли увеличи леко скоростта си.

Пилотът сниши самолета с още тридесет метра, карайки мотора да изръмжи още по-силно.

Джипът се понесе по-бързо.

— Той е под мен, в джипа! — извика Пейдж в микрофона и реши да провери предположението си, като се сниши с още тридесет метра. Следеше дали ще има някаква реакция.

Имаше. Джипът увеличи рязко скоростта си и поднесе, докато завиваше в една странична улица.

— Насочва се към „Еърпорт Роуд“!

Автомобилът се устреми по многолентовото шосе, движейки се на зигзаг из трафика, а скоростта му беше толкова безразсъдна, че другите коли се отклоняваха, за да му направят път. Две от тях се сблъскаха. При всяка рязка смяна на платната джипът се разклащаше леко — беше по-нестабилен от пикапа.

Дан погледна към другия край на „Еърпорт Роуд“ и се ужаси. Видя от една бензиностанция да излиза цистерна с бензин. „Мили боже...“

Джипът смени отново платната, наклони се от резкия завой и едва не се преобърна. Шофьорът се опита да намери пролука в трафика, ала, изглежда, завъртя твърде силно волана. Автомобилът се наклони още повече, задържа се за миг на две колела и падна на една страна.

След което започна да се плъзга по пътя сред фонтан от искри.

Летеше право към цистерната.

В следващата секунда се блъсна в нея, проби дъното ѝ и искрите възпламениха шурналия бензин.

Лумнаха пламъци.

Последва експлозия. Самолетът се разтърси от ударната вълна. На Пейдж му трябваша няколко секунди, за да се окопити и да извика по радиостанцията екип на Бърза помощ. Черен дим се стелеше край него.

[1] Федерална авиационна администрация, САЩ. — Б.пр. ↑

2.

В брифинг залата имаше черна дъска, а пред нея — няколко редици метални столове. Бръмчащите на тавана флуоресцентни лампи караха всички да изглеждат бледи, докато шефът на полицията изслушваше докладите им. Пейдж погледна през прозореца и видя на паркинга пред полицейското управление няколко подвижни телевизионни станции.

— Добре, казахте ми всички правилни неща, които сте извършили. Тогава къде допуснахте грешка? — попита началникът. — Пресконференцията е след петнадесет минути. Не искам изненади.

— Ние не го преследвахме — заяви Анджело, един от полицаите. — Не сме застрашили живота на цивилни граждани. Единственото, което направихме, беше да се опитаме да го изпреварим и да му препречим пътя.

— Точно така — обади се неговият колега Рафаел. — Не сме предприели нищо прибързано и необмислено, въпреки че копелето застреля Боби.

— Той караше със сто и шейсет километра в час — намеси се полицайката Вера. — Истинско чудо е, че единственият шофьор, когото уби, беше онзи от пламналата цистерна.

Началникът погледна към Пейдж.

— Ами ти?

Дан се помъчи да не мисли за агонията на шофьора.

— Полицейският хеликоптер е на ремонт в хангара, така че полицията можеше да използва единствено моя самолет. Предупредих авиодиспечера да не допуска други самолети над града. Летях над минималната позволена надморска височина. Не наруших нито една от разпоредбите на ФАА. Не изложих никого на риск.

Началникът огледа отново групата.

— Някой ще добави ли нещо? Има ли друга щуротия, за която трябва да знам?

Всички мълчаха.

— Тогава съм готов да разговарям с репортерите.

Полицайте изглеждаха облекчени.

Пейдж изчака отзад, докато всички станат и напуснат стаята.

— Искаш ли да дойдеш с нас да пием по една бира? — попита го Анджело.

— Веднага щом съобщя на жена ми, че съм добре — отговори Дан. Не беше необходимо да пита къде ще се срещнат. Сбирките винаги се правеха на едно и също място — в един спортен бар на „Серилос Роуд“.

Когато остана сам в брифинг залата, той позвъни вкъщи по мобилния си телефон. Правеше го за трети път, откакто беше кацнал, и за трети път чу собствения си глас да казва „Моля, оставете съобщение“.

Набра номера на мобилния телефон на Тори и отново чу нейния глас да изговаря „Моля, оставете съобщение“.

Въпреки това повтори:

— Хей, аз съм. Обади ми се, щом чуеш това.

Погледна часовника си, който показваше 7:23. „Къде може да е?“ — запита се той.

3.

Щом зави по алеята до едноетажната си къща, Пейдж натисна дистанционното за гаража, което бе закачено за сенника на джипа му. Вратата започна да се вдига и той видя, че сатурна на Тори го няма. Вкара „Гранд Чероки“-то вътре, изключи двигателя и слезе.

Когато се озова в сенчестата кухня, си даде сметка колко тиха е къщата.

На масата имаше бележка.

„Отивам да видя майка ми.“

Съобщението накара Дан да се намръщи, защото майката на Тори живееше в Сан Антонио, Тексас, на хиляда и триста километра от дома им, при това жена му изобщо не беше споменавала, че смята да я посещава. „Какво, за бога, би могло да я накара да замине така внезапно?“ — зачуди се той.

Хрумна му само едно обяснение: „Нещо спешно. Получила е телефонно обаждане с ужасни новини за майка й, купила си е самолетен билет в последния момент и е отпрашила към Албакърки“.

Единственото голямо летище в щата се намиреше в Албакърки. Пътуването с кола от Санта Фе до летището отнемаше час и петнадесет минути. Когато ходеха на гости на майка й, двамата с жена му обикновено използваха неговия самолет. Но докато беше във въздуха с чесната, Пейдж нямаше възможност да говори по мобилния си телефон, затова Тори не беше успяла да му каже какво се е случило.

„Сигурно така е станало, звучи логично“ — рече си Дан.

Въпреки това не престана да потрива челото си.

„Можеше поне да ми остави съобщение“.

Кухненският телефон се намиреше на стената до хладилника. Пейдж прегледа залепения отстрани лист, намери номера, който търсеше, и го набра. Очакваше да се включи телефонен секретар, но му отговори старчески глас:

— Ало?

— Маргарет? Ти ли си?

Той не разговаряше често с майката на Тори, но тя позна гласа му.

— Разбира се, че съм аз, Дан. Защо звучиш толкова изненадано?

— Мислех, че ще вдигне някой друг. Че си болна... или нещо подобно.

— Болна? Откъде ти хрумна такова нещо?

— Прибрах се вкъщи и намерих бележка от Тори, в която пише, че е тръгнала към теб. Това е толкова неочаквано. Когато излизах тази сутрин, тя не ми спомена нищо за пътуване, затова реших, че се е случило нещо сериозно. Помислих си, че си пострадала или нещо от този род. Сигурна ли си, че си добре?

— Е, уморена съм, защото работих цял следобед в градината. Иначе се чувствам отлично. Когато Тори ми се обади, че идва да ме види, бях не по-малко изненадана от теб.

Пейдж импулсивно стисна слушалката.

— Обадила ти се е? Кога?

— Тази сутрин около десет.

„Веднага щом тръгнах към летището“ — помисли си той. Жена му беше агент по недвижими имоти. Сутрин често оставаше вкъщи, за да пише оферти или да провежда телефонни разговори.

Дан пресметна набързо. От Албакърки до Сан Антонио нямаше директен полет. Тори трябваше да се прехвърли на друг самолет в Далас. Цялото пътуване от тях до майка ѝ обикновено отнемаше около седем часа. „В зависимост от това, кога е излетял самолетът ѝ, вече трябваше да е в Сан Антонио“ — помисли си той.

— Тя там ли е? Бих искал да говоря с нея.

— Не, очаквам я най-рано след няколко часа — отговори майка ѝ. — Може би дори утре.

— Утре? — От объркване Пейдж взе да заеква. — Трябва да е хванала доста късен полет.

— Не пътува със самолет.

Мъжът млъкна втрещено.

— Не пътува със самолет? Но тогава как... Искаш да кажеш, че шофира?

— Така излиза... И на мен ми се стори странно. Това са хиляда и триста километра... Наистина ли не знаеше?

— Не. Абсолютно нищо.

— Попитах я защо ще пътува с кола. Тя рече, че искала да разгледа щата и да помисли. Но не каза за какво ще мисли. Дан, ще те питам направо. Всичко наред ли е между вас с Тори?

Той се канеше да измърмори: „Напълно. Разбираме се прекрасно. Нещата не биха могли да бъдат по-добре“.

Но думите заседнаха в гърлото му.

Насили се да отвърне друго:

— Просто трябваше да ми каже, че иска да те посети. Можех да дойда с нея. Защо ѝ е било да го пази в тайна... Ако кара без почивка и пристигне тази нощ, кажи ѝ да ми се обади веднага. Няма значение колко е часът.

— Можеш да разчиташ на мен. Ще я помоля да ти звънне.

— Направи нещо повече, Маргарет. Сложи ѝ телефона в ръцете и я накарай да ми се обади.

4.

Пейдж затвори телефона и огледа кухнята. Тори беше прибрала съдовете от закуската. Кухненските плотове бяха празни и всичко беше на мястото си, сякаш къщата беше обявена за продан и някой щеше да идва на оглед.

Той отиде във всекидневната. Списанията, които обикновено лежаха разхвърляни на масичката, бяха старателно подредени. Възглавничките на дивана, които снощи с Тори бяха оставили в безпорядък, докато гледаха телевизия, бяха отново по местата си. Дан си спомни, че тя не стоя дълго и си легна рано с извинението, че иска да почете.

Прекося коридора и надникна в кабинета ѝ. Лаптопа ѝ го нямаше. Като се изключи настолната лампа, бюрото ѝ беше съвсем празно.

Влезе в спалнята. Леглото беше оправено, всичко останало — разтребено. Когато погледна в дрешника, откри, че два от куфарите липсват. Разгледа празните закачалки и стигна до извода, че Тори е взела по-голяма част от всекидневните си дрехи, но нито един официален костюм. Провери чекмеджетата на скрина ѝ и откри, че всичките ѝ чорапи и бельото ѝ ги нямаше. Погледна към нейната страна на леглото. Жена му обожаваше да чете и там винаги имаше дузина книги.

Те също бяха изчезнали.

Пейдж остана известно време неподвижен. Когато си даде сметка, че отвън се стъмва, се върна във всекидневната и седна в полумрака.

5.

Дан се събуди сепнато в сряда сутринта и се обърна към ужасяващата празна половина на леглото, където спеше Тори. Остана втренчен няколко тягостни секунди, после obu набързо някакви дънки, излезе навън, грабна вестника от тротоара и се втурна обратно в къщата, за да не пропусне звъна на телефона. Само че той така и не иззвъня.

На първата страница на вестника пишеше с големи букви: „СТРЕЛБА, ДОВЕЛА ДО ПРЕСЛЕДВАНЕ И ЕКСПЛОЗИЯ НА ЦИСТЕРНА“. Имаше снимка на Боби в униформа. Друга фотография показваше шофьора на пикапа. На трета се виждаха деформираните метални останки от джипа и цистерната с бензин, които се бяха споили от огнения ад.

Пейдж обърна вестника, за да скрие снимките.

Неспособен да чака повече, той взе телефона и набра номера.

— Маргарет, Дан е.

Тя му отговори без обичайните шеговити забележки:

— Тори още я няма.

Той усети как гърлото му пресъхна. Когато преглътна, успя да каже:

— Сигурно се е уморила и е пренощувала в някой мотел. — Но още докато го изричаше, осъзна, че не го вярва.

— Тогава защо не ми се обади да ми каже да не се тревожа? Защото в момента правя точно това. — Старческият ѝ глас потрепери. — Ами ако е катастрофирала?

— Не мисля, иначе все щях да чуя нещо. — Той се опита да звучи убедено. — Но ще видя какво мога да науча.

Три часа по-късно, докато пътуваше към една гимназия, за да разследва някакво нападение с нож, Пейдж получи обаждане от дежурния полицаи в управлението.

— Няма данни, че Тори е катастрофирала в Ню Мексико или Тексас, нито че е била приета в някоя от болниците по маршрута ѝ.

Дан въздъхна облекчено, въпреки че много добре знаеше какво означава това и какво е следващото нещо, което трябва да направи, — не виждаше друга възможност.

— Пусни рапорт за изчезнал човек.

6.

Рано сутринта в четвъртък телефонът иззвъня. Пейдж остави чашата с кафе и грабна слушалката.

— Ало?

— Дан Пейдж? — попита мъжки глас. Имаше южняшки акцент и беше дрезгав като на пушач.

— На телефона — отговори той и осъзна, че стиска с всички сили слушалката.

— Обажда се полицейски началник Роджър Костиган от Ростов, Тексас.

— Откъде? — На Дан му се зави свят. Той взе една химикалка.

— Ростов, Тексас. На югоизток от Ел Пасо и на около деветдесет километра от мексиканската граница.

Усети да му призлява, нозете му омекнаха.

— Намерихте ли жена ми?

— Виктория Пейдж — отговори гласът, сякаш четеше някакъв доклад. — От бялата раса. Метър и седемдесет. Петдесет и пет килограма. Червена коса. Зелени очи. Кара тъмносин „Сатурн Аутлук“ от 2008 година. — Мъжът продиктува номера на шофьорската книжка.

— Това е тя. — Челото на Дан изстина.

— Един от моите полицаи е забелязал колата й край пътя рано тази сутрин. Намерил я е наблизко.

Той затаи дъх.

— Тя...?

— Добре е. Не е нужно да се притеснявате за това. Не е пострадала. Не е била в опасност.

— Не е имало катастрофа?

— Не, сър.

— Не е ранена?

— Точно така, господин Пейдж. Нищо й няма.

„Слава богу“ — помисли си той. Но главата му моментално се изпълни с тревожни въпроси.

— Ако не е пострадала, тогава защо колата й е била край пътя?

— Трудно е за обяснение.
— Не разбирам. Тя там ли е? Ще ми дадете ли да говоря с нея?
— Не, сър. Не е при мен.
— Тогава как мога да се свържа с жена ми?
— Предполагам, че това зависи от нея — отговори гласът. — Ние
й казахме, че я търсите, но тя не реагира.
— Нищо не разбирам. Сама ли е?
— Мисля, че да.
— Тогава какво, за бога, търси в... — Пейдж погледна записките
си. — Ростов, Тексас?
— Малко е сложно за обяснение. Ще разберете по-добре, ако се
видим на живо. Във всеки случай не е бил нарушен нито един закон.
Тя е тук по собствена воля.
— Казвате, че е по-добре да ми обясните на живо?
— По-точно „да ви го покажа“.
— Защо сте толкова потаен, началник Костиган?
— Не го правя нарочно. Повярвайте ми, ситуацията е
необичайна. Страхувам се, че не мога ви обясня повече по телефона.
Ще трябва да видите всичко с очите си.
— Не знам какво, по дяволите, става, но каквото и да е, ще ми го
покажете още този следобед.
— Господин Пейдж, опасявам се, че ще ви трябва доста повече
време, за да пристигнете тук. Намирате се в Санта Фе, нали?
— Точно така.
— Най-близкото гражданско летище до нас е в Ел Пасо, а ние
сме на неколкостотин километра от там. Няма начин да пристигнете
тук този следобед.
— Имате ли изобщо някакво летище?
— Има едно малко, което използват фермерите, ала...
— Значи ще се видим в пет часа следобед.

7.

Дан се обади в полицейското управление и каза на дежурния полицаи, че днес няма да отиде на работа и че вероятно ще отсъства до понеделник. После събра багажа си в един куфар, взе пилотската си чанта и отпътува с колата до малкото летище на Санта Фе. Пренесе нещата си до рецепцията и поздрави младата жена зад гишето.

До нея лежеше разтворен днешният вестник, но преди да коментира водещата статия, той тръгна наляво и влезе в компютърната зала, за да разгледа прогнозите за времето в Ню Мексико и Тексас. Според тях в близките два-три дни можеше да има гръмотевични бури, но нищо обезпокоително през следващите няколко часа.

Последното нещо, което винаги правеше, беше да потърси съобщения за забранени зони. Те предупреждаваха пилотите за въздушни пространства, в които нямаха право да влизат, обикновено правеха това от съображения за сигурност. Всеки пилот, който нарушеше забраната, рискуваше да бъде обграден от бойни реактивни самолети и да получи сърдити заповеди да се приземи на най-близкото летище.

В Ню Мексико нямаше подобни зони, но Пейдж с изненада установи, че в Ростов, Тексас, има една такава. Озадачен, той натисна нужния клавиш, за да получи повече информация, и откри, че зоната обхваща пространството над група астрономически сателитни антени на тридесет и два километра северозападно от града. Не ставаше въпрос за националната сигурност. По-скоро обсерваторията беше забранена за посещения, защото летящите над антените самолети можеха да причинят електрически смущения, които да попречат на опитите за събиране на радиосигнали от астрономически явления, като слънчеви изригвания и завихряне на галактики.

„Чудесно, просто ще стоя надалече от нея“ — помисли си Дан.

Той извади картите от пилотската си чанта и начерта набързо маршрута си до Ростов. Както му беше казал началник Костиган, градът се намирал на неколкостотин километра югоизточно от Ел Пасо. Доста далече от Сан Антонио.

Обзет от вълнение, Пейдж пое към зоната на стоянките на летището. Там, под топлата слънчева светлина, бяха строени цял рояк малки самолети, чиито криле и опашки бяха вързани с въжета към бетонната писта. Един от тях беше неговата „Чесна“. Давайки си сметка, че времето го притиска, Дан се насили да запази спокойствие, докато оглеждаше внимателно самолета. След всеки полет пълнеше догоре резервоарите. Сега източи малко гориво в една чаша, за да се увери, че в него няма водни мехурчета или други вредни примеси.

„Съсредоточи се!“ — каза си той.

След като развърза самолета, Пейдж се качи в кабината, защити картите и маршрута на полета за клипборда, който беше прикрепил към бедрото си, и пое дълбоко дъх.

„Трябва да внимавам — помисли си той. — Независимо колко много искам да стигна при Тори, в момента най-важен е самолетът. Нужно е да се съсредоточа само върху него“.

Пое си още веднъж дълбоко дъх и прегледа списъка с нещата, които трябваше да направи, преди да излети.

„Какво, за бога, търси Тори в Ростов, Тексас?“

Включи радиостанцията си и поиска разрешение от авиодиспечера да се придвижи до зоната за излитане. Няколко минути по-късно — по-малко от два часа след телефонния разговор с началник Костиган — той беше във въздуха и летеше към Тексас.

8.

Мъжът с карабина Д4 стоеше в сянката на малката бетонна сграда и се наслаждаваше на последната си цигара. Температурата беше приятна — около 30 градуса, — но той все още се придържаше към навиците, които беше придобил по време на двете си мисии в Ирак, и избягваше да се излага на пряка слънчева светлина.

Беше сутрин и слънцето се намираше от другата страна на ниската сграда, затова Ърл Халоуей не можеше да се наслади на суровото великолепие на планините Дейвис, които се издигаха на север. Вместо това пред погледа му се простираше безкрайно поле, осеяно с редки туфи кафява трева.

Заплетени изсъхнали бурени стърчаха в подножието на телената ограда на петдесет метра от него. Тя беше висока четири метра и бе обточена с бодлива тел на върха. По протежението ѝ имаше табели, на които пишеше:

НАУЧНОИЗСЛЕДОВАТЕЛСКИ ОБЕКТ ВХОД ЗАБРАНЕН

Вляво от Халоуей се издигаха девет големи сателитни антени, насочени под различен ъгъл към небето, а десетата беше наведена, така че бе успоредна на земята. До нея имаше камион, скеле и малък кран, сякаш беше в ремонт. Сателитните чинии се виждаха от доста голямо разстояние и привличаха вниманието.

На шосето, което минаваше на шестнадесет километра от обсерваторията, върху заключената порта на оградата имаше същата предупредителна табела. Хората, които спираха колите си, за да позяпат отдалечените сателитни антени, скоро се отегчаваха и продължаваха пътуването си.

Телената ограда беше една от трите, които обграждаха чиниите. По нея не течеше ток — в базата не искаха да си имат неприятности с фермери, чийто добитък случайно е налетял на жиците и е станал на

пържоли. Въпреки това досега нито един глупак не се беше опитвал да я прескочи. Втората ограда бе изцяло от бодлива тел, а по третата течеше електрически ток и бе осеяна с множество набиващи се на очи табели: „ВНИМАНИЕ! ВИСОКО НАПРЕЖЕНИЕ!“.

Халоуей можеше да седи с часове в стаята за охраната, охладена от климатик, и да наблюдава мониторите, които щяха да му покажат всеки безплоден опит на някой нарушител да се прехвърли над третата ограда. Ако се случеше подобно нещо, той и другите пазачи после щяха да излязат, за да почистят останките. Обаче в стерилната сграда пушенето беше забранено, затова от време на време Халоуей излизаше навън. Оправдаваше пристрастеността си, като си казваше, че камерите и мониторите не могат да заместят човешкото око и е по-добре да се увери лично, че всичко е толкова спокойно, колкото изглежда. Та нали един от рейнджърите, с които бе служил в Ирак, беше снайперист, който можеше да се маскира толкова добре, че врагът да мине покрай него в открито поле и да не разбере, че е там, освен ако не го настъпи.

Тази мисъл накара Халоуей да се почувства неловко. Беше излязъл да попуши на спокойствие, а сега се оглеждаше за снайперисти. „Време е да се връщам вътре“ — реши той. Дръпна си със задоволство за последен път от цигарата, пусна я на земята, смачка я с кубинката си и хвърли прощален поглед на обширната пустош.

На тридесет и два километра югоизточно от обсерваторията се намираше град Ростов, но той никога не беше ходил там. Никой от базата не беше стъпвал в града. Беше им строго забранено. „Не искаме да ги караме да си мислят за нас“ — предупредиха Халоуей още когато постъпваше на тази лесна, както си мислеше тогава, служба.

Но след като беше прекарал три месеца затворен тук, той нямаше търпение заместникът му да пристигне, ала това щеше да стане след две седмици. Храната несъмнено беше по-добра от тази, която му бяха давали в Ирак. Освен това в базата имаше алкохол, до какъвто там не можеше да се добере. Не можеше да се оплаче и от възможността да сваля от интернет най-новите филми, някои от които още не бяха излезли на DVD.

Но единственото, от което наистина се нуждаеше, беше малко секс.

Като продължаваше да си мисли за евентуални скрити снайперисти, Халоуей набра кода за достъп на електронното табло до входа. Когато чу бръмченето, показващо, че ключалката е отключена, той отвори металната врата и влезе вътре. Филтрираният, охладен и стерилизиран въздух в базата моментално го обгърна. Той затвори вратата, като се увери, че електронната ключалка се е задействала. После отключи втората врата, мина през нея, заключи я и се спусна по металните стълби, които го отведоха в дълъг коридор, осветен от разположени на тавана лампи.

9.

Подземното съоръжение беше голямо. Въздухът беше изпълнен с едва доловими вибрации.

При пристигането си преди три месеца Халоуей не им беше обърнал никакво внимание, но с течение на дните бе започнал да става все по-чувствителен към слабото вездесъщо бръмчене, което според него имаше нещо общо с електрическия генератор на базата или с огромните сателитни чинии. Изглежда, на никой друг не му правеше впечатление, но него го дразнеше до такава степен, че макар да си лягаше с тапи в ушите, не можеше да спи като хората.

Той подмина две врати отляво и зави надясно, влизайки в голяма стая, пълна със свързани в мрежа телевизионни монитори, които показваха всички подстъпи до обсерваторията. Образите бяха цветни и детайлни. Нощем бяха обагрени в зелено заради топлинните сензори, отчитащи разликата между бързо охлаждащата се тревиста местност и постоянната температура на животните и хората.

Помощникът му за тази смяна — мъж с големи, силни ръце — седеше на един метален стол и прелистваше някакво спортно списание, като периодически поглеждаше към екраните. Това беше проява на лоша дисциплина, но след няколко месеца бездействие Халоуей разбираше колко е трудно да не откъсваш очи от проклетите монитори.

— Пушенето не е полезно за здравето — рече мъжът, без да го поглежда. Казваше се Тагард.

— Не думай. Мислех, че куршумите са по-опасни от цигарите.

— Това не е Ирак.

— Благодаря за урока по география. А затлъстяването не ти ли пречи да се тъпчеш с онези шоколадови десертчета в бюрото ти. По колко изяждаш на ден? Десет? Петнайсет?

Тагард се изкиска. Понеже нямаха почти никаква работа, постоянно се заяждаха един с друг.

— Да, наистина трябва да съм на тренажора, вместо да чета тези списания. Това е първото нещо, което ще направя утре.

— Отивам да пусна една вода — каза Ърл.

— След това може би ти ще постоиш малко тук, за да мога аз да се пошляя наоколо.

Този път се изкиска Халоуей.

Той излезе в коридора и тръгна към далечния му край. От лявата му страна беше откrehнатa една врата с табелка „Анализ на данни“. Отвътре се разнасяше странно прашене. Ърл надникна през отвора и видя отегчен плешив и очилат анализатор, който се взираше в един компютърен екран. По многобройните лавици, които изпълваха стените на стаята, имаше всевъзможни електронни устройства. На тях примигваха червени индикаторни лампички и потрепваха стрелки по скалите. Едно от устройствата визуализираше прашенето, а образът приличаше на хаотично движещи се точки. Шумът беше остър и непостоянен и напомняше на Халоуей за звуците, които издава радиото, когато човек се опитва да хване трудна за намиране станция.

„Тук правят нещо подобно“ — помисли си той.

Едва доловимите вибрации се засилиха и Халоуей усети как отново нервите му се опъват.

— Звучи малко по-различно от вчера — отбеляза той, като накара очилатия мъж да вдигне глава.

— Здравсти, Ърл — поздрави го анализаторът. — Да, има повече активност и шумът се усилва. Не е спрял да се усилва през цялата седмица.

— Какво става според теб?

— Вероятно нищо. Понякога статичната енергия сякаш се насочва към определено място. После се оттегля. Според компютъра този ритъм не се е променил, откакто е била построена обсерваторията преди петнайсет години. — Мъжът се обърна към поредица от копчета. — Ще завъртя чинията, за да видя дали диаграмата ще се запази. Наблюдаването на електрическото изпразване в околността е добър начин да се провери дали оборудването функционира правилно.

Халоуей подозираше, че става дума за онази сателитна чиния, която беше насочена към хоризонта, сякаш бе в ремонт. Той обаче изобщо не се съмняваше, че е насочена точно натам, накъдето трябва — на югоизток, към една зона близо до Ростов.

На теория чиниите улавяха радиоимпулси от далечния космос и засичаха произхода им. Плешивият му беше обяснил, че повечето

импулси идват от небесни тела и че много от тях са отзвук от Големия взрив. Сложна компютърна програма превръщаше сигналите в образи, които приличаха на фотографии и изобразяваха мъглявини, новооткрити звезди, черни дупки и други астрономически чудеса.

Когато пристигна преди три месеца, Халоуей не знаеше нищо за тях, но анализаторът, отегчен от еднообразието на дните, му беше обяснил надълго и нашироко как работи радиообсерваторията. Въпреки обясненията Ърл не хранеше никакви илюзии за това какво ставаше в действителност. Една радиообсерватория не се нуждаеше от бодлива тел и огради с високо напрежение. Карабините Д4, с които бяха въоръжени той и останалите пазачи, бяха сред най-добрите щурмови автомати на света, освен това бяха снабдени с подцевен гранатомет и лазерен мерник. Мерките за сигурност бяха прекалено големи за съоръжение, което изучава черни дупки.

Халоуей беше убеден, че става въпрос за някаква секретна операция, а не за проект на Националната научна фондация, още преди да го докарат с хеликоптер в този отдалечен район в Западен Тексас. Няколко дни след пристигането си вече бе видял достатъчно, за да потърси информация с лаптопа си в Гугъл за това как радиообсерваториите могат да бъдат използвани от разузнавателни управления. И се беше уверил, че чиниите над този голям бункер не са насочени към мъглявини, новооткрити звезди и черни дупки. Бяха издигнати заради сателити, които улавяха радиосигнали от атмосферата.

Освен това следяха Луната. Проучването в интернет му беше разкрило, че в космоса „изтичат“ радиосигнали от цял свят. Луната отразяваше голяма част от тези сигнали и една подходящо „фокусирана“ радиообсерватория можеше да ги улови по време на обратния им път към Земята. Като преглеждаше различните честоти и избираше онези, които предпочитаха големите терористични организации или враждебно настроените към САЩ чуждестранни правителства, подобна радиообсерватория можеше да препредава ценна информация на разузнавателните служби в някое място като Форт Мийд, близо до Вашингтон.

Халоуей неслучайно се беше спрял на Форт Мийд. Там се намираше щабът на Агенцията за национална сигурност. Да, това беше някаква проклета секретна операция, но ако специалистът, който се

казваше Гордън, искаше да продължи да го лъже, твърдейки, че това е научен проект за картографиране на далечния космос, Ърл нямаше нищо против. Интересуваше го единствено малката игра, в която се вживяваха. И загадката защо една от чиниите е насочена хоризонтално към Ростов. А онзи можеше да си бърбори колкото си иска за „наблюдаване на електрическото изпразване в околността“.

„Не ми пробутвай глупости — помисли си Халоуей. — Нещо става близо до Ростов и някой използва това съоръжение за милиарди долари, за да разбере какво“.

10.

Пейдж кацна на летището край Розуел, Ню Мексико. Този слънчев район беше мястото, откъдето бе започнала американската истерия по неидентифицираните летящи обекти през 1947 година. Тогава един фермер бе намерил останките на голям паднал от небето обект, който военните отначало бяха описали като летящ диск, а по-късно — като синоптичен балон. Различните обяснения може би бяха резултат от лоша комуникация, но поддръжниците на теорията за конспирацията се бяха възползвали от тях, за да обвинят правителството, че се опитва да потули случая.

От този момент нататък Розуел се беше превърнал в неофициалната столица на НЛО-та в света, и то до такава степен, че на всеки Четвърти юли^[1] градът организираше фестивал. Тогава скептиците и така наречените експерти спореха, актьори от различни научнофантастични филми раздаваха автографи, а разни ентузиастични се разхождаха маскирани като „малки зелени човечета“.

Преди няколко години Дан и Тори бяха дошли с чесната на фестивала. Насладиха се на карнавалната атмосфера на шествията, на конкурса за костюми и на концертите, в които бе взела участие група, свиреща кавъри на песните на „Пинк Флойд“ от албума „Тъмната страна на Луната“. Рядко им се отдаваше възможност да отидат заедно на почивка, тъй като работата му беше прекалено натоварена. Затова той още помнеше смеха на жена си, докато гледаха как група „клингони“^[2] изпълняваше добросъвестно сватбена церемония.

Примесеният с горчивина приятен спомен засили нетърпението на Пейдж да види Тори. Цистернатата напълни резервоарите на самолета му. Той се увери, че горивото е синьо на цвят — от вида, който му трябваше, — и че не съдържа примеси. После се качи отново в самолета, излетя от пистата и продължи на югоизток.

Грижливо избраният маршрут му позволяваше да се движи във въздушен коридор, който минаваше между големи военни зони на север, изток, юг и запад. Те бяха отбелязани на въздушната му топографска карта като места, на които военни самолети извършват

бойни маневри. Още по на запад се простираше далеч по-опасна зона — ракетната база „Уайт Сендс“, известна някога като полигон „Аламогордо“ и Артилерийския полигон, където бяха взривили първата атомна бомба през 1945 година.

Каменистата околност беше поразителна. Хората, които никога не са пилотирали самолет, обикновено си мислеха, че една от привлекателните страни на летенето е страхотната гледка. Но Дан беше станал пилот, защото харесваше усещането да се движи в три измерения. Освен това поддържането на определена надморска височина, скорост и направление, следенето на радиосъобщенията и сравняването на конкретен сектор от картата с действителните характеристики на терена изискваха толкова силна концентрация, че на летците рядко им оставаше време да се наслаждават на пейзажа.

В летенето имаше и още нещо, което много приличаше на пиенето след работа с колегите му полицаи. Обичаше да лети, защото това му помагаше да не мисли за ужасните страдания, които хората си причиняваха един на друг. Беше видял твърде много жертви на огнестрелни оръжия, ножове, бирени бутилки, отвертки, бейзболни бухалки и дори на пистолет за пирони. А преди шест месеца се беше озовал пръв на местопроизшествие, при което пиян шофьор се беше блъснал в движещата се срещу него кола и беше убил пет деца и жената, караща ги на парти за рожден ден. Имаше толкова много кръв, че Пейдж още сънуваше кошмари.

Приятелите му смятаха, че се шегува, когато казва, че най-хубавото на летенето е „да бъдеш над всичко“, но той беше сериозен. Различните дейности, които извършваше, докато управляваше самолета, му помагаша да не мисли за това, което искаше да забрави.

Помогнаха му и сега. Объркването му, нетърпението, нуждата да получи отговори пораждаха емоции, които на земята го бяха извадили от равновесие. Ала щом се озова във въздуха, дисциплината, нужна за управлението на чесната, го накара някак да се слее със самолета. В спокойното небе, сред монотонното приглушено бръмчение на двигателя, Дан сякаш се носеше по повърхността на вода. Той посрещна с радост усещането, въпреки че продължаваше да се страхува от това, което можеше да открие на земята.

Когато навлезе в Тексас, планините Дейвис се ширнаха от лявата му страна, докъдето стигаше погледът. Те обхващаха само тази част от щата и му напомняха на обраслите с трепетлики и борове върхове, които беше свикнал да вижда в Ню Мексико.

Пейдж следеше радиочестотата за съобщения от летището в Ростов. От предварителното си проучване знаеше, че няма контролна кула и че трябва да обяви намерението си да кацне пред всеки летателен апарат в района, за да не се пресекат пътищата им. Докато се приближаваше към летището, улови съобщение от един-единствен пилот — жена със силен тексаски акцент, която го извести, че се движи в противоположната посока.

На въздушната топографска карта беше отбелязано къде се намира забранената въздушна зона на обсерваторията, но Дан и без това не би могъл да я пропусне. Големите бели чинии отразяваха слънцето и блестяха ослепително. Приличаха на гигантски версии на сателитната чиния върху покрива на дома му в Санта Фе. Контрастиращи с околния пейзаж, те излъчваха усещането за могъщество, което ги караше да изглеждат огромни дори и от това разстояние.

Пейдж остана изненадан, че обсерваторията е построена на сравнително нисък терен, особено на фона на далечните планини. Не работеха ли обсерваториите най-добре, когато се намираха на високи върхове? Ала скоро любопитството му беше заменено от практически мисли, свързани с пилотирането. Като се стараяше да стои далече от антените, той продължи по маршрута си към Ростов.

Малките населени места обикновено се забелязваха трудно от въздуха и Ростов не правеше изключение, сливайки се със сякаш безкрайната фермерска земя, която се простираше навсякъде. За момент Дан изпита невероятното чувство, че е бил тук и преди, че вече е летял над този район по някакъв друг повод и е виждал населените с добитък пасища. Особено го порази живописната вятърна мелница до едно изкуствено езеро, служещо за водопой, — гледка, за която беше убеден, че вече ѝ се е наслаждавал. Само че никога преди не беше идвал в този край на Тексас.

„Просто прилича на място, над което съм летял в друга част на страната — каза си той. — Трябва да се съсредоточа върху това, което правя“.

На картата му имаше отбелязани железопътна линия и път, които минаваха през Ростов. Като летеше успоредно на пътя, който се забелязваше по-лесно от въздуха, Пейдж скоро видя малка група ниски постройки.

Според картата летището се намираше на пет километра североизточно от града, но когато се появи пред очите му и той се приготви да завие към него, внезапно изпита объркване, защото съзря втора писта от другата страна на Ростов, на югоизток.

Това летище го нямаше на картата.

Дан снижи самолета, за да го разгледа по-отблизо, и видя, че пистата е напукана и неравна, като голяма част от нея бе покрита с пръст и на места обрасла с бурени и кактуси. Недалече от нея се издигаха разпадащите се руини на хангари. Много хангари, отбеляза заинтригувано той. Останки от някакво доста голямо съоръжение.

„Какво ли се е случило с него?“ — зачуди се Пейдж.

После забеляза още нещо: необичаен топографски обект, който се простираше отвъд разрушената писта. Там, контрастирайки силно с кафявите пасища, имаше обширна зона, осеяна с големи черни камъни, приличащи на застинала лава — вероятно доказателство за вулканична активност, която преди цяла вечност бе изхвърлила на повърхността отломки от подземните пластове. Късовете лава бяха образували конуса на вулканичен кратер, половината от който се беше разрушила с времето, а другата продължаваше да стърчи над земята.

Когато и да беше станало изригването, силата му беше разпръснала буците лава навсякъде. Пейдж беше виждал подобни райони, докато беше летял над Аризона. Наричаха ги „лошата земя“ — доста подходящо име за толкова пуста и неприветлива местност. Той си помисли, че обликът на мястото съответства на начина, по който се чувстваше в момента.

Изгарящ от нетърпение да открие Тори, Дан се отдалечи от порутения неотбелязан на картата аеродрум и се отправи към действащото летище. Мислите му отново се насочиха към нещата, които трябваше да направи. Той обяви по радиостанцията намерението си да се приземи и провери посоката на вятъра, после намали мощността на двигателя и се понесе плавно надолу.

Когато се озова на едно крило разстояние от осевата линия на пистата, уравни самолета, почувства го как започна да се спуска и

дръпна ръчката за управление на елеваторите. После се приземи гладко на двете основни колела, като остави носовото колело да се спусне само, за да не пострада колесникът.

Пейдж се придвижи бавно до стоянката в съседство с една постройка, която приличаше на стара бензиностанция, само че отпред нямаше бензинови колонки. Вместо това държаха горивото в малка цистерна. Той побърза да прогони спомена за цистерната, която беше избухнала пред очите му в Санта Фе преди броени дни. Край постройката имаше хангар с отворени врати, в чиято вътрешност се виждаха хеликоптер и пътнически самолет. Наличието им в този малък град щеше да е озадачаващо, ако не се намираше в прочутия с животновъдството щат Тексас. Привързаният към земята самолет беше с четири пропелера, всеки от които по-мощен и по-скъп от този на чесната, — още един показател за богатство.

Дан слезе от пилотската кабина, обезопаси самолета и взе чантите с багажа си от задната седалка. Ала изведнъж откри, че сега, когато не му се налагаше да пилотира, е неспособен да помръдне. Сякаш се схвана веднага щом объркването му се беше освободило от тясната въображаема клетка, в която беше успял временно да го затвори. Вече не беше „над всичко“. Не му се налагаше да прави сто неща, докато се рее във въздуха. Внезапно напрежението от изминалите два дни го заля отново. „Защо Тори замина, без да ми каже нищо?“

„Какво търси тук?“

„И изобщо, какво става, по дяволите?“

Въпреки мрачното предчувствие, което го обзе, Пейдж успя да се поокопити и пренесе чантите през горещия тротоар. Сградата, която му приличаше на стара бензиностанция, имаше кирпичени стени и покрив от вълнообразна ламарина, чиято ръжда подсказваше, че постройката е отпреди много години.

Той отвори една скърцаща мрежеста врата и влезе в малка приемна, в която имаше очукана дървена маса и протрит кожен диван. Автомат за шоколадови десертчета стоеше до охладител за вода и стенен телефон.

Вдясно имаше друга врата, водеща към офис, от който се появи едър около шейсетгодишен мъж с прошарена коса. Беше облечен във вехт работен гащеризон и бършеше с парцал изцапаните си със смазка

пръсти. Дан остави чантите си и се здрависа с механика, без да обръща внимание на мръсната му ръка, защото знаеше, че така ще си спечели уважение.

— Тази сутрин ви се обадох от Санта Фе за кола под наем.

— Дан Пейдж ли се казвате?

— Същият. Не знам колко време ще остана, но бих искал да ми откриете сметка по кредитна карта, за да ме таксувате за гараж. Освен това напълнете резервоарите ми със 100 LL.

Повечето самолети с пропелери използваха такова гориво. Съкращението LL означаваше, че е с ниско съдържание на олово — един от малкото оловни бензини, които все още се продаваха в Съединените щати.

— Чудесно, колата е зад сградата — каза механикът. — Трябва само да подпишете документите, които съм подготвил.

Като се стараеше да прикрие емоциите, които бушуваха в него, Пейдж му подаде шофьорската си книжка и една кредитна карта.

— Тук не идват много непознати пилоти — добави прошареният мъж. Това беше учтив тексаски начин да попита Дан по каква работа е в града.

Пейдж сам се изненада от отговора си:

— Имам семейни проблеми за оправяне.

[1] Денят на независимостта на САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Войнствена раса от фантастичния сериал „Стар Трек“. — Б.пр. ↑

11.

Колата беше червена „Тойота Селика“. Дан откряна шофьорската врата и отвори го лъхна горещина. Остави я отворена, докато слагаше чантите си в багажника, но когато се настани зад волана, и той, и седалката все още бяха горещи. Запали двигателя и пусна климатика. Щом почувства хладната въздушна струя, си пое дълбоко дъх и се помъчи да се успокои. После излезе от летището и се насочи към единствения пращен път, който по-нататък ставаше павиран и навлизаше в града.

Водна кула се извисяваше над ниските сгради, които се виждаха напред. Отдясно минаваше железопътна линия, край която се нижеха заграждения за добитък. Щом навлезе в покрайнините на Ростов, пътят стана два пъти по-широк — вероятно останка от времето на пограничния живот, когато стадата са били прекарвани през града.

Пейдж подмина магазин за фураж, магазин за седла и ботуши и магазин на „Форд“, който, изглежда, се бе специализирал в продажбата на пикапи. После се появили къщи в землисти цветове, които варираха от пясъчно-жълто през жълто-кафяво до кафяво. Вратите им обаче бяха зелени, сини или червени. Пред едноетажните домове имаше градинки с пъстри цветя.

Дан стигна до пресечка, след която жилищата отстъпваха място на различни бизнес сгради — ресторант, банка, хотел, кантора за недвижими имоти (която го подсети за Тори) и магазин за дрехи. Тук цветовете също се набиваха на очи. Редуваха се червени, лилави, жълти и зелени постройки, като нито един цвят не се повтаряше в отсека от пресечка до пресечка.

Ала въпреки свежия им вид Пейдж имаше чувството, че повечето от тях са много стари и преди време са били пред пълна разруха. Освен това му се струваше, че вече ги е виждал — не в сегашния им цветен вариант, а както са изглеждали навремето, — точно както се бе почувствал при вида на пасящия извън града добитък, макар да идваше за пръв път в района.

По улиците почти нямаше автомобили. Някаква жена буташе детска количка. Млад мъж седеше на една пейка с хармоника и свиреше мелодия, която почти не се чуваше през затворените прозорци на автомобила. В края на улицата, вдясно, Дан видя старовремска железопътна гара. Вляво имаше игрище и църква. А срещу тях — сграда с висок куполообразен покрив, която навярно беше на градския съвет.

12.

Подът беше от изтърган тъмен мрамор. Отляво имаше врата с прозорец от матирано стъкло, върху който пишеше с черни букви „Полицейско управление“.

Вътре имаше гише, зад което седеше възрастна жена с кожен елек. Тя вдигна поглед към него и се усмихна.

— Какво обичате, господине?

— Казвам се Дан Пейдж. Началник Костиган ме очаква. Имаме уговорка за пет часа.

— И пристигате точно навреме — обади се дрезгав глас.

Пейдж го беше чул тази сутрин по телефона. Той се обърна към вратата на някаква канцелария и видя дългурест мъж, който беше вперил очи в него. Лицето му беше изпито и сбръчкано, със сива като на дългогодишен пушач кожа. Имаше мустаци и малък белег на брадичката. Прошарената му коса беше късо подстригана. Униформата му беше светлокафява. И въпреки че на колана му висеше модерен „Глок“, Дан изобщо не се изненада, като видя, че носи каубойски ботуши.

— Понеже ме питахте дали имаме летище, помолих Хари да се оглежда за вас. Той се обади да ми каже, че сте пристигнали. Имате собствен самолет?

— „Чесна 172“.

— Самолетите ме изнервят. — Костиган махна към кабинета си. — Влизайте.

Те се здрависаха и Пейдж прекрачи прага.

— За пръв път чувам за полицейски служител, който може да си позволи самолет. — Възрастният мъж се разположи зад старомодно дървено бюро. Въртящият се стол изскърца шумно под тежестта му.

— Наследих го от баща ми. Той беше механик от военновъздушните сили. Вижте, надявам се, че нямате нищо против да прескочим тези празни приказки. Искам да знам какво става със съпругата ми. Казахте, че един от заместниците ви е намерил колата й

рано тази сутрин. — Дан направи всичко възможно да съдържа емоциите си.

— Да, сър. Край един път. До наблюдателната платформа, ако трябва да бъда по-точен.

— Наблюдателната платформа ли?

— Това е едно от нещата, които е по-добре да видите със собствените си очи, вместо да ви ги обяснявам.

Пейдж зачака, ала мъжът не каза нищо друго.

— Вижте, нищичко не разбирам — рече остро той. — Сигурен ли сте, че жена ми не е ранена?

— Напълно.

— И е съвсем сама?

— Сама е. Отседнала е в един тукашен мотел, „Трейлс Енд“. Ще ви заведе при нея, когато приключим. — Костиган се наведе напред, като го гледаше изучаващо. — От колко време сте полицай?

— От петнайсет години.

Началникът се втренчи в едно място от дясната страна на колана на Дан, където кожата бе изтъркана от честото носене на кобур.

— Когато не съм с оръжието си, винаги се чувствам неспокоен. Вие взехте ли вашето?

— Познавате ли полицай, който оставя пистолета си вкъщи? — присви очи Дан.

Костиган продължаваше да го гледа изпитателно.

— В случая не става дума за служебния ми пистолет, а за лично оръжие — продължи Дан. — Имам разрешително, което важи и за Тексас, и за Ню Мексико.

— Познавам закона, господин Пейдж. Но вие не отговорихте на въпроса ми.

— Пистолетът е в куфара ми, а той е заключен в колата, която взех под наем. Защо питате?

— При сегашните обстоятелства мисля, че ще е най-добре да го оставите там.

— При сегашните обстоятелства? — повтори объркано Дан, после разбра какво имаше предвид Костиган. — Исусе, нали не мислите, че представлявам заплаха за жена си?

— Домашните кавги стават опасни, когато са намесени оръжия.

— Но това не е домашен скандал. — Пейдж се помъчи да не повишава глас.

— Наистина ли? Тогава защо ме попитахте дали е сама? И защо е казала на майка си, че ще я посети в Сан Антонио, а не е казала на вас, че заминава?

За момент Дан остана безмълвен. Не знаеше какво да отговори. После разпери безпомощно ръце и отрони възможно най-спокойно:

— Добре, истината е, че и аз нямам никакво обяснение. Не знам защо е заминала, без да ми каже нищо, нито какво търси тук, в Ростов.

— Защо е тук... Ще разберете довечера. Колкото до това какво става между вас двамата...

— Обещахте, че ще ме заведете при нея. — Пейдж се изправи. — Губим време. Да вървим.

— Разговорът ни още не е приключил. Седнете. Ще ви разкажа една история.

— История? — Той изглежда подозрително мъжа зад бюрото. — Какво, за бога...

— Да, история. Изслушайте ме, става дума за баща ми. Той беше началник на полицията тук, в Ростов.

— Това какво общо има с...

— Още не сте седнали на стола си, господин Пейдж.

Напрегнатият поглед на възрастния мъж го накара да се поколебае.

— След това ще ви заведе при жена ви.

Дан седна нетърпеливо.

— Слушам ви.

— Една нощ някакво ужасено момче се обадило по телефона на моя баща. Казало му, че баща му бие майка му. Когато му съобщило фамилията си, татко не се сетил веднага. Семейството се било преместило тук от Форт Уърт преди няколко месеца. Съпругът бил безработен, а някакъв негов тукашен роднина му намерил препитание в оборите.

Когато не бил на работа, мъжът обичал да ходи в местен бар, да се напива и да се бие. Никой не помнел да е имало по-горещ септември, но въпреки това жена му винаги носела блузи със закопчана якичка и с дълги ръкави. По-късно станало ясно, че така прикривала синините си. Момчето се държало кротко в училище, но

постоянно нервничело, сякаш се страхувало да не направи нещо погрешно, за което да го накажат.

Онази нощ, когато то се обадило, уплашено, че баща му ще убие майка му, татко се качил в служебната си кола и отпрашил към дома му. Къщата — занемарена кирпичена постройка с изпадала от стените мазилка — се намирала близо до загражденията за добитък. Лампите светели. Когато баща ми чул крясъци и плач, потропал по вратата и извикал: „Отворете! Полиция!“. Поне аз така си го представям. Представял съм си го повече пъти, отколкото смея да си призная.

Крясъците спрели. Баща ми потропал отново, а отвътре гръмнала пушка и отнесла половината врата. Отнесла и баща ми. Съмнявам се, че е останал жив достатъчно дълго, за да усети как пада на земята.

Пейдж се наведе напред в стола си.

— Когато минал половин час, без баща ми да докладва по радиостанцията, заместникът му отишъл до къщата и го намерил разпилян по земята. След като повърнал, той успял да се съвземе достатъчно, за да извика линейка. По онова време нямало други местни полицаи. Заместникът нямал друг избор, освен да се обади на Пътната полиция, но оттам му казали, че ще пристигнат на мястото най-рано след половин час, затова той събрал смелост, извадил пистолета си и влязъл в къщата.

Жената лежала на пода на всекидневната с дупка в главата. Всичко било в кръв. Заместникът отишъл в кухнята. Тя била празна. Влязъл в спалнята. Отново никой. Тогава нахълтал в по-малката стая — тази на момчето — и видял, че прозорецът е отворен. Бащата трябва да е чул, че то е прескочило и избягало навън. На следващата сутрин открили, че е подгонил сина си по пътя и го е настигнал в полето. Защо е направил всичко това, как смятате?

Дан си пое бавно дъх.

— Такива мъже обвиняват семействата за нещастията си. Смятат, че те са виновни за всичко и трябва да бъдат наказани.

— Карали сте курсове по психология?

— За да получавам по-голяма заплата.

Костиган се вгледа в някаква точка зад гърба му, сякаш си припомняше нощта, в която бе научил, че баща му е бил застрелян с пушка. После погледът му отново стана съсредоточен.

— Думите ви звучат логично. Но ето и друго обяснение. Някои хора са сбъркани. В природата им е да причиняват болка. А отвътре са толкова черни, че можем да ги опишем с една-единствена дума и тя е „зли“.

— Да, срещал съм такива хора — каза Пейдж. — Прекалено много.

— На следващата сутрин полицаите намерили трупа на момчето сред бурените на стотина метра от къщата. Бащата лежал до него. След като убил сина си, пхнал дулото на пушката в устата си и натиснал спусъка. Койотите вече били намерили телата.

Дан усети позната горчивина в устата си. Беше си спомнил за блъснатата от пияния шофьор кола, за петте деца и жената, които бяха загинали мигновено. Сети се и за наркодилъра, който беше застрелял приятеля му Боби само преди два дни.

— Съжалявам за баща ви.

— Не минава нито ден, без да се сетя за него. Никога няма да бъда такъв добър полицай. Но той не беше перфектен и станалото онази нощ го доказва. Не е трябвало да го допуска. Каква е най-опасната ситуация, в която може да попадне един полицай?

— Семейен скандал.

— Точно така. Защото тези скандали са емоционални и непредсказуеми. След като е потропал, баща ми е трябвало да се отдръпне от вратата и прозорците. Или още по-добре — да остане в колата си и да използва мегафона, за да нареди на съпруга да излезе навън. Ако мъжът се бе показал от къщата с пушка, баща ми щеше да има шанс да се защити. Не е трябвало да става така. Но той си имаше слабо място. Ненавиждаше малтретирането. — Костиган погледна Пейдж в очите. — Особено малтретирането на жени.

— Добре — рече Дан. — Разбрах какво имате предвид. Но както вече ви казах, ние с жена ми не сме скарани. Това не е семейен скандал.

— Така твърдите вие. Няма да ви оставя насаме с жена ви, докато не се уверя, че не представлявате заплаха за нея.

11.

Въпреки че слънцето се спускаше към хоризонта, лъчите му изглеждаха неестествено ярки. Пейдж се настани в полицейската кола на седалката до шофьора и си сложи слънчевите очила. После извади мобилния си телефон и набра номера на Маргарет, за да ѝ съобщи, че Тори е добре и че скоро ще я види. Увери я, че ще я накара да ѝ се обади, но не беше сигурен дали ще успее да изпълни обещанието си.

Докато пътуваха през Ростов, той мерна през прозореца магазина за заглушители на ауспуси и барбекю ресторант на име „Риб Палъс“^[1]. Пред тях, в края на града, се виждаше табела, на която пишеше „Трейлс Енд Мотел“. Залепени едно до друго едноетажни бунгала образуваха полукръг, в средата на който се намираше рецепцията.

— Съпругата ви е в номер 11 — каза му Костиган, когато колата влезе с хрущене в настлания със ситен чакъл паркинг, вдигайки облак от прах.

Но когато се озоваха пред номер 11, мястото за паркиране отпред беше свободно.

Докато слизаше от патрулката, Дан усети в себе си празнота. Пердетата бяха спуснати, а нямаше как да надникне край тях, за да види дали вътре има багаж.

Те прекосиха паркинга, бутнаха мрежестата врата, която се отвори с шумно скърцане, и влязоха в рецепцията на мотела, където имаше автомат за безалкохолни напитки и малък телевизор в единия ъгъл. На екрана някакъв репортер обявяваше спортните резултати.

— Джейк — обърна се началникът на полицията към върлинения младеж зад гишетото, — дамата от бунгало 11 напусна ли?

— Не. Плати до края на седмицата. Видях колата ѝ да потегля нанякъде преди двайсетина минути.

Костиган кимна и махна към Пейдж.

— По-добре запази стая за този господин.

— Няма нужда — обади се раздражено Дан. — Ще отседна при жена си.

— Стига тя да е съгласна, но в случай, че не е, Джейк, запази му стая.

Мрежестата врата изскърца отново, когато полицейският началник я отвори. Щом излязоха отвън, той обърна гръб на залеза и се замисли за момент.

— Очаква я дълга нощ.

„Каквото и да означава“ — добави наум Пейдж.

— Казахте, че заместникът ви я е намерил рано тази сутрин. Какво е правила преди това?

— Трябва да видите със собствените си очи.

— Сър, започва да ми писва от тези глупости.

Костиган сякаш не го чу.

— Може би е отскочила да си вземе нещо за ядене. Да пробваме в „Риб Палъс“.

Те се качиха в колата и се върнаха при ресторанта, но джипът на Тори не беше отпреди. Дан забеляза, че повечето клиенти карат пикапи. Полицейският началник настоя да влязат вътре. Тори не беше сред ранните вечерни посетители.

— Фред — обърна се Костиган към мъжа с престилка, застанал зад барплота, — една червенокоса жена да се е отбивала тук преди двайсетина минути, за да си вземе храна за къщи?

— О, да. Взе си сандвич с пуешко и сирене и един студен чай. Нямаме много поръчки за пуешко. Извади късмет, че имаме.

— Не е зле да заредиш още от него. Нещо ми подсказва, че ще се върне. Дай ни два хамбургера с пържени картопки за из път. — Костиган погледна към Пейдж. — Надявам се, че не сте вегетарианец.

Дан го изглежда безмълвно.

— Хамбургерите са хубави. Аз черпя.

От едната страна на издутия хартиен плик имаше мазно петно. Началникът го отнесе в полицейската кола.

Качиха се и потеглиха на изток. Във всички посоки се простираше поле, покрито с рядка кафява трева. Под сумрачната светлина пасяха говеда.

Отдясно се появи ограда от бодлива тел, зад която се извисяваха ръждясалите руини на метални постройки. На равни интервали по оградата висяха табели с надпис:

СОБСТВЕНОСТ НА АМЕРИКАНСКАТА АРМИЯ
ОПАСНОСТ!
ОПАСНИ ХИМИКАЛИ!
НЕЕКСПЛОДИРАЛИ СНАРЯДИ!

— Това е било тренировъчно летище на армията — обясни Костиган. — През четиридесетте.

— Видях го от самолета. Чудех се какво е станало с него.

— Затворили са го през 1945 година. Просто са го изоставили. Оттогава се разпада.

На известно разстояние пред тях, зад нещо, което приличаше на исторически паметник, Дан видя ниска дървена постройка. Тя имаше плосък покрив и приличаше на крайпътен щанд за зеленчуци. В случая обаче тази част от постройката, която гледаше към пътя, беше затворена, а отворената част гледаше към ограда, зад която започваше пасище. Пейдж нямаше никаква представа за какво би могло да служи подобно нещо.

Синият „Сатурн“ на Тори беше паркиран до него.

— Аха, раничко е дошла — отбеляза Костиган.

Те отбиха от пътя и спряха зад сатурна. Дървената конструкция имаше странична стена, която пречеше на Дан да види дали Тори е вътре. Но пък не позволяваше и на нея да съзре полицейската кола.

— Предполагам, че е решила, че е по-добре да чака тук, отколкото в мотелската си стая — каза възрастният мъж.

— Това ли е наблюдателната платформа, за която ми споменахте?

— Да, където я е намерил моят заместник.

Пейдж протегна ръка към вратата на патрулката.

— Почакайте — спря го Костиган. — Няма да отнеме много време. Слънцето почти е залязло. Щом се мръкне, ще разберете всичко.

Дан го изглежда втренчено.

— До този момент изпълнихте исканията ми. Толкова ли е трудно да изчакате още десет минути?

— Ала защо да стоим, докато проклетото слънце залезе?

— Изяжте си хамбургера, преди да е изстинал. Обещавам ви, че нощта ще бъде дълга.

[1] В превод „Палат на ребърцата“. — Б.пр. ↑

14.

Ърл Халоуей седеше в снабдената с климатик зала за наблюдение и гледаше многобройните монитори, които показваха различни места от района на обсерваторията. Тагард се беше настанил до него и дъвчеше шоколадово десертче. Залязващото слънце хвърляше оранжеви отблясъци върху наредените в редица сателитни чинии. След малко, когато притъмнееше съвсем, образите щяха да станат зелени, защото щяха да се задействат топлинните сензори на камерите. Животните и хората щяха да светят в яркозелено, но в момента не се виждаше нито една крава или заек.

Халоуей взе спортното списание, което четеше Тагард. На всяка минута хвърляше поглед към мониторите. Навън всичко беше спокойно. Винаги беше спокойно, което, разбира се, беше хубаво, особено в сравнение със засадите и крайпътните бомби, които трябваше да избягва в Ирак. Но, всемогъщи боже, тази работа беше ужасно скучна.

В другия край на коридора се затвори врата.

— Ей сега се връщам — каза Ърл на партньора си.

Тагард кимна и захапа отново десертчето.

Халоуей излезе от залата за наблюдение и тръгна по коридора към вратата, която беше чул да се затваря. Знаеше коя е, защото всяка нощ беше една и съща врата — онази, на която пишеше „Анализ на данни“.

„През деня Гордън оставя вратата отворена, но нощем винаги я затваря. Защо? Какво крие?“

Подтикван от изпепеляващата скука, Ърл хвана дръжката и отвори. Стаята беше изпълнена с приглушеното бръмчене на електронните устройства, които заемаха стените, както и с още по-недоловимите вибрации, дето усещаше навсякъде из обсерваторията. Той ги ненавиждаше, защото смущаваха съня му.

Върху плешивата глава на Гордън имаше радиослушалки. Седеше зад едно бюро с гръб към вратата и изучаваше редици от цифри върху един компютърен екран.

Когато Халоуей се приближи, анализаторът усети движението и погледна към него. Изненадан да го види, той свали слушалките и побутна очилата си към горната част на носа.

— Не съм ли заключил вратата? Смятах да я заключа.

— Просто проверявам дали всичко е наред.

— Наред е, разбира се. Защо да не е? — попита отбранително Гордън.

— Затова ми плащат — да проверявам.

Ърл чу някакъв шум от слушалките, които плешивият беше оставил на бюрото. Беше слаб в сравнение със звуците, които се разнасяха от тонколониите този следобед. Въпреки това той беше убеден, че сега шумът е съвсем различен — вече не приличаше на постоянно прашене, а на поредица от колебливи тонове с различна височина, като някои се усилваха, а други затихваха.

Те трептяха леко и чувствено. Бавният им възбуждащ ритъм го накара да пристъпи напред.

— Прилича на музика — отбеляза той.

— Не искам да бъда груб, но трябва да си вървиш — нареди анализаторът. — Имам работа.

Халоуей вдигна ръце.

— Разбира се. Извинявай, че те обезпокоих, Гордън. Както казах, просто проверявах дали всичко е наред.

Щом отстъпи назад, шумът от слушалките се промени отново и заприлича още повече на музика. Музика, каквато не беше чувал никога преди.

Като тийнейджър си беше мечтал да стане рок звезда. Тогава беше член на една гаражна група и все още свиреше дяволски добре на електрическа китара. Беше запознат с мажорните и минорните тоналности, както и с тактовете четири четвърти и три четвърти. Но тази музика имаше тоналност, каквато никога не беше срещал, и със сигурност нямаше тактове, които да са му познати. Съвсем слаба, тя се лееше и затихваше, плъзгаше се и заглъхваше. Нотите се сливаха и разделяха в ритъм, който приличаше на начина, по който дишаше, когато си почиваше на плажа в Мексико, докато се наслаждаваше на соления мирис на въздуха и поемаше топлината на слънцето.

— Не знам какво е това, но е най-прекрасното нещо, което никога съм чувал.

Гордън свали очилата си и този път, за изненада на Ърл, не реагира толкова остро. Вместо това, когато проговори, изглеждаше облекчен, че споделя с някого какво е открил.

— Наистина е прекрасно — съгласи се той.

— Защо не го чухме този следобед? — попита Халоуей.

— Нямам представа. Каквото и да е това, то се случва само след залез-слънце.

— Всяка нощ?

— Не. Не и по този начин. Допреди две нощи винаги звучеше слабо и неясно, като някакъв шум на фона на прашенето. Наложил се да го обработят електронно, за да разбере какво представлява.

— Какво се случи преди две нощи?

— Не знам. Внезапно започнах да слушам ето това.

— Не го чувам много добре — каза Ърл. — Защо не пуснеш колоните?

Гордън се поколеба, очевидно притеснен, че така ще наруши заповедите си. Но после сви рамене, сякаш казваше: „Какво пък, по дяволите, не мога да го пазя повече само за себе си!“, и натисна някакво копче.

Внезапно леещата се, плъзгаща се и носеща се плавно музика изпълни стаята, като накара Халоуей да се почувства така, сякаш стоеше върху въздушна възглавница. Инструментите — каквито и да бяха те, — имаха синтезирано звучене, което правеше разпознаването им невъзможно. Може би това беше само игра на въображението му, но подобните на вълни тонове му звучаха като възбуждащия шепот на жена, притисната до тялото му.

— Боже мой, прекрасно е — повтори той. — Какво издава тези звуци?

— Опитваме се да разберем това, откакто е построена обсерваторията. — Гордън замълча за миг, после добави:

— И очевидно от още по-отдавна.

Ърл не разбра смисъла на последните му думи, но преди да го попита какво има предвид, на вратата се появи Тагард.

— Каква е тази радиостанция? Никога не съм чувал нещо подобно. От интернет ли е? Как да си сваля тази музика?

— Ако се опиташ да я запишеш, някой ще те застреля — каза му Гордън.

По лицето на Тагард се изписа изненада.

— Не се шегувам — продължи плешивият.

Халоуей почти не обръщаше внимание на разговора им. Той усещаше как музиката се носи наоколо, как го изпълва и става част от него. Въздушната възглавница, върху която се рееше, стана още по-мека. В същото време главоболието, причинено от непрестанните вибрации, с което се бореше, най-накрая изскочи от дупката, в която беше успял да го затвори, като гной от пъпка.

Болката беше прекрасна.

15.

Командването за военно разузнаване и сигурност на Съединените щати, известно като INSCOM, е едно от малкото ведомства на американската армия, което същевременно е ведомство и на цивилна организация. Такава беше Агенцията за национална сигурност — най-голямата служба за електронно разузнаване. Въпреки че INSCOM има няколко бази, тази, която се числи към АНС, се намира във Форт Мийд, Мериленд, където е щабът на АНС.

От прозореца на кабинета на полковник Уорън Рейли се откриваше гледка на цяла миля разстояние, чак до щаба на Агенцията за национална сигурност — комплекс от високи сгради, чиито покриви бяха окичени с гроздове от телевизионни и микровълнови антени. Над групата се извисяваха две масивни черни здания. През деня блестящите им черни прозорци отразяваха петте хиляди коли, спрени на заобикалящите ги паркинги.

Рейли си помисли, че отражението е удобно. Служителите на АНС можеха да виждат какво става навън, но никой не можеше да зърне тях. А секретната същност на агенцията беше представена по друг начин — въпреки че отвън сградите изглеждаха огромни, по-голямата им част беше скрита под земята.

Собственият му кабинет се намираше в триетажна сграда, проектирана така, че да изглежда обикновена и невзрачна. На металната табела до входа пишеше „Съоръжения за развитие на енергията на слънцето и вятъра“, което караше хората да мислят, че вътре се опитват да намерят евтини, възстановими източници на енергия за правителството и армията. В действителност табелата беше една от шегите на Рейли. Идеята, че правителството и военните проявяват интерес към по-евтини или екологични ресурси, беше смехотворна. За него буквите С, Р, Е и О идваха от „Стратегия за разработка на експериментални оръжия“^[1].

Много от проектите, по които се работеше в сградата, нямаша почти нищо общо със задачата на Агенцията за национална сигурност да събира разузнавателна информация по електронен път. Ала някои от

тях — като усилията да се създадат смъртоносни лъчи от микровълновите лъчи, които пренасят съобщенията на мобилните телефони, — бяха усъвършенствани варианти на средствата на АНС. Такива бяха и експериментите с направата на комуникационни сателити, способни да изстрелват лазерни лъчи към вражески позиции.

Ако питаха Рейли, нищо не можеше да се сравни с усещането да държиш в ръце огнестрелно оръжие. На второто от петте подземни нива на зданието имаше обширно стрелбище, част от което представляваше така наречената „тренировъчна къща“, проектирана да изглежда като лабиринт от коридори и стаи в обикновен жилищен блок или административна сграда.

Във всеки коридор и във всяка стая се криеха потенциални заплахи. Навсякъде неочаквано изскачаха мишени в естествени размери, а стрелецът трябваше да ги идентифицира и да елиминира въоръжените противници, без да нарани невинните очевидци. Целта беше всичко това да се направи за възможно най-кратко време, обикновено не повече от три минути.

През този четвъртък в началото на юни, в 9 часа вечерта, Рейли се готвеше да подобри личния си рекорд.

— С ваше разрешение, полковник.

— Вършете си работата, сержант Локхарт.

— Тъй вярно, сър.

Локхарт, як като бик мъж, разтърси силно Рейли, после го завъртя.

— Можете и по-добре от това, сержант!

— Тъй вярно, сър!

Сержантът разтърси Рейли толкова здраво, че зъбите на полковника изтракаха. После го завъртя с такава сила, че на Рейли му се стори, че е попаднал в центрофуга. За момент се запита дали сержантът не е прекалено ентусиазиран от работата си.

Внезапно Локхарт го пусна, мушна в ръцете му една карабина Д4 и го блъсна в тренировъчната къща.

Сержантът наистина си бе свършил добре работата. Рейли се чувстваше толкова дезориентиран, та му се струваше, че подът се вълнува, а стените се накланят. Сърцето му туптеше учестено, а зрението му бе разфокусирано.

Всеки път, когато полковникът се тестваше в тренировъчната къща, Локхарт променяше разположението на стаите и ги поддреждаше по нов, непредсказуем начин. Единственото нещо, в което Рейли можеше да бъде сигурен, беше карабината в ръцете му. По време на двадесет и пет годишната си кариера той бе използвал нейния предшественик — М16 — в много въоръжени конфликти по целия свят. Можеше да я разглоби и сглоби в пълен мрак, при това със забележителна скорост. Познаваше частите ѝ като тялото на любовница. Можеше да стреля със старата щурмова карабина с невероятна точност дори когато тя бе на автоматична стрелба.

Въпреки това М16 имаше известни недостатъци, особено дължината на цевта, която беше неподходяща за близък бой в градски условия, затова бяха създали по-леката и по-къса Д4. Като офицер от редовната армия, Рейли имаше известни различия с морската пехота, но напълно подкрепяше изискването им всички офицери да заменят пистолетите си с Д4.

„По душа всички сме карабинери“ — помисли си той.

Като се придвижваше внимателно по сумрачния коридор, полковникът се увери, че карабината е настроена да изстрелва откоси от по три куршума. После се напегна да проясни съзнанието си и да спре треперенето на краката си. Използвайки дълго практикувани техники, той се опита да установи контрол върху дишането си и да успокои пулса си.

От вратата пред него изскочи мишена.

Рейли се прицели, но не натисна спусъка. Мишената представляваше старец с вдигнати ръце.

Той надникна в стаята, видя, че е празна, и продължи по коридора, но внезапно шум зад гърба му го накара да се завърти. От стаята изскочи друга мишена. По някакъв начин беше останала незабелязана от него. Имаше формата на мъж с карабина, но Рейли дръпна спусъка още преди да е спряла и направи три дупки в главата ѝ. После изстреля други три куршума в главата на стареца, защото допусна, че е в съюз с нападателя и че в реални условия вероятно ще грабне оръжието на убития веднага щом Рейли му обърне гръб.

Полковникът огледа набързо остатъка от коридора. Готов за стрелба, той продължи напред сред сгъстяващите се сенки. Номерът беше да разпределя равномерно тежестта си и никога да не поставя

единия си крак прекалено далече от другия. Започна да приплъзва енергично нозе, като във всеки един момент изчисляваше накъде ще го завърти откатът на карабината.

От някаква врата изскочи друга мишена. Рейли едва не я простреля, преди да види, че това е майка с дете в ръцете. Но после осъзна, че детето всъщност е кукла и че зад него се подава потулена дръжка на пистолет. Той дръпна спусъка и изпрати три куршума в жената.

Коридорът вонеше на изгорял барут. Полковникът беше със защитни слушалки на ушите, но концентрацията му вече беше толкова силна, та можеше да се закълне, че чува звънтенето на празните гилзи по бетонния под.

Колко време беше изминало? От колко време беше тук?

„Не мисли за това! Просто си свърши работата!“

Коридорът зави надясно. Рейли влезе в подобна на приемна зона, в която имаше бюро и наредени пред него дървени столове. Без предупреждение, зад бюрото изскочи мишена. Мъж с пистолет!

Докато полковникът стреляше по него, от вратата на някакъв офис се подаде фигура на жена в бяла медицинска престилка. Тя вдигна ръце, а през това време от съседната врата се появи друга мишена — мъж, който се канеше да хвърли граната.

Рейли го застреля, откри огън по фигурата, която се показва от една по-далечна врата, — жена с карабина, после гръмна двамата стрелци, които изскочиха от коридора срещу приемната.

Той се завъртя, като се оглеждаше внимателно, нащрек за нови атаки.

Устата му беше пресъхнала. Ръцете му бяха плувнали в пот.

Сърцето му туптеше толкова учестено, че усети напрежение във вените на врата си. Като дишаше дълбоко и бавно, огледа още веднъж мястото. Беше ли елиминирал всички заплахи?

Не.

Жената с бялата медицинска престилка продължаваше да стои пред него. Беше невъоръжена, с вдигнати ръце.

„Това някакъв номер на сержанта ли е? — запита се Рейли. — Не се ли подава оръжие от джоба на престилката й?“

Той превключи карабината на пълна автоматична стрелба и изпразни остатъка от пълнителя в нея — мощен откос, който разкъса

шперплатовата фигура.

В слушалките му прозвуча остро електронно изсвирване — сигнал, че упражнението е приключило. Полковникът ги махна и се обърна към сержант Локхарт, който се приближаваше по коридора.

— Приключих преди определените деветдесет секунди — каза Рейли. — Подобрих собствения си рекорд, нали?

— Да, сър — отговори Локхарт, но в гласа му се прокрадна съмнение. Той погледна край него и полковникът разбра, че си мисли за дупките от куршуми във фигурата на стареца. После погледът му се премести към разкъсаната на парчета жена с бяла престилка.

— Съучастници — обясни му Рейли. — Щяха да ме нападнат при първа възможност.

— Разбира се, сър. — В гласа на сержанта все още звучеше съмнение.

— Локхарт, не ти ли харесва тази служба?

— Напротив, сър, много ми допада.

— Мога да уредя да те изпратят някъде, където има повече предизвикателства. Може би в някоя зона, където се водят истински боеве.

— Предпочитам да не го правите, сър.

— Битките изграждат характера, знаеш това.

— Сър, участвал съм в сражение. При цялото ми уважение, не мисля, че се нуждая от допълнително изграждане на характера.

— Тогава ще ти спестя подобно преживяване. Но щом си участвал в истинска престрелка, би трябвало да си научил поне едно практично нещо.

— Да, сър. Какво е то?

Полковникът махна към счупената мишена в бяла престилка.

— Не оцеляваш дълго, ако си губиш времето в притеснения за невинни очевидци, особено по време на престрелка. Да, някой лигав репортер може да те обвини във военно престъпление, а армията може да отстъпи пред недоволството на шепа политици и да те даде под съд. Но ти все още ще си жив, а десет години тежък физически труд са за предпочитане пред това да те застреля някой предполагаемо невинен очевидец, който си мисли, че си глупак, щом не си го убил. Например под медицинската ѝ престилка можеше да се крие бомба на атентатор.

— Да, сър.

— Трудно ще се намери някой, който да подобри новия ми рекорд.

— Така е, сър — увери го категорично сержантът.

Мобилният телефон на полковника иззвъня. Той го извади от калъфчето на колана си и каза с авторитетен глас:

— Рейли е на телефона.

Това, което чу, накара тялото му да се изопне.

Пое веднага към асансьора, за да слезе на долното ниво.

[1] На английски вятър (wind) и оръжие (weapon) започват с една и съща буква. — Б.пр. [↑](#)

16.

Странните звуци се процеждаха под затворената врата на командния център, разположен едно ниво под стрелбището. Рейли ги чу в момента, в който излезе забързано от асансьора. Той подмина един въоръжен часовой, набра кода за достъп на електронното табло и отвори.

Звуците го връхлетяха с цялата си сила. Дузина цивилни изследователи наблюдаваха различни електронни екрани, преценяваха, измерваха и пресмятаха. Никога преди не беше виждал изследователския си екип толкова напрегнат.

Той побърза да затвори вратата и тръгна към множеството проблясващи уреди и потрепващи стрелки на скалите, като се опитваше да определи звуците, които чуваше. Приличаха му на музика, само че никога преди не беше чувал подобни тонове. Те минаваха през компютърна програма, която ги синтезираше, и това им придаваше изкуствено звучене. Ала той и преди беше чувал синтезирана музика и тя нямаше нищо общо с особеното усещане, което пораждаха в него тези звуци.

Първо, завладяващият ритъм. Той се лееше толкова хипнотично, че успокои ускореното му сърцебиене. После тоновете, които вибрираха така, че цветовете в залата му се сториха по-ярки. И накрая самата мелодия, която не можеше да сравни с нищо познато и от която устата му сякаш се изпълни с...

— Усещате вкуса на портокалов сок, нали, полковник?

Слисан, Рейли вдигна очи. Един изследовател беше забелязал, че прокарва език по устните си.

— Точно така. Как разбра?

— Всички го усещаме. А цветовете изглеждат ли ви по-ярки? —
Очите на мъжа проблеснаха любопитно.

Рейли кимна, като примижа заради внезапно засилилия се блясък на мониторите.

— Усещате музиката почти толкова ясно, колкото я чувате —
продължи мъжът.

— Да. Като вълна от топлина по кожата ми.

— Нарича се синестезия.

Полковникът беше благословен с енциклопедична памет. Трябваше му не повече от секунда, за да си спомни значението на думата.

— Процес, при който стимулирането на едно от сетивата по някакъв начин стимулира и останалите сетива.

— Точно така — каза изследователят. — В случая ние не само чуваме тези звуци, но ги виждаме и ги усещаме на допир и вкус.

Рейли местеше погледа си от един учен върху друг. Мислеше си за проектите, върху които работеше екипът му. Един от любимите му беше излъчването на ултракъси звукови вълни, които оказваха влияние върху физическото и психическото състояние на врага. Неприятелят нямаше да чуе звука и следователно нямаше да подозира, че го атакуват. Резултатът обаче щеше да е забележителен. През деветдесетте години бяха изпробвали ранна версия на оръжието върху изолираното градче Таос в Северно Ню Мексико.

В продължение на няколко месеца долината беше изложена на нискочестотни звуци, които на теория не можеха да бъдат усетени от хората и животните, но в действителност се бяха оказали едва доловими. Местните жители, които се превърнаха в същински нервни развалини, го нарекоха „таоското бръмчене“. Кучетата и котките показаха видими признаци на болка и издраха до кръв ушите си. Честотата на звука беше променена, така че нито един човек или животно да не е в състояние да чуе ниската вибрация. Рейли се наслади на властта да дразни хората до такава степен, че да ги принуди да се карат и дори да се нападат едни други само с едно натискане на копчето.

Но нито един проект не бе изглеждал по-обещаващ от този. Разработваха го от десетилетия, много преди Рейли да промени хода на кариерата си, така че да оглави разработките през 1995 година. Проектът беше отпреди основаването на INSCOM през 1977-а, дори отпреди създаването на Агенцията за национална сигурност през 1952 година. Това беше кулминацията на нещо, което го беше обсебило още като момче, и шанс да осъществи най-голямата амбиция в живота си.

„Най-накрая дойде и *моят* час“.

Полковникът се облегна на конзолата и като се загледа в примигващите светлини, отправи следващия си въпрос към целия екип.

— Обикновено не получаваме нищо друго, освен прашене. Как така нещата се промениха толкова внезапно?

— Не е само Ростов — промърмори една жена и тръсна глава, сякаш да прогони странната музика.

Рейли се обърна към голям компютърен екран, върху който имаше карта на света с четири раздалечени червени точки. Всяка от тях пулсираше.

— Ростов започна пръв — намеси се един мъж с дебели очила. — Но после се включиха и останалите. Прашенето се изчисти и... — Той махна объркано. — И после чухме това.

— Другите? — Полковникът, който все още усещаше вкуса на портокалов сок в устата си, се приближи към картата на екрана.

Една от проблясващите точки се намираше в Западен Тексас. И именно към нея преди малко инстинктивно бе насочил погледа си, защото това бе мястото, върху което винаги бе съсредоточено търсенето. Но сега той погледна към другите точки. Норвегия, Австралия и Тайланд — всички места, на които бяха наблюдавани феномени като този в Западен Тексас.

— Звучите, които чувате, идват от Австралия — продължи жената.

— Но тези райони са още по-забутани от Ростов — възрази Рейли. — По дяволите, зоната в Тайланд се намира на брега на една река в джунглата. А онази в Австралия е на стотици километри в пустошта. И ние не разполагаме с екипировка за наблюдение в близост до тях, да не говорим за радиообсерватория като онази в Западен Тексас.

— В случая не се нуждаем от екипировка — обясни му мъжът с дебелите очила. — Сигналите са толкова силни, че стигат до атмосферата. Улавяме ги с нашите сателити на специални честоти.

— И казвате, че сигналите са започнали от Ростов?

— Да. После се активизираха и другите места.

Полковникът извади мобилния телефон от калъфчето на колана си и бързо набра някакъв номер.

— Сержант, съберете екип. С цивилни документи. И скрити оръжия. Призори потегляме към Западен Тексас.

17.

— Вече е достатъчно тъмно — каза Костиган, чийто силует бе едва различим във вътрешността на полицейската кола. Двамата бяха мълчаливи толкова дълго, че гласът му прозвуча изненадващо силно.

— Най-накрая — обади се Пейдж. — Време е да получа отговорите, които ми обещахте.

— Не ви обещах отговори — възрази началникът на полицията. — Обещах ви, че ще разберете.

Дан поклати раздражено глава, отвори вратата на автомобила, стъпи на настлания с чакъл паркинг. Протегна се и се разтъпка, за да раздвижи схванатите мускули на краката и раменете си. През това време възрастният мъж заобиколи колата, отвори багажника и извади нещо отвътре.

— Ето. — Костиган му подаде един анорак. — Ще имате нужда от него след няколко часа. Тук навън става доста студено.

— След няколко часа? — Объркан, Пейдж взе дрехата, но не я облече.

В здрача всичко изглеждаше сиво. Само върху страничната стена на наблюдателната платформа падаше слаба светлина. Последният отблясък на залязващото слънце се скри зад хоризонта.

Докато минаваше покрай автомобила на Тори на път към платформата, чу зад себе си шум от двигател. Обърна се и видя фаровете на микробус „Фолксваген“, който отби от пътя и спря недалече от полицейската кола. Озадачен, Дан също спря, за да види кой пристига.

Фаровете на микробуса угаснаха. Вратите му се отвориха и лампите във вътрешността му светнаха. Пейдж различи силуетите на мъж и жена на средна възраст. Те слязоха от колата и разкършиха рамене, за да се раздвижат след очевидно дългото пътуване.

— Дано да си заслужава — каза раздражено мъжът. — Отклонихме се от маршрута си с двеста и четиридесет километра.

— Нали каза, че искаш да се пенсионираш рано и да разгледаш страната — отговори жената.

Мъжът огледа тъмния пуст район.

— И се намираме някъде наред провинцията, сигурен съм. Тази полицейска кола вероятно е тук, за да пази хората от грабежи. Хайде, давай да приключваме.

Те затвориха вратите на микробуса и светлината във вътрешността му угасна. Стъпките им заскърцаха по чакъла, като поеха към наблюдателната платформа.

Дан продължи в същата посока. Костиган се отклони за миг, за да хвърли смачкания хартиен плик с останките от хамбургерите и картофките им в една кофа за боклук, после го последва през паркинга. Преди да направят и десет крачки, Пейдж чу приближаването на втори автомобил, после на трети. И двата завиха в паркинга, като осветиха с фаровете си дървеното съоръжение, но този път той не се обърна.

Стигна до страничната стена и откри, че платформата е дълга около девет и широка около три метра. Имаше дървен под, покрив и вградена пейка, която се простираше по цялата дължина на задната стена. Всеки, който седнеше там, щеше да се озове с лице към пасището отвъд оградата.

В средата на пейката седеше една самотна фигура и гледаше към тъмния хоризонт.

Беше жена. С маратонки, дънки и пуловер. Не показва по никакъв начин, че е забелязала сенките на мъжа и жената на средна възраст, които се приближиха до оградата и се загледаха в нощта.

Дан се съсредоточи върху нея, опитвайки се да разбере какво прави.

— Нищо не виждам — оплака се мъжът.

— Та ние току-що пристигнахме. Нека постоим още малко.

Дойде някакво семейство и застана пред наблюдателната платформа — родители, хванали за ръка малко момче и момиче.

— Когато стигнем в мотела, времето им за лягане отдавна ще е минало — отбеляза майката.

— Така и така минаваме оттук, нищо не ни коства да спрем. Не е като да сме се отклонили от пътя — отговори бащата.

— Но температурата пада. Децата сигурно ще настинат.

Жената на пейката не обърна никакво внимание на семейството. Нито на Пейдж. Просто продължи да се взира в нощта.

Той подуши цигарен дим и когато се огледа, видя, че Костиган е облегал високото си слабо тяло на един стълб, който подпираше покрива на платформата. Полицейският началник си беше нахлупил каубойска шапка и поднасяше към устата си димяща цигара. Жената игнорира и неговото присъствие.

Съвсем объркан, Дан погледна в посоката, в която се вираше Тори. Над хоризонта се виждаха изумително много звезди и с изчезването на последната слънчева светлина броят им непрекъснато се увеличаваше.

Той разгледа тъмното пасище. Вдясно забеляза далечни точки от фарове — изглежда, няколко коли се приближаваха към Ростов откъм мексиканската граница, която се намиреше на деветдесет километра оттук.

„Какво трябва да разбера, по дяволите?“ — запита се Пейдж. Започваше да се чувства като жертва на конспирация, въпреки че все още не можеше да проумее каква може да е тя.

Мъжът на средна възраст до оградата проговори отново, повтаряйки като ехо мислите му:

— Точно както ти казах. *Нищо*. Най-обикновен капан за туристи. Изненадан съм, че не се опитват да ни продадат някои неща.

— Честно казано — отговори жената, — не разбирам закъде си се разбързал толкова. Да постоим още.

Междувременно пред друга част на оградата двете деца задърпаха още по-силно ръцете на родителите си.

— Татко, нищо не виждам — каза момиченцето.

— Ето, сега ще те повдигна — отговори бащата.

— И мен — настоя момчето.

— Ще трябва да почакаш реда си. Не мога да вдигна двама ви едновременно.

— Аз ще го взема. — Майката повдигна момчето.

— Все още не виждам нищо — оплака се момиченцето.

— Тате, тъмнината ме плаши.

— Мамо, гладен съм — изхленчи момченцето.

— Мисля, че е най-добре да тръгваме — рече бащата уморено. — Така или иначе там няма нищо. На сутринта можем да потърсим мястото, където е сниман онзи филм с Джеймс Дийкън. Снимачната

площадка трябва да е била някъде тук, а чувам, че голямата стара фермерска къща още не е разрушена.

Докато родителите отнасяха изнервените си деца към колата, на паркинга спря пикап, от който изскочиха трима тийнейджъри. За нещастие на Пейдж се показва и един автобус с надпис „Тексас Турс“, от който се изсипаха около тридесет души. Всички новодошли изпитаха едновременно желание да споделят мислите си на глас и настана истинска глъчка.

„Какви са всичките тези хора?“ — зачуди се Дан. Той беше дошъл тук, за да поговори със съпругата си и да открие защо беше заминала така внезапно. Колкото повече хора пристигаха, толкова по-малко вероятно му се струваше да успее да се разбере на спокойствие с нея.

За жената на пейката обаче целият този народ сякаш не съществуваше. Тя продължаваше да се взира в хоризонта и нито веднъж не отмести поглед.

Пейдж осъзна, че се колебае, защото въпреки усилила, които беше положил да дойде тук, и нетърпението, което беше демонстрирал пред Костиган, всъщност се страхуваше от отговорите, които можеше да получи.

Накрая събра смелост и тръгна в тъмнината към съпругата си.

18.

Тя беше отпуснала главата си назад, облягайки я на потъналата в мрак дървена стена. Погледът ѝ беше насочен право напред.

Пейдж застана до нея и я погледна напрегнато.

— Тори?

Тя не отговори.

Разговорите на слезлите от автобуса хора изпълваха нощта.

„Може би не ме чува“.

— Тори? — повтори той.

Тя продължи да се взира в хоризонта.

Дан се приближи още повече до нея. Фаровете на някаква кола осветиха широко отворените ѝ очи, но тя дори не примигна. Беше като омагьосана.

Той се обърна отново към посоката, в която жената гледаше, но не видя нищо друго, освен тъмното пасище, блестящите звезди и още едни фарове вдясно на пътя от Мексико.

— Тори, в какво се взираш?

Никакъв отговор.

Като пристъпи по-близо, Пейдж се озова на няколко крачки от нея. Видя с периферното си зрение, че Костиган се придвижи към тях и се облегна на друг стълб. Димът от цигарата му се носеше във въздуха.

Внезапно Тори проговори.

— Не са ли красиви? — попита тя.

— Кои? — Дан се обърна към тъмното пасище и се съсредоточи.

— Какво виждаш?

— Не ги ли забелязваш?

— Не.

Пейдж едва чу гласа ѝ заради шума от дразнещите разговори зад гърба му.

— Тогава не трябваше да идваш.

Слисан, той седна до нея.

Началникът на полицията се размърда отново.

Тя продължаваше да не го поглежда.

— Какво очакваше да направя? — попита я Дан, като се опитваше да говори спокойно. — Замина, без да ми кажеш нищо. Нямахте те никаква цели два дни. Уплаших се, че ти се е случило нещо лошо. Когато разбрах, че си тук... Едва ли си очаквала, че ще си остана вкъщи.

На наблюдателната платформа се качи цяла тълпа — нозете на новодошлите тропаха по дървения под, а гласовете им отекваха в заграденото пространство.

— Нищо не виждам — заяви един от тях. — Ама че тъпотия.

— Чакайте! — извика някой пред оградата. — Там!

— Къде?

— Ей там! Вижте! Четири са!

— Да! — възкликна някаква жена.

— Нищо не виждам, мамка му — обади се един тийнейджър.

— Там! — извика друг.

При всяко възклицание тълпата се раздвижваше и се обръщаше. Мърморенето спря, докато хората съсредоточаваха цялото си внимание върху гледката. Ала после започна отново, защото някои не виждаха нищо. Сред тях беше и Пейдж.

— Сигурно се бъзикате с мен — оплака се друг тийнейджър.

Коментарите на хората продължиха. Някои бяха възторжени, други разочаровани. Имаше и гневни.

Дан чу шепота на Тори:

— Смущенията продължават по няколко часа.

Той я изгледа озадачено. Поседяха известно време мълчаливо и когато част от зяпачите започнаха да се разотиват, фаровете на колите им разкриха колко напрегнато се взираха в мрака очите ѝ. Червената ѝ коса беше прибрана зад ушите и подчертаваше привлекателните черти на лицето ѝ. Прииска му се да я докосне по бузата.

— После нещата си идват на мястото — продължи Тори — и можеш да им се насладиш спокойно.

— Искаш ли да постоя тук и да изчакаме всички да си тръгнат? Тогава ще ми ги покажеш.

Тя кимна утвърдително.

Пейдж леко потръпна. В съзнанието му се въртяха въпроси, които не можеше да зададе.

Облегнат на близкия стълб, Костиган хвърли цигарата си и я смачка с ботуш, без да откъсва поглед от тях.

— Когато бях на десет години, родителите ми ме взеха на екскурзия — каза Тори, като се взираше в мрака.

Гласът ѝ заглъхна.

Дан не разбираше защо му разказва тези неща. После тя сякаш си спомни нещо и продължи шепнешком.

— Тогава живеехме в Остин и пристигнахме в тази част на Западен Тексас чак привечер. — Тя наведе глава, взирайки се в далечината. — Баща ми искаше да посети свой братовчед, който наскоро беше започнал работа в едно тукашно ранчо. Братовчедът щеше да остане в района само за няколко месеца. — Тори отново млъкна за миг, после додаде: — Както знаеш, всички роднини на баща ми бяха авантюристи.

„В това число и той“ — помисли си Пейдж, но не я прекъсна. Баща ѝ беше зарязал семейството си, когато Тори била на шестнадесет.

— Минахме оттук с колата — поясни тя.

Радостните възклицания на тълпата се смесиха с негодуванието от настъпващия студ. Усещаше се нетърпението, което някои хора изпитваха, защото не виждаха това, което другите твърдяха, че виждат. Беше много шумно и на Дан му беше трудно да чува думите на Тори, но не смееше да я помоли да говори по-високо, защото се страхуваше да не постигне обратен ефект.

Тя продължи:

— Още по онова време тук имаше две обществени тоалетни. Пишката ми се и когато ги видях на светлината на фаровете, извиках на татко да спре, но той бързаше да види братовчед си. Щеше да продължи, ако майка ми не беше настояла. Втурнах се в една от тоалетните, а когато излязох, баща ми ме чакаше нетърпеливо до колата. Нещо ме накара да погледна към пасището и тогава ги видях.

— Какво съзря?

Тори сякаш не чу въпроса му.

— Не можах да се сдържа и отидох да ги погледам през оградата. Мама ме водеше всяка неделя на църква и аз си помислих, че когато говори за рая, проповедникът има предвид точно това. Татко ми нареди да се качвам в колата, но аз не помръднах. Не можех да откъсна поглед от това, което съзирах. Той поиска да узнае какво, по дяволите, смятам,

че виждам. Опитах се да му обясня, но баща ми промърмори нещо за проклетото глупаво детско въображение. Спомням си, че се опитах да го отблъсна, когато той ме вдигна на ръце и ме отнесе в колата. Аз крещях и го удрях с юмруци. Той ме хвърли на задната седалка.

— Съжалявам — каза Пейдж. — Може би е било за добро, че накрая си е тръгнал.

Тори не отговори и той съжали за прекъсването. После осъзна, че тя отново бе насочила вниманието си към мрака.

— Там! — изкрещя една жена при оградата.

— Да! — присъедини се някакъв мъж.

Друга жена посочи напред.

— Пет са!

— Нищо не виждам!

Отвратени, тийнейджърите се качиха в пикапа и отпратиха нанякъде. Пет–шест туристи тръгнаха обратно автобуса, но изненадващо повечето останаха и продължиха да се взират в тъмнината.

— Ей там, вляво, има една! — възкликна някой.

— Какво трябва да видя? — попита друг.

Дан се запита същото.

Тори проговори отново, все още без да го поглежда.

— Спомних си за това място едва преди два дни.

— В деня, когато си тръгнала към къщата на майка ти — отбеляза Пейдж. За малко да каже „В деня, когато ме изостави“.

— Бях подминала Ел Пасо. Беше шест часът вечерта. Намирах се в един ресторант до пътя. Разглеждах пътната карта, докато пиех кафе. Все още имах много път до Сан Антонио и се чудех дали да не спра някъде за през нощта. Междущатската магистрала 10 продължава на югоизток покрай мексиканската граница до град на име Есперанца, после завива рязко на изток към Сан Антонио. Реших, че Есперанца е подходящо място да пренощувам. — Тя млъкна за миг. — Интересно име за град.

— Есперанца? — Дан бе живял достатъчно дълго на югоизток и знаеше, че това е испанската дума за „надежда“.

Тори се усмихна на нещо в тъмнината. Той зачака, усещайки, че го обзема страх. Тя продължи историята си след минута. Гласът ѝ беше съвсем спокоен, сякаш четеше приказка за лека нощ на малко дете.

— Погледнах в долния край на картата, за да видя мащаба и да пресметна колко километра още трябва да пропътувам. Но докато погледът ми се местеше от град на град, името на един от тях привлече вниманието ми: Ростов. Сигурно съм го съхранила в паметта си през всичките тези години. Удивително.

Внезапно споменът за онази нощ се завърна при мен толкова ярък, сякаш всичко се беше случило вчера. Спомних си, че на крайпътната тоалетна имаше надпис „Собственост на град Ростов“. Спомних си как излязох от тоалетната и видях какво има в мрака зад оградата. Сетих си как се ядоса баща ми, когато не разбра какво му говоря, и как ме хвърли в колата. Почувствах сълзите в очите си, усетих как ги избърсвам и се вирам през задния прозорец в тъмнината, докато се отдалечавахме и вече не виждах нищо. Пътувахме толкова дълго, че накрая заспах на задната седалка. И ги сънувах.

— Там! — възкликна някой при оградата и посочи.

— Така че си допих кафето, сгънах картата и се качих в колата — продължи Тори. — Когато стигнах до Есперанца, не спрях да пренощувам, а продължих да шофирам, само че не завих по магистрала 10 към Сан Антонио. Вместо това се отклоних по един селски път и продължих по него на югоизток, покрай границата. Слънцето залезе, но аз не спрях, докато не стигнах дотук. Тогава тази наблюдателна платформа не съществуваше — имаше ги само тоалетните. Страхувах се, че паметта ми ме е подвела; че, както твърдеше баща ми, онова, което бях видяла онази нощ, е било проклета игра на детското ли въображение.

— Още една! — възкликна някой.

Тори погледна усмихнато натам, накъдето беше посочил мъжът, и пак млъкна. След известно време отново поде разказа си:

— Беше късно. Наоколо нямаше никого. Не мога да опиша какво облекчение изпитах, когато излязох от колата, погледнах през оградата и видях, че онова, което помнех — и за което, както осъзнавам сега, съм мечтала през всичките тези години, — е истинско. Дойдох тук и седнах на тази пейка, на същото място, на което седя в момента и на което седях снощи. И не исках нищо друго, освен да прекарам тук остатъка от нощта и да наблюдавам това, което видях, когато бях на десет.

Животът ми можеше да е съвсем различен, ако баща ми беше позволил да погледам малко по-дълго.

— Различен? — попита Пейдж. — По какъв начин?

Жена му не отговори. Побиха го тръпки, които нямаха нищо общо с нощния хлад.

— Гледай колкото искаш — каза ѝ той.

— Ще гледам.

— Не дойдох тук, за да те спирам — опита се да я увери.

— Знам. Освен това не можеш.

Дан погледна към Костиган, който продължаваше да стои облегнат на близкия стълб. Полицаят разпери ръце, сякаш искаше да каже: „Започваш ли да разбираш?“.

Но Пейдж не проумяваше абсолютно нищо. Беше озадачен.

И уплашен. Тревожеше се, че Тори е получила някакво психическо разстройство.

После се огледа мълчаливо наоколо и осъзна, че очевидно много други хора страдат от същото.

— Тори...

Тя продължи да се взира усмихнато в тъмнината.

— Обичам те — каза той. Думите сякаш сами изскочиха от устата му. Не можа да си спомни кога за последен път ги е произнасял на глас.

Тя не реагира.

— Тори, кажи ми какво гледаш. Помогни ми и аз да го видя.

— Не мисля, че можеш — отговори му тя.

— *Защо?*

— Поради причината, заради която те напуснах.

Пейдж потръпна от думите ѝ, които потвърждаваха най-лошите му страхове. Остана безмълвен в продължение на няколко дълги минути, опитвайки се да се съвземе. Мъчеше се да измисли какво да каже в отговор, за да оправи поне малко нещата.

— Ако ми помогнеш, ще го видя — рече той. — Не знам какво правя погрешно, но мога да се науча.

— Не правиш нищо погрешно. Не си виновен, че си такъв, какъвто си. Нито че аз съм такава, каквата съм.

Дан се обърна към тъмнината, мъчейки се отчаяно да разбере за какво говори жена му. Въпреки че много хора в тълпата сочеха през

оградата, той виждаше единствено тъмното пасище, ярките звезди в небето и самотните светлини от фарове по пътя вдясно.

„Кой от нас е луд?“ — запита се Пейдж.

Напрегна очи, опитвайки се да ги приспособи към нощния мрак. Изведнъж се сети за нещо, което неговият баща му беше показал, когато беше петнадесетгодишен. Той беше старши авиомеханик и през годините беше обиколил заедно със семейството си много военновъздушни бази, дори няколко в Германия, Южна Корея и Филипините. Една от тези бази беше „Макдил“ в Тампа, Флорида.

Една августовска неделя баща му изненадващо бе решил да прекара повече време със семейството си и бе завел Дан и майка му в прочутия аквариум в Тампа. Обикаляха, разглеждайки обитателите му през дебелите стъклени стени — акули, скатове, гигантски змиорки и стада от екзотични морски видове с разкошни окраски. Баща му харесваше всичко, което изглеждаше опасно. Но зад една от стъклените стени сякаш нямаше нищо друго, освен вода, пясък, камъни, подводни растения и макет на отломка от потънал кораб.

— Предполагам, че скоро ще сложат нещо и в този аквариум — отбеляза Пейдж отегчено и извърна глава.

— Не, той вече е пълен — отговори баща му.

— С какво? Вътре не помръдва нищо. Празен е.

— Напротив, пълен е с живот.

— Имаш предвид растенията?

— Не, имам предвид сепиите.

— Сепии?

— Те не са риби. От семейството на главоногите мекотели са.

— Сепии? — повтори Дан.

— Със стърчащи напред пипала. Могат да бъдат малки като пръста ти или големи колкото ръката ти, а понякога и повече.

— Вътре няма дълги колкото ръката ми риби — каза присмехулно Пейдж.

— Сепии — поправи го баща му.

— Добре, вътре няма дълги колкото ръката ми сепии.

— Има, при това цяла дузина.

— Занасяш ме, нали?

Баща му посочи стъклото.

— Виж сам. Отблизо.

Дан знаеше много добре, че баща му обича да се хвали със знанията си за различни необикновени неща. Когато говореше толкова авторитетно, разговорът би могъл да свърши по един-единствен начин. Затова той се съсредоточи върху водата в големия аквариум.

— Понякога виждаме само това, което очакваме да видим — обясни баща му. — Понякога трябва да се научим да гледаме по друг начин.

Тези думи му се сториха по-безсмислени и от въображаемата риба.

— Не разбирам какво...

Един от камъните внезапно помръдна. Едва забележимо. С не повече от сантиметър. Но Пейдж беше сигурен, че е помръднал. Той пристъпи към стъклото.

— А! — възкликна баща му, забелязал внезапния му интерес. — Май започваш да схващаш.

— Камъкът. Той...

— Не е камък.

Предметът се премести с още един сантиметър и Дан осъзна, че баща му е прав — не беше камък.

После видя глава, а след нея пипало, сетне още едно. Създанието не се движеше по-забележимо от преди. Просто зрението на Пейдж се беше променило — или по-скоро съзнанието му.

Баща му каза:

— Понякога виждаме само това, което очакваме да видим.

Започваше да разбира. Понеже на пръв поглед му се бе сторило, че вижда пясък, камъни, водни растения и макет на отломка от потънал кораб, съзнанието му беше приело тези познати форми за даденост и не си бе направило труда да анализира нещата, които очите му съзираха в действителност.

Дан видя с удивление, че още един камък помръдва. Част от пясъка се надигна. Отломката от потънал кораб се завъртя на една страна, а едно от растенията започна да се придвижва по дъното на резервоара. Зелените му шипове се оказаха пипала. Годици по-късно, докато се обучаваше в полицейската академия в Ню Мексико, Пейдж непрекъснато се връщаше към онзи следобед, когато бе разбрал, че има голяма разлика между това, което виждат очите, и онова, което в действителност се намира пред тях, че светът невинаги е такъв,

какъвто изглежда. А по-късно бе открил със съжаление, че истинското лице на нещата често е грозно.

Но не и през онзи следобед. Тогава той започна да брои развълнувано съществата, които внезапно бе забелязал. Те сякаш бяха навсякъде.

— Една, две, три.

— Четири, пет, шест — продължи баща му.

— Седем, осем, девет — присъедини се със смях майка му. Беше лятото, преди да ѝ поставят диагнозата, че има смъртоносен рак на гърдата.

Баща му предположи, че в резервоара има дузина сепии, но Пейдж преброи осемнадесет причудливи, отблъскващи създания, които се бяха научили да прикриват грозотата си и това ги правеше симпатични. След няколко минути вече не виждаше пясъка, камъните, подводните растения и отломката от кораб, а само сепии.

— Как успяват да се прикриват така? — попита той, възторжено ухилен, баща си.

— Никой не знае. Хамелеоните са известни със способността си да приемат цветовете на заобикалящите ги предмети. Паяците също могат да го правят. Но никой не го прави по-добре и по-бързо от сепиите.

— Магия — каза Дан.

— Природа — поправи го баща му.

19.

Пейдж си припомни събитията от онзи следобед, докато се взираше в тъмнината отвъд оградата, а тълпата от непознати хора пред него се удивляваше на неща, които оставаха невидими за него. Част от присъстващите се оплакваха, че не проумяват на какво се дължи вълнението на останалите, и Дан разбираше объркването им. Може би беше свидетел на масова халюцинация, на някаква групова заблуда, при която хората се убеждаваха взаимно, че виждат нещо, което не съществува?

Но Тори не е била с тези хора, когато го е видяла за пръв път. А освен това се бе върнала тук съвсем сама, след като си го е припомняла и сънувала години наред. Ако беше някаква заблуда, тя само беше повярвала в нея.

„А може би аз съм този, който се заблуждава — рече си той. — По дяволите, минали са много години, а жена ми не е пожелала да сподели с мен нещо, което е било толкова важно за нея, че се е върнала в тази пустош“.

Трябваше да запази самообладание.

„Спомни си сепиите. Спомни си какво ти каза баща ти. Понякога виждаме само това, което очакваме да видим. Понякога трябва да се научим да гледаме по друг начин“.

„За бога, трябва да се науча да гледам по друг начин“.

Реалността, която Пейдж смяташе, че познава, се беше преобърнала с главата надолу. Бракът, който си бе мислел, че има, животът, на който се бе радвал, — нищо не беше такова, каквото му бе изглеждало.

„Защо? — изкрещя Дан наум. — Как е възможно да не предвидя случилото се!“

Той стана от пейката и пристъпи към края на платформата. Не обърна внимание на облегналия се на стълба Костиган, а се загледа над главите на развълнуваните хора. Съсредоточи се върху тъмнината.

Забеляза отново далечните светлини на фарове, които се приближаваха по пътя от Мексико. Но хората не бяха развълнувани

заради тях. Те сочеха в съвсем друга посока.

Огледа блесналите звезди. Те бяха по-ярки и различни от звездите, които бе свикнал да вижда в ясното нощно небе над Санта Фе. Може би правителството бе построило близката радиообсерватория заради тях. Ала тълпата не сочеше към звездите — вниманието ѝ бе съсредоточено върху хоризонта.

„Какво си мислят, че виждат?“

„Спомни си за сепиите“.

Той се концентрира върху мрака над пасището.

И видя някакво слабо, почти недоловимо движение...

Само дето Дан беше сигурен, че го е видял. Беше успял някак да фокусира погледа си, да се вгълби... И не беше само движение, беше промяна в тъмнината.

Внезапно пред очите му се появиха малки светлини. Някои от „звездите“, които бе видял преди малко, не се намираха в небето, а се рееха над пасището. Отначало си помисли, че пред очите му танцуват дузина светулки, но светлинките бяха по-ярки и веднъж забелязани, започнаха да увеличават размера си.

Може би се намираха на няколко километра от него, но въпреки това му се струваха толкова близки, че той протегна ръка, за да ги докосне. Тогава осъзна, че хората в тълпата не ги сочат, а също като него се опитват да ги пипнат.

Докато се взираше в тях, далечните светлини започнаха да придобиват цвят — червено, зелено, синьо, жълто... Изреждаха се всички цветове, които бе видял по къщите и магазините в града. Започнаха да се сливат по двойки, да стават по-големи и по-ярки. Издигаха се и се спускаха. Движеха се напред и назад на хоризонта, сякаш носени от слабо течение. Люлееха се и се въртяха хипнотично.

„Какво виждам?“

Смутен, Пейдж се обърна към Костиган, за да потърси потвърждение на това, което се разиграваше пред очите му, ала полицейският началник отново разпери ръце.

Дан се извърна пак напред, съсредоточавайки се върху това, което виждаше или си мислеше, че вижда. Някои от светлините на хоризонта се разделиха, а други продължиха да се сливат. Те блещукаха нежно и успокоително и сякаш го зовяха.

„Никога не съм виждал нещо подобно. Какво представляват? — Внезапно в него се надигна съмнение. — Защо не ги забелязвах допреди минута? Сигурно е някаква оптическа илюзия“.

„А може би желая толкова отчаяно да видя нещо в тъмнината, че от напрежение пред очите ми са затанцували цветни петна. Или съм се съсредоточавал, докато не съм си ги въобразил. Откъде да знам дали Тори вижда, или си мисли, че вижда, същото?“

„И какво ли съзират останалите?“

Освен светлините имаше нещо друго; нещо, което не можеше да определи напълно. Беше на ръба на възприятията му, подобно на едва доловим звук.

Когато Дан слезе от платформата, за да попита какво е това една тийнейджърка, сочеща възхитено пасището отвъд оградата, в тълпата настана раздвижване. Един глас се извиси над глъчката.

— Не виждате ли колко са зли?

Пейдж се спря и се опита да установи откъде идва гласът. Беше дълбок, силен и гневен мъжки глас...

— Не разбирате ли какво правят с вас?

Внезапно движение вдясно привлече вниманието му.

Той видя висок едър мъж, който разблъскваше яростно хората.

— Стига си ме блъскал! — оплака се някой.

— Пусни ме! — извика възмутено друг.

Гласът стана още по-гневен.

— Не разбирате ли, че всички ще се озовете в ада?

— Пушка! — изкрещя уплашено някаква жена. — Мили боже, той има пушка!

През тълпата премина вълна на уплаха и Пейдж моментално се наведе. После посегна към пистолета, който почти винаги носеше. Ала осъзна ужасено, че Костиган го убеди да го остави в куфара си във взетата под наем кола, която беше паркирана пред сградата на градския съвет.

Дланите му се изпотиха.

Сърцето му се разтуптя. Той се приведе още повече и огледа трескаво паникьосаната тълпа. Изтръпна, щом чу силен, пронизителен пукот, и после видя проблясъка от изстрела сред бягащите мъже и жени. Разбра, че онзи е въоръжен с автомат.

Мъжът стреля отново, като се целеше отвъд оградата. Дан осъзна, че непознатият е взел на мушка онова, което се намираше на хоризонта и което той си бе помислил, че вижда.

— Вървете обратно в ада, откъдето сте дошли! — изкрещя мъжът към пасището и продължи да стреля.

Дан зърна силуета на автомата и разпозна извития пълнител, който стърчеше от задната му част. Профилът беше на АК-47.

Той трескаво погледна към Костиган и видя, че полицаят е извадил пистолета си и се е привел напрегнато като самия него.

Тичащите хора скриха мъжа с автомата и Пейдж го изгуби за няколко мига от поглед.

Още един проблясък проряза тъмнината.

— Всички вие сте прокълнати! — Стрелецът вече не крещеше към светлините, които бяха омагьосали хората. Вместо това се бе обърнал към тълпата. Дан с ужас осъзна какво ще се случи.

„Не!“

Непознатият откри огън по хората. Те се разпищяха и започнаха да се блъскат едни в други, опитвайки се отчаяно да избягат.

Някакъв мъж се спъна.

Една жена нададе вой.

После Пейдж осъзна, че мъжът не беше се спънал. Беше паднал, покосен от куршум.

Въоръженият продължи да стреля.

Дан рядко се бе чувствал толкова безпомощен. Дори пистолетът му да беше в него, мракът и суматохата щяха да му попречат да улучи побеснелия стрелец.

Отново проехтя изстрел. Някаква жена се строполи.

При следващия откос един тийнейджър се свлече на земята. Ужасените викове на тълпата станаха толкова силни, че Пейдж почти не чуваше гърмежите. Той видя, че цевта се завърта в неговата посока.

„Тори!“ — помисли си отчаяно. После се обърна и хукна към платформата. Костиган не се виждаше никакъв, но той нямаше време да търси полицая.

„Тори!“

Тя беше станала от пейката, но беше толкова замаяна, че дори не й идваше наум да реагира. Пейдж я бе научил да борави с огнестрелни оръжия и я бе помолил да носи пистолет в дамската си чанта.

Тревожеше се, защото Тори водеше клиентите си на отдалечени места и оставаше насаме с тях. Тя обаче никога не носеше оръжието, което ѝ беше дал.

Дан я прегърна с една ръка и я поведе към отворения край на платформата. Един куршум се заби в дъсчената стена зад гърба му. Тори изпищя уплашено и той притисна главата ѝ, за да я накара да се наведе, докато завиваха зад ъгъла. Озоваха се от онази страна на наблюдателната платформа, от която не се виждаше полицейската кола на Костиган. Ала Пейдж видя с облекчение, че и тук има паркирани автомобили, и дръпна жена си зад един тъмен пикап.

— Добре ли си? — попита я той, като се взираше в нея под светлината на звездите.

Тя примигваше объркано, сякаш беше изпаднала в шок.

Зад платформата се чу нов изстрел.

— Тори, отговори ми. Ранена ли си?

Резкият му тон я накара да трепне и да се окопити.

— Аз... Не. Добре съм. Не съм простреляна.

— Слава богу. Остани тук. Скрый се зад двигателя. Не заставай до вратите на пикапа, защото куршумите могат да минат през тях. Ако ти се стори, че стрелецът идва насам, легни на земята и се престори на мъртва.

Скрита в сенките, тя го гледаше мълчаливо.

— Тори, кажи ми, че разбираш.

Изад платформата се разнесоха няколко изстрела, последвани от писък.

Тори примигна безпомощно.

— Да стоя зад двигателя — повтори послушно тя и преглътна. — Ако тръгне насам, да легна на земята и да се престоря на мъртва.

Проехтя още един изстрел.

— Не мога да остана при теб — задъхано каза Дан. — Трябва да заловя този превъртял убиец.

— Защо го прави?

— Нямам представа, хората правят много неща.

Следващият изстрел, който чу, звучеше приглушено.

Беше от пистолет. „Това трябва да е Костиган, който отвърща на огъня“ — рече си той.

Пейдж стисна Тори за рамото и излезе тичешком от скривалището си зад пикапа. В същия момент се разнесе още един изстрел от пистолет, последван от гърмежа на автомат.

Някой изпъшка. Гласът беше дрезгав и Дан не се усъмни нито за миг, че е на началника на полицията.

20.

Докато се промъкваше към платформата, сърцето му бясно туптеше, сякаш щеше да изскочи от гърдите му. Ръцете му трепереха. Пейдж опита да се овладее.

Дървените дъски, от които беше издигната стената, не можеха да го предпазят от бронебойните куршуми на АК-47, но поне му служеха за прикритие. Той внимателно се наведе и надникна иззад ъгъла.

Слабата светлина от другата страна на платформата разкри кошмарна картина. Навсякъде лежаха тела. Някои помръдваха, но повечето бяха неподвижни.

Стрелецът вървеше дебнешком между тях.

— Те идват от пъкъла! — Той стреля в едно от проснатите пред нозете му тела и проблясъкът от изстрела очерта зловещо силуета му. — И ще се върнат там!

„Къде е Костиган?“ — запита се трескаво Пейдж.

После дъхът му секна за миг, защото съзря тялото на полицейския началник. Изстрелът го беше покосил недалече от наблюдателната платформа. Пистолетът му беше паднал до протегнатата му напред безжизнена ръка.

Обезумелият стрелец прати още един куршум в едно от помръдващите тела. Кървав гейзер изригна във въздуха. След това той захвърли празния пълнител и зареди нов толкова бързо, че Дан нямаше време дори да притича през паркинга, за да го нападне.

Освирепелият мъж се прицели в още едно потръпващо тяло, но внезапно отпусна оръжието. Обърна се назад. Вниманието му бе привлечено от нещо друго. Пейдж проследи погледа му.

И застина...

Стрелецът гледаше към очертаващия се в тъмнината голям бял силует, от чиято вътрешност се разнасяха хленч и ридания на хора.

Туристическият автобус.

„Боже мой!“ — помисли си Пейдж. Много от разочарованите се бяха върнали по седалките, преди да започне стрелбата.

Стрелецът, който все още бе обърнат с гръб към него, тръгна към автобуса. Разглеждаше съсредоточено тъмните му стъкла. После изправи рамене и сякаш обзет от енергия, пое с решителни крачки към новата си цел, прескачайки трупове по земята. Когато заобиколи преднината на автобуса и изчезна от другата му страна, където се намираше вратата, Дан се изкуши да притича до Костиган и да вземе пистолета. Но звукът от стъпките му върху чакъла едва ли щеше да остане незабелязан. Шансът да стигне до оръжието, преди мъжът с автомата да го чуе и да започне да стреля по него, беше минимален.

В този миг стрелецът удари с юмрук по вратата на автобуса.

— Отворете! — изрева страховито той.

Пейдж пристъпи заднешком край дъсчената стена на наблюдателната платформа. После се насочи към обгърнатия в тъмнина път, по който можеше да се приближи незабелязано до автобуса.

— Отворете проклетата врата!

Дан стигна до пътя и закрачи бързо по него — маратонките му не издаваха никакъв шум.

В този миг се разнесе звън на метал. Стрелецът беше открил огън по автобуса. Куршумите на автомата можеха да пробият ламарините с лекота и да покосят скупчените вътре човешки тела. Дан изтръпна от мисълта каква касапница щеше да настане след малко...

Екна нов изстрел. Някой изпищя.

Пейдж свърна от пътя към автобуса и забави ход.

Следващият изстрел бе последван от ужасен вик. Един от прозорците се пръсна и стъклцата се посипаха по чакъла. Уплашените гласове на хората прозвучаха по-силно.

В същия миг Дан чу друг, още по-обезпокоителен шум — шуртенето на течност по земята. Разнесе се миризма на бензин.

— Идват от пъкъла! — изкрещя стрелецът. — И ще се върнат там!

Ноздрите на Пейдж потръпнаха. Той знаеше от обучението си в полицейската академия, че изстрел по резервоара на едно превозно средство може да предизвика пожар и експлозия единствено във филмите. Този тип можеше да стреля по резервоара на автобуса цяла нощ, но освен да го направи на решето, друго нямаше да постигне.

Течността продължаваше да се плиска по чакъла. Миризмата на бензин се усили.

Пейдж се наведе и предпазливо пристъпи напред, като се надяваше, че силуетът му ще остане незабележим в тъмнината. Надникна иззад автобуса и видя мъжа, който беше погълнат от стрелбата по резервоара и не обръщаше внимание на нищо друго. Внезапно онзи отстъпи назад и застана до локвата бензин, която се бе образувала върху чакъла.

„О, боже, да не би...“

Стрелецът остави автомата и извади кутия кибрит от джоба на ризата си.

Дан се втурна към него.

Мъжът измъкна една клечка и я драсна в кутията. Тя се запали.

После чу стъпките на Пейдж и се обърна. Светлината от пламъчето хвърляше сенки по лицето му, които подчертаваха зловещия му вид. Очите му отразяваха блясъка и сякаш пламтяха.

Той запали цялата кутия.

Дан се хвърли към него, като крещеше с всички сили, за да отвлече вниманието му от кибрита.

Лудият пусна горящите клечки миг преди Пейдж да го блъсне с цялата си тежест. Докато двамата падаха, Дан се помоли те да угаснат, но чу зад гърба си съскане и прашене. Нощта се озари от пламъци. Лъхна го вълна от горещ въздух.

Обзет от ярост, той блъсна главата на мъжа в чакъла. Чу се глухо хрущане. Ала лудият само изръмжа и замахна с ръката си толкова силно, че отхвърли Пейдж настрани. Беше едър и мускулист, силата му беше изумителна. А и навярно се намираше под влиянието на някаква дрога.

Пламъците се извисиха и обгърнаха част от автобуса. Дан запълзя трескаво назад, за да ги избегне.

Прозорците започнаха да се пръскат от горещината, бикове на затворените вътре хора станаха истерични. Дан видя, че стрелецът посяга към автомата си, скочи на крака и отново се хвърли към него. Сблъсъкът беше толкова силен, че запрати и двамата далече от автобуса.

Паднаха върху чакъла, вкопчени един в друг. Пейдж, който се озова отгоре, опита да забие юмрук в адамовата ябълка на противника

си, но мъжът се извъртя рязко и избегна удара. После замахна на свой ред и удари Дан в рамото с такава сила, че го отхвърли от себе си. Пейдж изстена и протегна крак, за да спъне стрелеца, който се втурна към оръжието си. Мъжът се строполи тежко на земята.

Пламъците се издигнаха високо над автобуса и силна горещина обляхна лицето на Дан.

— Отворете вратата! Излезте от вътре! — изкрещя той.

После отново се хвърли върху стрелеца и стегна лявата си ръка около врата му в задушавача хватка. Присви другата си в юмрук и започна да го налага в корема.

Мъжът се изви назад и го блъсна с нозе. Дан се претърколи и се удари с гръб в бронята на някакъв паркиран зад него автомобил. Изстена от болка, а противникът му се надигна от земята, после с всичка сила се оттласна от колата и се стовари върху него. Пейдж се свлече върху чакъла и изстена отново, когато усети смазващата тежест на мъжа върху себе си.

Не можеше да диша.

Опита пак да сграбчи за шията побъркания стрелец, ала бързо охлаби хватката, защото онзи скочи моментално на крака. Изрита го от дясната страна и пак се втурна към автомата.

Огънят с фучене се разпространи към предницата на автобуса. Дан усети горещината му през ризата си.

Мисълта за заклещените вътре хора сякаш го изпълни с нова сила и той се надигна.

Стрелецът стисна автомата.

Пейдж го нападна в гръб и го блъсна в пламъците. Мъжът залитна и се удари в нагорещената броня на автобуса.

Дрехите и косата му пламнаха.

Той се обърна към Дан. Изглеждаше зловещо ухилен. Или може би това се дължеше на ефекта от трепкащите отблясъци на пламъците върху разкривеното му от ярост лице.

Мъжът изтърва автомата си.

После протегна обгърнатите си в пламъци ръце и пристъпи напред. Пейдж се отдръпна, залитайки.

Горящ като факла, стрелецът продължи да върви към него с протегнати ръце и изкривена в гротескна усмивка уста.

Дан отстъпи назад. Гърбът му опря във вратата на паркирания автомобил. Втрещен, той опита да се втурне покрай колата, за да избегне огнения кошмар, който го преследваше.

Зловещата усмивка на стрелеца сякаш постепенно изчезна. Плътта му гореше. Намираше се ужасно близо до него и миризмата беше отвратителна.

Убиецът разтвори ръце, за да поеме Пейдж в огнената си прегръдка, ала внезапно залитна настрани.

Звукът от изстрела беше почти недоловим сред рева на пламъците. Вторият изстрел го накара да се олюлее. Главата му се отметна рязко назад и на лицето му за пръв път се изписа болка.

Третият и четвъртият изстрел го събориха на колене.

Петият пръсна главата му.

Мъжът се строполи по лице, а тялото му продължи да гори върху чакъла.

Дан се отдръпна от него и погледна встрани.

Изстрелите бяха дошли от Тори. Тя стискаше пистолета на Костиган с две ръце. Беше ги протегнала пред себе си така, както я бе учил. Лицето ѝ беше изкривено от ярост. Тя натисна отново спусъка и стреля в пламъците, които пълзяха по тялото на мъжа.

— Копеле! — изкрещя Тори. — Копеле!

Вратата на автобуса се отвори с трясък. Навън заизскачаха мъже и жени, обгърнати в дим. Като плачеха, пицяха и кашляха, те се пръснаха из тъмнината наоколо, оставяйки зад себе си автобуса, който бе заприличал на горящ ковчег.

Дан заобиколи бързо колата и приближи Тори. Тя стреля още веднъж в пламъците, които обгръщаха трупа на стрелеца.

— Сега ти ще гориш в пъкъла! — изкрещя жената.

— Тори. — Дан застана до нея и посегна към оръжието. — Всичко е наред. Той вече не може да нарани никого. Дай ми пистолета.

Тя изстреля още един куршум в горящия гръб на мъжа.

— Кучи син!

— Мъртъв е — успокои я Пейдж. — Пистолетът вече не ти е нужен.

Той внимателно посегна към оръжието и го натисна надолу, принуждавайки я да отпусне ръце.

— Дай ми го.

Дланите ѝ потръпнаха колебливо, ала тя бавно разтвори пръсти. Дан взе пистолета.

Отново усетиха страхотната горещина от пламъците. Той я накара да заобиколят автобуса и я отведе далече от огъня. Почувстваха облекчение, когато се озоваха в студената тъмнина.

Хората, на които беше помогнал да избягат от автобуса, бяха насядали до оградата и ридаеха. Земята беше осеяна с трупове. Пейдж преброи двадесет, но знаеше, че са повече. Някои тела се гърчеха от болка. Ала повечето бяха мъртви.

— Тори, не гледай — зашепна той и я поведе към колата ѝ с надеждата, че там ще се почувства в безопасност. Но сатурнът беше заключен. Дан бръкна в джоба на дънките ѝ, ала не намери никакви ключове. „Сигурно са в чантата ѝ“ — помисли си.

Отведе я при пейката върху наблюдателната платформа. Огледа се, но не можа да забележи чантата ѝ в тъмнината. Накара я да седне, като ѝ обеща, че ще се върне след минута.

Изтича до Костиган. Каубойската му шапка лежеше до него. Лявата половина на главата му беше покрита с кръв. Пейдж докосна китката му и усети пулс.

— Дръж се — каза му той.

Намери ключовете от полицейската кола в джоба на Костиган и изтича при патрулката, като натисна бутона за отключване върху ключодържателя. Влезе в колата и грабна микрофона на радиостанцията.

— Ранен полицаи! Ранен полицаи!

— Кой се обажда? — попита сърдит глас. — Как се добрахте до тази радиостанция?

— Ранен полицаи! — Гласът на Дан трепереше прекалено силно, за да го овладее достатъчно и да се представи, а и да опише случилото се. — Бях с началника! Простреляха го!

— Какво?

— Има поне двадесет трупа. При наблюдателната платформа в покрайнините на града. Един автобус гори и... — Чак сега си даде сметка за мащабите на трагедията. — Нападателят е мъртъв, но имаме нужда от цялата помощ, която можете да ни осигурите.

— Ако това е някаква шега...

— Погледнете хоризонта на изток от града. Би трябвало да видите заревото от пожара.

— Момент... — Последва кратка пауза. — Ужас... Ще ви изпратя помощ възможно най-бързо.

Дан седеше вцепенен в патрулката, като се взираше през предното стъкло в опустошението. Отблясъците от огъня танцуваха по труповите. Като стисна зъби заради болката в ребрата, той слезе от колата и тръгна към избягалите от автобуса хора, заобикаляйки локвите кръв.

— Помощта е на път — увери ги Пейдж.

— Благодаря ви — каза една жена през сълзи. — Благодаря, че ни спасихте.

— Бях сигурен, че ще умра — обади се някакъв мъж, който не спираше да трепери. — Никога не съм бил толкова изплашен.

— Защо го направи? — попита някой. — Защо?

Докато пламъците бушуваха, Дан забеляза, че има и други оцелели, които започнаха да излизат предпазливо от скривалищата си. Някои бяха пропъзели под колите.

Други бяха притичали през пътя и се бяха скрили в потъналото в мрак поле.

Един възрастен мъж тръгна колебливо между труповите.

— Къде е Бет? Къде е... — Старецът спря и изстена. От скръбта краката му се подкосиха и той се свлече на колене. Обхвана с две ръце главата на една от застреляните жени.

Пейдж се върна при наблюдателната платформа с натежало от мъка сърце.

Тори вече не гледаше втренчено пасището. Беше се навела, отчаяно захлупила лице в дланите си.

Трепереше.

Той забеляза върху пейката анорака, който му бе дал Костиган. Взе го и го наметна върху раменете ѝ. После видя дамската ѝ чанта на земята, където жена му сигурно я беше изпуснала, стресната от стрелбата. Вдигна я на пейката. След това седна безмълвно до Тори, прегърна я през кръста и се заслуша във воя на приближаващите сирени.

ВТОРА ЧАСТ

ПРИТЪМНЯЛОТО ПОЛЕ

21.

Брент Лофт погледна развеселено в камерата и каза:

— Недалече от парк „Аройо“ разплакано десетгодишно момиченце спря полицейска кола и посочи към свилата се на върха на един стълб за високо напрежение котка. Служители на електрическата компания в Ел Пасо пристигнаха на местопроизшествието с кран и свалиха внимателно котката, която, както виждате, беше по-уплашена от тях, отколкото от мястото, на което се бе покатирила. Дебелите гумени ръкавици на мъжа върху крана го предпазиха както от електрическите жици, така и от ужасения домашен любимец.

Колежката на Лофт, Шарън Ривера, се изкиска и прочете следващия параграф от аутокюто:

— Момиченцето и неговата четиринога приятелка се събраха отново, но очевидно това не е първият път, когато се налага да я спасяват. Миналия месец извадили животинката от една отводнителна шахта.

— Значи й остават още седем живота — намеси се Брент, като се стараеше да говори сериозно. Той се обърна към мъжа от лявата си страна: — Франк, каква е последната синоптична прогноза?

— Утре ще бъде още един горещ слънчев ден, а през нощта е възможно да има гръмотевични бури.

— Дъждът винаги е добре дошъл за нас — каза Шарън.

— Разбира се — съгласи се Лофт. — Това бяха късните новини от Ел Пасо. Не пропускайте сутрешната ни новинарска емисия от шест до осем. Ще се видим отново утре вечер в седемнадесет, осемнадесет и двадесет и два часа. Благодаря, че бяхте с нас.

Усмихнати до уши, те изчакаха да приключи музикалната шапка на предаването. Червените лампички на камерите угаснаха. Ярката светлина от прожекторите на тавана стана по-приглушена.

Брент последва примера на другите телевизионни репортери и откачи микрофона от ревера си. След което извади от ухото си радиослушалката, по която режисьорът на предаването можеше да му

нареди да пропусне някое съобщение, да добави пристигнала в последния момент новина или да пусне някоя шега.

Слушалката на Шарън се заплете в гъстата ѝ коса.

— Мразя репортажите за спасени домашни любимци — оплака се Лофт.

— Да, но хората обичат да си лягат в добро настроение — отбеляза спортният репортер Том Монтоя, докато излизаше иззад бюрото си. Носеше сако и вратовръзка за пред камерите, но останалата част от облеклото му, която зрителите не виждаха, се състоеше от шорти, къси чорапи и маратонки. Беше играл баскетбол в паузата между новинарските емисии, беше влязъл в гримьорната в последния момент и не беше сварил да облече докрай костюма си.

Шарън носеше елегантен тъмносин блейзър и светлосиня вталена блуза, която подчертаваше бюста ѝ. Когато стана от мястото си зад новинарското бюро, се видяха евтините ѝ дънки. Страдаше от хронични болки в краката и не носеше обувки. Беше обути с дебели вълнени чорапи, защото стъпалата ѝ бяха чувствителни към студа, който се излъчваше от циментовия под на студиото.

За разлика от тях Брент беше с костюм, скъп колан от телешка кожа и дизайнерски обувки, които винаги лъскаше, преди да го пуснат в ефир. Обувките бяха най-важната част от облеклото му — той имаше чувството, че блясъкът им добавя лустро към образа му пред камерите. Не би излязъл в ефир с протрити обувки, така както не би допуснал да го снимат, ако не е с грижливо сресана коса.

Въпреки това му се бе наложило да използва всичките си умения, за да звучи искрено, докато четеше материала за онази проклета котка. Лофт си обеща, че следващия път, когато режисьорът поиска някоя сладникава новина, ще накара Шарън да я прочете сама.

— Искаш ли да пийнем някъде по едно питие? — попита я той.

— Брент, колко пъти да ти казвам, че вече си имам гадже?

— Хей, просто питам. Ако отношенията ви с този мъж са сериозни, защо не го доведеш някой път, за да видим как изглежда?

— Мъж? — Тя го изглежда странно.

— Много смешно.

— Работиш тук от три месеца и никой не ти е казал, че съм лесбийка?

— Да бе. Я не ме будалкай.

— Защо си мислиш, че те будалкам?

— Добре, добре, хубава шега. — В този момент в студиото влезе режисьорът и го спаси от нелепото поведение на Шарън.

— Брент, трябва да поговорим.

Тонът му не се понрави на телевизионния репортер. „Мирише ми на неприятности“ — помисли си той.

Лофт беше започнал кариерата си в малка телевизия в Оклахома, после се беше прехвърлил в една средно голяма в Канзас и накрая се бе издигнал до настоящия си пост в по-голямата телевизия на Ел Пасо. Целта на всеки телевизионен репортер беше да работи за частен новинарски кабелен канал, като Си Ен Ен или „Фокс“, или за мрежа от телевизионни станции в Лос Анджелис, Чикаго, Вашингтон и Ню Йорк. Или, още по-добре, да го вземат в национална телевизия и да води вечерните новини по Ей Би Си, Ен Би Си или Си Би Ес.

Брент беше преминал като ракета през по-малките телевизии, но трябваше да признае, че не е набрал необходимите сили, за да напусне Ел Пасо след една година както бе планирал. Освен това не беше успял да се сближи с останалите от екипа. Може би бяха усетили решимостта му да не остава при тях повече от необходимото. В резултат на това не му бяха дали нито един силен материал, който да го издигне в кариерата. А и имаше чувството, че директорът на новините съжалява, че го е наел. Вероятно бе решил, че Брент е твърде посредствен за тази работа.

„По дяволите, сигурно ще ме скастри заради начина, по който прочетох материала за проклетата котка“.

— Шарън, ти също ми трябваш — рече режисьорът. Лицето му беше мрачно и той се взираше в обувките си за тенис, сякаш не смееше да ги погледне в очите.

— Слушай, мога да обясня за котешката история... — започна Лофт.

Режисьорът вдигна очи и го изгледа объркано.

— Какви ги говориш?

Шарън се приближи до тях, стъпвайки безшумно с дебелиите си вълнени чорапи по бетонния под.

— Случило ли се е нещо?

— Имало е стрелба и масово убийство. — Мрачното изражение на режисьора се смени и на лицето му се изписа решителност.

— Какво?

— В околностите на някакво градче на име Ростов. Намира се на приблизително триста и двадесет километра югоизточно от тук. Информаторът ни от Магистрална полиция твърди, че са били простреляни поне двадесет души, повечето от тях — смъртоносно. Случило се е до някаква крайпътна туристическа атракция.

Брент пристъпи към режисьора. Масовото убийство на пет или шест души с огнестрелно оръжие си беше гореща новина дори и в тези странни времена. Но двадесет?

— Кой ги е убил? — попита Шарън.

— Стрелецът не е бил идентифициран. Изглежда, някаква жена го е застреляла на местопроизшествието.

— Жена? — „Историята става все по-интересна“, помисли си Лофт.

— Все още чакаме подробностите. Но не искам зрителите ни да научат цялата информация от Си Ен Ен или „Фокс“. Това е новина от Западен Тексас. Емисията ни се нарича „Първи от мястото на събитието“ и, ей богу, ние ще защитим името ѝ. Шарън, искам да се върнеш в ефир с „горещи“ новини. Информаторът ни в Магистрална полиция се съгласи да даде телефонно интервю по време на извънредната емисия. Брент, хеликоптерът те очаква. Заминаваш незабавно за Ростов. Разбери какво се е случило. Да се надяваме, че ще бъдеш готов с репортажа, когато Шарън пристигне с телевизионния екип на сутринта.

Репортерката се втурна към бюрото си, а режисьорът извика след нея:

— Шарън, ще предаваш на живо от Ростов през целия ден. Утре вечер ще завършиш с картина от мястото, където е станала стрелбата. Това ще бъде специално предаване и ще вдигнем много шум около него. Дай всичко от себе си. Не искам да изглеждаш уморена.

— Значи ще водим репортажа заедно с Шарън? — попита Лофт, като си представяше колко впечатляващо ще изглежда това в работното му портфолио^[1].

— Не, Шарън ще бъде водеща. Ти ще ѝ подготвяш информацията. Ако проучваш фактите през цялата нощ и през целия ден, по време на предаването утре вечер ще изглеждаш, сякаш те е драла котка. — Режисьорът натърти на думата „котка“, но Брент се

опита да си внуши, че само така му се е сторило. — А сега побързай, че хеликоптерът те чака.

— Но аз трябва да отскоча до вкъщи, за да си сложа други дрехи — възрази Лофт. — Този костюм ще стане на нищо до утре.

— Нямах време. Настоявам да си на местопроизшествието преди онези проклети репортери от Си Ен Ен. — Режисьорът му обърна гръб и се насочи към тримата оператори в студиото. — Кой иска извънредна работа?

— Аз — отговори женски глас. — Колата ми има нужда от нови спирачки.

Когато жената се появи иззад апаратурата, Брент видя, че това е симпатичната операторка с латиноамерикански произход, която наскоро се беше присъединила към екипа им. Казваше се Анита едичоя си. Беше на двадесетина години, ниска и със спортна фигура, с блестяща тъмна коса, прибрана в конска опашка. Носеше туристически обувки и панталони с два пъти повече джобове от обичайното. Ризата ѝ също изобилстваше с джобове.

— Вземи камера и единия от микробусите — инструктира я режисьорът. — Заминаваш веднага за Ростов. По това време на нощта вероятно ще успееш да стигнеш дотам за два часа и половина.

— Даже за по-малко — заяви убедено Анита.

— Както и да е. Не ме интересува колко глоби за превишена скорост ще отнесеш. Само не потрошавай микробуса. Трябва да си близо до Ростов по времето, когато Брент ще е приключил с въздушните снимки на местопрестъплението и с първите коментари.

— Един момент — намеси се Лофт. — Значи трябва да снимам с камерата на хеликоптера, така ли?

Режисьорът не му обърна внимание и продължи да говори на операторката.

— Много е възможно труповете още да не са преместени. Щом хеликоптерът свали Брент долу, двамата с него ще започнете да интервюирате полицаите и всеки свидетел, когото намерите. Брент, казах ти да се размърдаш. Ако отразим събитието от всеки възможен ъгъл, от Си Ен Ен няма да си направят труда да изпращат там свои хора. Вместо това могат да откупят от нас репортажите на Шарън. Все пак не можем да се състезаваме с тях по рейтинг.

[1] Съвкупност от документи (дипломи, сертификати, награди, удостоверения), отнасящи се за определен човек. Целта им е да потвърдят достоверността на фактите от биографията на кандидата за определено работно място. — Б.пр ↑

22.

Тайнствената музика се усилваше и затихваше, витаене във въздуха и се носеше плавно. Изпълнявана от инструменти, които Халоуей още не можеше да разпознае, бавната, чувствена мелодия премина в по-нисък регистър. Той си представи, че танцува с най-красивата жена, която някога е срещал. Долови дъх на канела в косите ѝ и усети вкус на портокалов сок и водка.

В стаята вече бяха седем души: Ърл и партньорът му Тагард, още една двойка пазачи, които бяха напуснали залата за наблюдение, за да чуят музиката, и анализаторът Гордън, към когото се бяха присъединили още двама души.

Опиянени от звуците, всички мълчаха. Халоуей си представи как жената, с която танцуваше, се притиска към него. Дъхът ѝ галеше ухото му.

Внезапно музиката спря. Жената изчезна.

— Хей, какво стана? — попита той.

От говорителите се чу прашене: остро пукане, високо и дразнещо.

— Гордън, какво направи? — възкликна Ърл. — Къде изчезна музиката?

Но анализаторът изглеждаше не по-малко изненадан и ядосан от всички останали.

— Нищо не съм сторил — отвърна възмутено той и вдигна ръцете си, сякаш за да го докаже.

— Тогава какво стана? Защо спря музиката?

Един от другите изследователи започна да натиска бутоните и да върти копчетата на няколко от командните табла.

— Може би има проблем с фазирането — предположи той.

Пращането отекваше силно между стените.

— Фазирай ми задника. — Халоуей притисна с ръце ушите си. — По дяволите, това ми причинява болка. Направи нещо!

Вторият изследовател щракна някакъв ключ, който изключи говорителите. Пращането почти спря, чувайки се само от слушалките

на бюрото. Когато Гордън си ги сложи, до Ърл вече не достигаше никакъв звук.

Единственото, което чуваше, бе бръмченето на множеството електронни уреди, които бяха натъпкани в стаята. Долавяше и глухото, почти недоловимо вибриране, което се предаваше през стените от електрическия генератор или от огромните сателитни чинии над земята.

Музиката бе отклонила мисълта му от усиливащото се главоболие, но сега болката направо пронизваше черепа му.

— Откъде идваше?

Изследователите предпазливо се спогледаха, сякаш криеха нещо.

— Пуснете я отново!

— Изобщо не знаем откъде я уловихме — обясни недоумяващият Гордън, — камо ли как да я открием отново.

— Просто я намерете пак — помоли Халоуей.

— Ти дори не трябва да си тук. — Анализаторът си даде сметка за това едва сега, когато музиката не занимаваше съзнанието му. — Достъпът до тази зона е абсолютно забранен. Трябва да стоиш в залата за наблюдение.

— Майната ти. Работата ми е да охранявам това място. Мога да ходя където си искам!

— Добре, какво ще кажеш да го пазиш, като погледнеш мониторите на охранителните камери? Докато се мотаеше тук, може да ни е обкръжила някоя бойна терористична група.

„Друже, ако отново чуеш тази музика и не ми кажеш — мълчаливо се закле Ърл, — терористите ще са най-малкият ти проблем“.

23.

Десетки светлини на коли за спешна помощ проблясваха в мрака. Калейдоскопът от оранжево, синьо и бяло контрастираше рязко с блещукащите цветове, които Пейдж си бе помислил, че е видял по-рано. Някакъв мотор избоботи, когато огнеборците взеха да пръскат с пяна останките на горящия автобус. Осем коли на Магистрална полиция бяха паркирани до трите патрулки от Ростов. Полицаяте и хората от медицинския персонал сякаш бяха навсякъде. Дан чу сирената на потегляща линейка и бръмченето на излитащия от близкото поле медицински хеликоптер, чиито прожектори светеха ослепително ярко.

От удобната си позиция малко по-надолу по пътя той видя как един полицаи разпитваше Тори, която седеше в колата си близо до наблюдателната платформа. Пейдж вече бе разговарял с няколко полицаи и бе допуснал, че те ще имат още въпроси. Точно сега бе благодарен за възможността да бъде настрана от суматохата и да се опита да свикне с травмата от случилото се.

Намираше се близо до метален стълб, на чийто връх имаше голяма месингова табела с релефен надпис на нея. Яркото отражение от фаровете на колите за спешна помощ му осигуряваше достатъчно светлина, за да може да го прочете:

Добре дошли при светлините на Ростов.

Много хора твърдят, че ги виждат, но никой досега не е могъл да ги обясни.

Ако имате късмета да ги видите, решете сами какво представляват те.

Дан чу шум от приближаващи стъпки. Извърна се от табелата и видя силуета на мъж с каубойска шапка. Когато човекът дойде по-наблизо, разпозна капитана от Магистрална полиция, с когото бе говорил по-рано. Мъжът, от латиноамерикански произход, имаше

широко лице с изразени скули и издадена челюст. Носеше синя вратовръзка и жълто-кафява униформа. Фамилното му име беше Медрано.

— Приключихме с разпита на съпругата ви — съобщи той. — Може да я заведете, където сте отседнали.

Пейдж не каза нищо за сложната ситуация, която се криеше зад това изявление.

— И с мен ли приключихте?

— Засега. Всички оцелели разказват една и съща история. Човекът полудял. Ако не сте били вие и жена ви, още много хора са щели да бъдат убити. Все още ли нямате представа защо го е направил? — Медрано го погледна, сякаш отчаяно се надяваше да чуе нещо, което би обяснило случилото се.

— Само думите му, че светлините са дяволски творения.

— Светлините? Начинът, по който говорите за тях... И вие ли ги видяхте?

— Нужни ми бяха известни усилия, но... Да, успях. Или поне видях нещо.

Капитанът изглеждаше объркан.

— Аз живея в Харингтън, на около сто и петдесет километра от тук. Градът е голям заради нефтената рафинерия, но няма кой знае какво да се прави в него. Винаги, когато родителите на съпругата ми или брат ми със семейството си ни дойдеха на гости, идвахме тук, за да видим светлините. Обзалагам се, че сме пътували насам поне няколко пъти. Ала никога не видяхме нищо. Нито аз, нито родителите на жена ми, нито семейството на брат ми, макар че непознати, които стояха точно до нас, твърдяха, че ги виждат. Най-накрая се отказахме и спряхме да идваме. Как изглеждат те?

— Изглеждаха отдалечени на километри и все пак си помислих, че са толкова близо, та протегнах ръка и се опитах да ги пипна. Те подскачаха и се носеха във въздуха, сливаха се и се разделяха, и отново се събираха. Постоянноменяха цветовете си. Щом ги забелязах, не можех да откъсна очи от тях.

Медрано кимна разбиращо.

— Винаги ги описват по този начин.

— Въпросът е, че започвам да се чудя дали просто не убедих себе си, че те бяха там. Беше като масова истерия й може да съм бил

завладян от нея.

— Да, това е едното обяснение — хората се убеждават едни на други, че ги виждат.

— Едното обяснение? А какви са другите?

— Фосфоресциращ газ, който излиза от пукнатини в земята. Според трета теория подземните скали тук съдържат много кварцови кристали. След дневната горещина бързото охлаждане кара скалите да се свиват и да отделят статично електричество.

Пейдж погледна край капитана към светлините на полицейските коли, после плъзна поглед над труповете и дима, който се издигаше от скелета на автобуса.

— И всички тези хора загинаха заради статично електричество? — Той поклати невярващо глава. — Ако е така, нещата изглеждат още по-глупаво.

— Съпругата ви каза, че убиецът е крещял на тълпата: „Не разбирате ли какво ви причиняват те?“.

— Той имаше предвид светлините. После започна да стреля към хоризонта. Викаше: „Върнете се в ада, откъдето сте дошли!“. След това: „Всички вие сте прокълнати“. Мисля, че имаше предвид хората от тълпата, защото после откри огън срещу всички около него.

— Някакъв религиозен малоумник — предположи Медрано.

— Неговата фикс идея определено беше адът. „Дошли от ада“, „Върнете се в ада“. Повтори няколко пъти тези фрази, докато стреляше срещу хората.

— Е, огънят, който го е изпекъл, му е дал усещането за мястото, накъдето се е запътил — въздъхна капитанът.

— И на мен ми мина тази мисъл. Знаете ли кой е той?

— Не още — всичките му лични документи са изгорели. По пътя на елиминирането ще открием коя е била колата му и ще проследим регистрационния ѝ номер.

— Освен ако не е дошъл с автобуса.

— С автомат „Калашников-47“, който никой не е забелязал?

— Може да го е носил в нещо като калъф за китара — предположи Дан.

— Да, възможно е. Знаете ли, вие разсъждавате като полицаи. Е, ако стрелецът е пристигнал с автобуса, всички доказателства вероятно са унищожени от пожара. Това доста ще затрудни работата ни.

Пейдж потрепери — вероятно заради студения вятър, а може би защото отново погледна към трупове.

— Облечете си анорак — предложи му Медрано.

— Началник Костиган ми каза същото. Имате ли някакви новини за състоянието му?

— Един шофьор на линейка ми позвъни от ростовската болница. В операционната зала е. А ви как сте? Как се справяте?

Дан потърка дясната си страна, където стрелецът го беше ритнал.

— Не изгарям от нетърпение да видя натъртеното място.

— Нямах предвид това.

— Знам. Има много неща за осмисляне. Засега се радвам, че съм жив.

— Някога участвали ли сте в престрелка?

— Веднъж. Но никой не загина. Обаче жена ми със сигурност не е стреляла по жив човек. Ако не беше тя, онзи тип можеше да ме достигне.

— Извършила е удивително нещо. Събрахме шест гилзи.

— В действителност тя стреля осем пъти — каза Пейдж.

— Въпреки това си спомня, че е натиснала спусъка четири пъти. Ако двамата със съпругата ви работехте за мен, утре сутрин щяхте да говорите с психотерапевт, но не мога да направя кой знае какво, за да помогна на външни лица.

— Разбирам. Благодаря ви за загрижеността.

Капитанът се обърна и погледна към небето на запад, откъдето бързо се приближаваше един бръмчащ вертолет.

— Добре. Още един медицински хеликоптер.

— Ще закарам жена си до мотела.

На светлините от полицейските коли Пейдж видя силуета на Тори на предната седалка на нейния сатурн. Като се отправи към нея, чу усиливащото се бръмчене на хеликоптера.

Неговите прожектори внезапно блеснаха ослепително; но вместо да кацне в близкото поле, той закръжи над местопрестъплението. Ала не толкова близо до земята, че да вдигне прахоляк и да завихри някои предмети и така да попречи на разследването, а внимателно поддържаше законна височина.

— Какво става, по дяволите? — зачуди се капитанът.

Ала Дан вече се бе досетил, успявайки да различи четирите огромни букви отстрани на вертолета.

Медрано размаха юмрук към небето.

— Това е проклетият хеликоптер на телевизионните новинари.

24.

За няколко секунди Брент мярна светлините на града долу. После хеликоптерът оглушително прелетя над него и пред погледа му отново имаше само тъмнина. Изведнъж отпред се появи съзвездие от мигащи светлини.

Много примигващи светлини.

В слушалките чу гласа на пилота:

— Там е.

От изгорелия скелет на автобус се вдигаше дим. Пожарникари, полицаи и медицински персонал пъплека навсякъде, където погледнеше.

— Виждаш ли някакви трупове по земята? — попита той пилота.
— Да. Ето ги там.

На настлания с чакъл паркинг лежаха чували с формата на човешки тела. Лофт преброи дванадесет. Други бяха качени в линейките.

Режисьорът чакаше в студиото, на другия край на радиостанцията. Брент натисна копчето за връзка и каза в микрофона:

— Пристигнахме тук навреме. Тъкмо започват да вдигат труповете.

— Има ли други новинарски хеликоптери?

— Не.

— Добре. Знаеш какво да правиш.

— Намери ли допълнителните материали, за които те помолих?
— попита Лофт. — Не ми даде възможност да направя никакво проучване. Трябва да знам нещо за този град.

— Няма кой знае какво — отговори гласът на режисьора в слушалките му.

— „Кой знае какво“ е по-добре от „нищо“.

— Статията в „Уикипедията“ е малка. Изглежда, основните претенции за слава на градчето са, че в него е сниман филмът на Джеймс Дийкън „Рождено право“.

— Пуснаха го на DVD миналия месец. Гледах го — каза Брент.

— Хубаво, но не знам как това ще ти е от полза.

— Ростов. Що за име е това? Звучи ми от чужд произход.

— Руско — отговори режисьорът. — Железопътната линия, която е построена там през 1889 година, е била собственост на мъж и жена, които се установили на това място, когато то е било само една водна станция. По една случайност жената четяла превод на „Война и мир“ на Толстой. Единият от героите е граф Ростов, така че кръстила мястото на него. Ако искаш да приспиш зрителите ни, спомени този факт. В градчето има и изоставена военна база — само руини наистина, — където някога са обучавали пилоти на бомбардировачи. Край нея има толкова много неизбухнали бомби, че е трябвало да оградят зоната и да поставят предупредителни табели, но през годините не е имало инциденти.

— Нещо друго?

— Нищо, освен...

— Освен какво? — попита Брент. — Нуждая се от всичко, което си събрал.

— Споменава се за някакви светлини.

— Светлини?

— Наричат ги — цитирам — „тайнствените ростовски светлини“.

— Какво представляват те, по дяволите?

— Единственото, което пише, е, че са „цветни светещи сфери в полето“. Заедно със снимачната площадка на „Рождено право“ те са голямата местна атракция. Обзалагам се, че почтените граждани на Ростов излизат в полето и размахват наоколо цветни фенерчета, за да привличат наивни туристи. Но не разбирам как ще използваш каквото и да е от тази информация.

— Ще се изненадаш. Бъди готов.

Пилотът бе обяснил на Лофт как да работи с камерата, която бе монтирана на носа на хеликоптера. Сега той задейства контролните устройства, които му позволиха да насочи външния обектив, накъдето поиска, и да фокусира всеки отделен детайл.

— Предаване след пет, четири, три, две, едно, сега — каза Брент. Мониторът в пилотската кабина показваше картините, които изпращаше в студиото: примигващите светлини, полицейските коли,

линейките, полицаите, пожарникарите, медицинските работници и труповете.

„Ако този негодник си мисли, че ще се правя на любезен и ще оставя Шарън да получи повече ефирно време, значи е луд. Ще му дам материал, много по-добър от това, което тя може да направи, така че ще бъде принуден да ме слага пред камера повече от нея. Имам чувството, че тази история е достатъчно важна да ме изстреля в Атланта“.

Той остави сцената да окаже достатъчно въздействие върху зрителите, после се замисли над оскъдната информация, която му бе дал режисьорът.

— За вас предава Брент Лофт от хеликоптера на новинарската емисия „Първи от мястото на събитието“. Касапницата под мен може да бъде взета по погрешка за последица от нападение във военна зона, но това не е Афганистан или Ирак. Това е спокоен западнотексаски скотовъден район близо до задрямалото градче Ростов. Името му идва от герой в романа на Толстой „Война и мир“ но точно мирът липсва тази вечер в града. Безсмислената стрелба, разразила се на това място преди два часа и половина, е оставила двадесет жертви и неизбежно поражда въпроса „Има ли някое място, което наистина е безопасно?“.

Долу един автомобил се отдалечи от патрулките, линейките и пожарната кола. Брент насочи камерата към него, надявайки се, че е кола за спешна помощ, чиито светлини на покрива внезапно ще се включат, докато се носи с пълна скорост към града. Ала бързо си даде сметка, че превозното средство е цивилен джип, така че отново обърна камерата към огнеборците, които обливаха с пяна димящия скелет на автобуса.

— Преди половин век недалече от тук Джеймс Дийкън изиграва главната роля в превърналия се в класика филм „Рождено право“, в който се разказва за доживотната люта вражда между нечестен търсач на нефт и видно тексаско фермерско семейство. Това е завладяваща сага за начина, по който постепенно се модернизира Старият запад. Но дори и при беззаконието, което е царяло тогава, случилата се тази вечер неописуема касапница е щяла да бъде нещо невъобразимо. Както се оказва, Новият запад е далеч по-жесток от Стария. Първоначалните сведения показват, че убиецът, чиято самоличност още не е установена, е застрелян от човек, присъствал на мястото, — един от

невинните случайни свидетели, които той се е опитал да убие. Ако е така, мотивите му за това шокиращо престъпление може да останат толкова загадъчни и необясними, колкото и тайнствените ростовски светлини, които привличат туристите в тази местност.

25.

Като чу бръмченето на хеликоптера над главата си, Пейдж се отдалечи с джипа на Тори от шумотевицата на местопрестъплението. Когато светлините на колите за спешна помощ останаха зад гърба му, той се вгледа в жена си. Дан се тревожеше от начина, по който тя се вираше право напред в тъмнината, обхванала тесния път отвъд осветеното от фаровете пространство. Лицето ѝ бе изопнато и тя изглеждаше зашеметена.

— Ти нямаше избор — успокои я той. В ушите му още звучаха неистовите ѝ крясъци, докато неспирно натискаше спусъка дори и след като стрелецът бе престанал да помръдва. — Постъпи правилно. Никога не забравяй това.

Тори като че ли леко кимна, но може би това беше просто от движението на колата.

— Представи си другата възможност — продължи той. — Ако ме беше докопал, вероятно щях да изгоря, както и хората от автобуса.

— Може би първия път стрелях, за да те спася — прошепна Тори. Устните ѝ едва се помръднаха. Когато продължи да гледа втренчено напред, Пейдж трябваше да се съсредоточи, за да проумее казаното от нея. — Втория път навярно стрелях, за да спася онези хора. — Тя си пое дъх и изражението ѝ стана още по-студено. — Ала другите пъти... толкова много пъти... стрелях...

Дан чакаше.

— Защото той прогони светлините... Този кучи син провали вечерта ми.

В колата се възцари напрегната тишина.

Когато стигнаха до мотела, неоновият надпис гласеше: „Няма свободни места“. Пейдж спря пред бунгалото и позна един от автомобилите, паркирани малко по-нататък. Аудито принадлежеше на майката и бащата, които бяха довели децата си на наблюдателната платформа и после бяха обхванати от нетърпение да си тръгнат. Или поне майката и децата искаха да се махнат от там Дан си спомни колко разочарован беше бащата.

„Жена ти и децата спасиха живота ти“ — помисли си той.

На ярко осветения паркинг Пейдж помогна на Тори да слезе от джипа, извади ключа за бунгалото от чантата ѝ и отключи вратата. Въздухът в стаята беше застоял и миришеше на мухъл.

Той светна лампата на тавана и видя, че в помещението има две легла. „Точно каквото ни трябва“ — помисли си със задоволство.

Когато заключи секретната брава на вратата, шумът накара Тори да се обърне. Дан се уплаши, че тя ще каже: „Не те искам тук“. Ала вместо това жена му сковано изрече: „Ще отида да взема душ“.

Тя отвори куфара си, извади боксерки и тениска — обичайната ѝ пижама — и влезе в банята.

После заключи вратата.

Чувствайки празнота, Пейдж огледа леглата и забеляза, че на нощното шкафче до едното от тях имаше книги. Той легна на другото, застлано с тънко одеяло, и се заслуша в шума на струята от душа. Долови миризмата на пушек, която се излъчваше от дънковата му риза, и усети усиливащата се болка на мястото, където бе изритан.

Споменът за горящите ръце на стрелеца, които се протягаха да го прегърнат, го накара да се намръщи.

Когато Тори излезе от банята, бе облечена с боксерките и широката тениска. Подсушената ѝ с хавлията коса бе сресана назад и изглеждаше по-тъмноредвена от обикновено, защото бе влажна. Тя отиде до входната врата, угаси лампата и се мушна под завивките на другото легло.

От банята се носеше аромат на сапун и шампоан.

— Лека нощ — каза Дан.

Лежеше в тъмнината и чакаше отговора ѝ.

— Лека нощ — отвърна му накрая тя, но гласът ѝ бе толкова приглушен, че едва я чу.

26.

След като се бе научил да пилотира, сънищата на Пейдж бяха изпълнени с чувството, че лети във въздуха, осен от леко течение, реейки се над гори и поля. Самолетът бе тих като безмоторен делтапланер.

Той кръжеше.

Преобръщаше се.

Плъзгаше се плавно по гладкия като сатен въздух.

Ала сега сънуваше нещо необичайно... Не летеше над гори и поля, а се намираше в пълна тъмнина, увиснал в празното пространство. Падаше, после се издигаше, понасяше се наляво, спираше, след това политаше надясно, сякаш носен от невидими вълни.

Точно по начина, по който бе видял да се движат светлините.

Когато се събуди, се почувства замаян. Бавно отвори очи и зачака тревожните му спомени да го върнат в реалността. Слънчевата светлина се процеждаше през евтините пердета. Погледна към другото легло и видя, че е празно, със струпани в единия край завивки. Веднага седна, давайки си сметка, че още е с вонящите си на пушек джинси и дънкова риза от предната вечер. Дори не си бе събул маратонките.

Тялото отстрани го болеше по-силно.

— Тори?

Вратата на банята бе отворена. Погледна вътре, но тя не беше там.

Забързано излезе навън и с облекчение видя колата на жена си отпред.

Очите го заболяха от ярката слънчева светлина. Погледна часовника си и с учудване установи, че е почти три и петнадесет следобед. Спомни си, че когато връщаше Тори в мотела, беше малко след един през нощта. „Господи, спал съм повече от дванадесет часа!“

„Тори“.

Вцепенен от болката, той притича в следобедната горещина до рецепцията на мотела. Там зад плота стоеше същият върлинест млад

служител.

— Да сте виждали жена ми да излиза?

— Преди половин час тръгна надолу по пътя към „Рид Палъс“.

— Той изгледа Пейдж леко укоризнено. — Както ми каза шериф Костиган, аз ви резервирах стая за снощи. Можех да я използвам, когато се случи това нещастие. Много хора пристигат в града.

— Ще ви платя, макар да не съм я използвал. Сега я дайте на някой друг.

— Вече го направих, след като изтече времето за напускане. Настаних в нея един репортер.

— Репортер ли?

— Има цял куп такива.

Администраторът посочи към телевизора до машината за безалкохолни напитки в ъгъла на помещението. На екрана красив мъж в смачкан костюм държеше микрофон и гледаше съсредоточено в камерата. Вратовръзката му бе разхлабена и най-горното копче на ризата му бе разкопчано. Русата му коса бе рошава. Имаше сенки под очите, а лицето му бе изопнато от умора.

Зад мъжа се бе събрала тълпа. Полицаи приканваха хората да стоят зад загражденията. Отвъд множеството полицейски коли се виждаше наблюдателната платформа.

— Отдръпнете се! Това все още е местопрестъпление — предупреди един полицаи, говорейки достатъчно високо, че да се чуе по микрофона.

Междувременно телевизионният репортер се обърна към зрителите:

— Както виждате от суматохата, събитията се развиват бързо. Тъй като новинарската емисия „Първи на мястото на събитието“ започна да предава на живо последиците от касапницата рано тази сутрин, очите на цялата нация се насочиха към това тихо тексаско градче. Изглежда, мотивът на стрелеца е било религиозното пристрастие към тайнствените ростовски светлини, които са привлекли жертвите тук предната вечер. Свидетели твърдят, че той е крещал: „Вие сте демонски изчадия. Вървете се обратно в ада!“, преди да обърне автомата си тях.

Странните обстоятелства около неговото буйство подтикнаха много хора да започнат по-рано уикенда си и да дойдат тук, за да

задоволят любопитството си към необяснимите светлини, които са провокирали лудостта на убиеца. Тези светлини са виждани на това място от незапомнени времена. Тази вечер по време на специалната ни емисия в 21:00 часа ще направя всичко възможно да ви ги покажа и да ви обясня какво представляват те. Преди това, в емисиите ни в 17:00 и 18:00 часа, ще видите съвместните ни пространни репортажи с Шарън Ривера. Случайният свидетел, който е застрелял убиеца, е жена. Полицията не е разкрила нейната самоличност, но аз ще направя всичко възможно да разбера коя е тя и да бъда първият, който ще разговаря с нея. За вас предаде Брент Лофт. Ще се видим отново в...

— Мамка му — изруга Пейдж.

Той погледна през прозореца. Предишната вечер пътят пред мотела беше почти пуст. Сега по него се низеше поток от коли, отпавили се по посока на наблюдателната платформа.

Даде си сметка, че ключовете от джипа на Тори са още в джоба на джинсите му. Дан изхвърча от рецепцията, качи се в сатурна и изчака пролука в трафика, която му позволи да тръгне в обратната посока — към града. Това платно на пътя бе празно.

Предишната вечер паркингът пред „Риб Палъс“ беше почти пуст, но сега бе претъпкан с автомобили, сред които имаше няколко пикапа. На таблото на много от тях се виждаха талони на агенции за отдаване на коли под наем. Полицейските патрулки се бяха скупчили в единия край.

Пейдж влезе забързано в заведението, където го посрещна шумна глъч. След като разгледа оживените хора по масите и в сепаретата, мярна червената коса на Тори. Тя пиеше кафе на бара. Пред нея имаше празна чиния.

Всички места наоколо бяха заети, ала жена му седеше края на плота, така че можеше да отиде и да застане до нея.

Тори погледна към него, но не каза нищо. Не беше сигурен дали тя бе разтревожена заради предишната нощ, или защото отново ѝ досаждаше.

— Добре ли си? — попита я тихо.

— Ключовете за колата ми са в теб.

— Снощи неволно съм ги сложил в джоба на джинсите си. Извинявай. — Той ѝ ги подаде.

— Спеше толкова дълбоко, че не исках да те будя, като бъркам из джобовите ти — каза Тори.

— Всичко щеше да е наред. Нямах да имам нищо против да ме събудиш. Трябва да...

— Да поговорим... Да, така е. — Тя бръкна в чантата си и сложи пари върху сметката, оставена от сервитьора.

Въздухът бе изпълнен с миризмата на хамбургери и пържени картопки, което му напомни, че за последно е ял по-предната вечер. Ала храната бе последното нещо, което го интересуваше, когато я последва навън.

— Къде е колата ми? — попита Тори, като се озоваха на паркинга.

— Ей там. На втория ред.

Минаха още автомобили по посока на наблюдателната платформа.

Когато жена му седна зад волана, Дан се настани на пасажерската седалка, мислейки, че ще останат на паркинга, докато направи всичко възможно да я накара да му обясни защо го бе напуснала. Тя обаче откри пролука в трафика и се присъедини към колите, отиващи към наблюдателната платформа. Не каза нито дума.

— Моля те — рече той, — помогни ми да разбера.

— Имам рак на гърдата — отговори Тори.

Пейдж внезапно усети студ. Шокиран, той успя само да попита:

— Колко е напреднал?

— Ще ме оперират следващия вторник. В Сан Антонио.

— В Сан Антонио?

— Онколожката ми в Санта Фе назначи операцията. Намерението ми е да остана в дома на майка ми, но не да й го кажа по телефона. Исках да го направя лично.

Дан се почувства зашеметен.

— Защо не ми каза? Откога знаеш?

— Резултатите от биопсията излязоха миналата седмица.

— Направили са ти биопсия? — попита невярващо той. — Нямах представа.

— В кабинета на моята онколожка. Нямахе нужда да ходя в болница — тя ми я направи с подкожна инжекция. Във вторник, когато

ти тръгна за летището, лекарката ми се обади да ми каже кога е запланувана операцията.

— И ти просто си опакова багажа и замина? — Пейдж не можеше да се свърже от своето объркване. — Защо не поговори с мен за това? Знаеш, че ще ти окажа цялата подкрепа, от която се нуждаеш.

Тори караше бавно, задържана от колоната автомобили. След няколко минути отново заговори:

— Лекарката ми смята, че сме открили рака навреме. Мисли, че операцията, съчетана с лъчетерапия, ще се справи с него.

— При сегашните обстоятелства това е най-хубавата новина, която можеш да получиш.

— Не ти казах за рака, защото... — Тори си пое дълбоко дъх. — Защото ми омръзна да се чувствам самотна.

— Самотна? — Дан се усети угнетен. — Не разбирам.

— Живеем в един и същи дом, но не съм сигурна, че живеем заедно. Когато се връщаш от работа и те питам как е минала смяната ти, ти ми изреждаш списък с престъпления, които си разследвал.

— Обикновено така минават смените ми.

— Става дума за начина, по който ми го казваш — студено и безпристрастно, — сякаш това е била смяната на някой друг и ти си отворен от целия свят.

— Да се справяш с ужасни неща ден след ден оказва такъв ефект.

— Много често след работа ходиш в някой бар да пиеш с други ченгета. С тях говориш ли за престъпленията, които разследваш?

— Това не е като групова терапия или нещо подобно. Просто изпиваме по няколко бири и си разказваме вицове или каквото и да е.

— Напоследък го правиш след всяка смяна. Когато най-сетне се прибереш у дома, хапваме нещо, което съм приготвила в тенджерата под налягане. Иначе яденето ще прегори или ще изстине, защото никога не знам кога точно ще прекрачиш прага. Вместо да разговаряме, вечеряме пред телевизора. Докато ти продължаваш да гледаш, аз си лягам и чета.

— Но ти точно това обичаш да правиш — възрази той. — Ти се наслаждаваш на четенето.

— Не се опитвам да хвърля вината върху теб — каза Тори. — Всеки от нас е такъв, какъвто е. В почивните си дни отиваш на летището. Както ми каза веднъж, хората, които не могат да летят,

мислят, че пилотирането на самолет е свързано с усещането за свобода и наладата от гледката. Но ти обичаш да летиш, защото при управлението на самолета се изисква да следиш толкова много неща, че не можеш да мислиш за нищо друго. Докато контролираш машината, не можеш да позволиш на емоциите от работата ти да те разсейват. Това е твоята защита от света.

Когато научих, че имам рак, си представих съдържаното изражение на лицето ти, като ти го съобщя, същото, което придобиваш винаги, когато те връхлитат чувства, които искаш да прогониш. Реших, че не мога да продължа по този начин. Щом имах заболяване, което можеше да ме убие, не исках повече да бъда самотна. Отиването на летището е твоето спасение. Във вторник сутринта, след като лекарката ми се обади, реших да се спася по друг начин.

В колата настъпи тишина.

Изпитвайки нужда да се разсее, Пейдж погледна към небето, където от изток прииждаха облаци. После насочи поглед надясно. Отвъд оградата от бодлива тел видях рутени ръждясали хангари, останали от временното военно летище, което било закрито в края на Втората световна война. Край оградата бяха паркирани коли. Отпред колоната продължаваше, но някои от автомобилите завиваха в отсрещното платно и спираха от другата страна на пътя. Един поглед в страничното огледало му разкри върволица от автомобили зад сатурна, някои от които отбиваха от шосето и паркираха, където намерят място. Тори наруши тишината.

— Ето защо се вкопчих в спомена за светлините. Докато седях в онова кафене извън Ел Пасо и видях Ростов на картата, отново ме обзе въодушевлението да ги видя. Преди да се усетя, вече изгарях от нетърпение да дойда тук и пак да ги зърна. Отдавна не бях изпитвала такова въннение.

— Имам чувството, че сравняваш поведението ми с начина, по който се е държал баща ти онази вечер.

— Съвсем не. Ти си мил и свестен човек. Баща ми беше нетърпелив и груб. Нямах нищо общо с него. Обаче имам нужда от някой, който мисли позитивно.

Дан си помисли за петте деца и жената, които бяха загинали от челния удар при катастрофата. Помисли си за шофьора на цистерната с

бензин, който бе изгорял в нея, както и за своя приятел, който бе застрелян от мъжа, блъснал се в цистерната.

Не можеше да прогони от съзнанието си всички онези хора, които бяха застреляни предишната вечер.

А сега Тори имаше рак.

— Да мисля позитивно? — Той поклати глава. — Не съм сигурен, че знам как се прави това. Но аз също видях светлините. Това сигурно има някакво значение.

Жена му не отговори.

— Ще ги гледаме заедно — каза Пейдж с надежда. — Ще се науча от теб.

Чу далечното бръмчене на хеликоптери. Отпред три от тях кръжаха на безопасно разстояние един от друг. Отстрани и на трите бяха изписани с големи букви имената на телевизионните канали, на които принадлежаха. Камерите на носа им бяха насочени към колоната от автомобили.

Близо до наблюдателната платформа пред загражденията и полицаите, които ги охраняваха, се беше събрала тълпа. Някой продаваше храна от камион, на който пишеше „Най-добрите тако^[1] в Тексас“. Репортери стояха пред камерите си край новинарски бусове със сателитни антени на покривите. Дан позна репортера, когото бе видял по телевизията в канцеларията на мотела онзи със смачкания костюм.

— Тори, не спирай — предупреди я той. — Телевизионните журналисти знаят, че убиецът е застрелян от жена. Рано или късно ще открият, че си била ти. Никога няма да те оставят на мира.

Но тя сякаш не го чу. Просто гледаше втренчено към полето, където бе видяла светлините.

— Те го разрушават — каза Тори.

[1] Сандвич, подобен на дюнер. — Б.пр. ↑

Когато слънцето започна да се спуска на запад, хеликоптерът „Блек Хоук“ летеше в небето с 260 километра в час. Без да обръща внимание на приглушеното вибриране на моторите, полковник Уорън Рейли погледна наляво към планините Дейвис, които се издигаха успоредно на хоризонта. Минута по-късно се взря напред към облаците, които се носеха от Мексиканския залив.

Долу, на покритите с рядка трева поля, които сякаш се простираха до безкрая, пасяха стада говеда.

— Голяма страна — прозвуча гласът на пилота в слушалките на Рейли.

— Някои фермери притежават по половин милион акра земя — каза полковникът в микрофона си. — Доста голямо уединение.

В шест часа сутринта Рейли и неговият екип бяха излетели от летище „Глен Бърни“, близо до седалището на Агенцията за национална сигурност във Форт Мийд, Мериленд. Самолетът им „Фалкон 2000“ бе собственост на Командването за военно разузнаване и сигурност на Съединените американски щати (INSCOM), но беше регистриран на името на фиктивна гражданска корпорация. С него прелетяха две трети от континента до военновъздушната база във Форт Блис, в Ел Пасо, Тексас. Там взеха оборудването, което Рейли бе поръчал да ги чака. Освен това към тях се присъединиха двама членове на екипа. Единият беше водач на куче. Другият бе немска овчарка.

Хеликоптерът, на който се прехвърлиха, не беше напичен с оръжия. Представляваше транспортен вертолет без драматично изглеждащите установки за изстрелване на ракети и картечници „Гатлинг“ и нямаше да привлече внимание. Макар че това бе почти без значение за този район, където по-голяма част от тези, които щяха да го видят, бяха говеда и койоти.

Той погледна часовника си.

— Трябва да сме там всеки момент.

— Точно по график. — Пилотът посочи с ръка напред към някакви странни блясъци.

Десетте радиотелескопа пред тях бързо нарастваха. Бяха изминали три години, откакто Уорън за последен път бе посещавал тези съоръжения. Той лично бе надзиравал инсталирането на новото оборудване и бе наредил един от телескопите да бъде насочен към района близо До Ростов. Сега изгаряше от нетърпение да се върне там.

В слушалките си чу сержант Локхарт да казва на мъжете: „Една минута до приземяването“.

Полковникът наблюдаваше как все повече се приближаваха към радиотелескопите. Всеки от тях бе толкова огромен, че военният хеликоптер изглеждаше като джудже пред него. Взети заедно, бяха нещо повече от огромно. Единствената дума, която му дойде наум, бе „грандиозно“. Като човек, който не се впечатляваше лесно, той намираше ослепителната им белота за внушителна.

Когато хеликоптерът прелетя над трите концентрични огради, перките му вдигнаха вихрушка от прах. Рейли усети как плъзгачите докоснаха земята и вертолетът спря. После скоростта на въртене на перките намаля бръмченето им се превърна в свистене и Локхарт отвори задния капак, давайки знак на мъжете да грабват раниците си и да излизат навън.

Полковникът отдаде чест на козируващия пилот, скочи на земята и се присъедини към екипа си на безопасно разстояние от прашната вихрушка. Когато хеликоптерът се издигна и се насочи обратно към Форт Блис, на хоризонта се появи втори „Блек Хоук“.

Осемте мъже бяха около двадесет и пет годишни. Косите им бяха късо подстригани, но не дотам, че да си личи, че са военни. Всеки от тях носеше здрави обувки, джинси с малко по-голям размер, тениска и широка, пусната над панталона риза, която скриваше затъкнатия в колана деветмилиметров пистолет „Берета“.

Това ръчно огнестрелно оръжие не можеше да се мери с любимата на Рейли Д4, но докато някой не измислеше как да се скрие карабина, пистолетът трябваше да свърши работа. А пък и в сандъците с оборудване, които бе поръчал, имаше няколко Д4.

Освен прекрасните радиотелескопи на обсерваторията единствената постройка над земята бе бетонната сграда, откъдето изскочиха на слънчевата светлина двама пазачи с жълтеникаво-кафяви униформи. Те държаха карабините си измамно небрежно, но Уорън забеляза, че всеки момент са готови да открият стрелба.

Лицето на единия от охранителите беше изопнато, сякаш го мъчеше някаква болка.

— Чувам глас, който вие не можете да чуете — каза мъжът.

При други обстоятелства неговото на пръв поглед объркано изявление щеше да накара полковника да се намръщи, но вместо това той веднага отговори:

— Който казва, че аз не трябва да оставам.

Пазачът продължи:

— Виждам ръка, която вие не можете да видите.

— Която ми прави знак да се махам — допълни Рейли.

Като приключи кодовото разпознаване, охранителят отдаде чест:

— Добре дошли в обекта, господин полковник.

— Как се казваш?

— Ърл Халоеуей, сър.

Уорън си спомни името от документите, които бе чел по пътя.

— Сражавал си се в Ирак. Бивш армейски рейнджър. Точно ли е?

— Тъй вярно, сър.

— Тогава вече няма нужда да ми отдаваш чест.

— Вкоренен навик, сър.

— Да, така е. В случай че те интересува, тези стихове са от английския поет Томас Тикъл, живял през XIII век.

— Боя се, че никога не съм чувал за него, сър.

— Никой не е. Следващите поколения не са били благоразположени към него. — „Но към мен ще бъдат“, помисли си Рейли. — Изглеждаш притеснен, Ърл. Нещо не е наред ли?

— Просто ме мъчи главоболие, сър. Нищо особено. Изпих един аспирин. Скоро ще ми мине.

Но напрегнатото изражение на лицето му подсказа на полковника, че болката въобще не намалява.

Прекъсна ги вторият хеликоптер, който прелетя с бръмчене над оградите и се приземи на мястото на първия. Когато прахта се слегна, от него слязоха водачът на кучето и немската овчарка. Стойки настрана от кучето, екипът побърза да разтовари дървените сандъци.

— Ърл — каза Уорън.

— Да, сър?

— Когато се обадох по радиостанцията, дадох нареждане двата джипа в подземния гараж да бъдат готови за тръгване.

— Погрижихме се за тях, сър — отговори Халоуей. — Те чакат отзад.

— Тогава единственото, което ни трябва, е да ни дадеш ключовете.

Пазачът се поколеба.

— Може би ще искате първо да влезете вътре, сър.

— О? — Полковникът се намръщи. — И защо е нужно да го правя?

— Има нещо, което трябва да научите. — Охранителят като че ли изпита още по-голяма болка. — Ако не се лъжа, сър, вие сте тук заради музиката.

— Музиката ли? — попита изненадано Рейли. — Ти знаеш за нея? — „Колко ли зле охраняват тук?“, запита се той.

— Снощи я чух, сър.

— Чул си я?

— Малко след това вие се свързахте с нас, за да ни кажете, че идвате, затова предположих, че има връзка. Радиотелескопът, който е насочен към Ростов.

— Изясни какво имаш предвид, Халоуей.

— Предполагам, че той е насочен към източника на музиката.

Полковникът беше смаян. Това бе един от най-секретните военни проекти, а този бивш армейски сержант говореше за него, сякаш беше нещо всеизвестно.

Помъчи се да прикрие колко е раздразнен.

— Добре, Ърл, покажи ми това, което смяташ, че трябва да видя.

Оставяйки екипа отвън да подготвя джиповете, Рейли последва охранителя в малката бетонна постройка. След като преминаха през две блиндирани врати, те слезоха по кънтящо метално стълбище в ярко осветеното подземие със студен филтриран въздух.

Когато влязоха в наблюдателната зала, Уорън чу глас, за който първоначално предположи, че е на друг охранител. Ала после погледна многобройните монитори, които показваха района около телескопите, и за негова изненада единият от екраните се оказа телевизор.

— Гледате тук телевизия ли? — изумено попита той, като дори не направи опит да прикрие неодобрението си.

На екрана се виждаше тълпа пред полицейски заграждения. На преден план един репортер в смачкан костюм държеше микрофон и

гледаше към камерата.

— Какво става, по дяволите? — повиши глас полковникът.

— Започнаха да излъчват това в ранните сутрешни новини. Тогава вероятно сте били във въздуха и не сте чули за него. Снощи са били застреляни двадесет души.

— Непрекъснато се случват лоши неща. Защо трябва да ме касае това?

Халоуей посочи репортера на телевизионния екран.

— Този беше първият журналист, който пристигна на въпросното място. Непрекъснато говори за светлините, каквито и да са те.

— Светлините? — Рейли пристъпи по-близо до телевизора. — Я почакай. Искаш да кажеш, че убийствата са станали в Ростов?

— На осем километра от него, на онова, което наричат „наблюдателната платформа“. Както изглежда, стрелецът е полудял заради светлините. Започнал е да крещи: „Всички вървете в ада“, и е открил огън по група туристи.

Полковникът видимо се напрегна. „Отново се случва“ — помисли си той.

— Този репортер вдигна голяма шумотевица, твърдейки, че светлините са причината за убийствата. И неговите колеги също заговориха за това — продължи Ърл. — Сега отвсякъде прииждат хора, за да се опитат да видят тайнството. Градът се превърна в зоологическа градина. Помислих си, че ако ще ходите там, трябва да го знаете.

Докато гледаше суматохата на телевизионния екран, полковникът усети как пулсът му се ускори, сякаш се отправяше на война.

„Точно като през 1945 година. Боже, наистина се случва отново“.

28.

Ростовската окръжна болница беше скромна по размер двуетажна постройка, чиято мазилка бе обагрена в ярко оранжево от лъчите на късното следобедно слънце. От напеченото външно стълбище се излъчваше топлина. Независимо от това Тори колебливо се спря на него.

Пейдж я погледна загрижено.

— Добре ли си?

— Просто си помислих за следващия вторник. Сан Антонио. Болницата.

Той не преставаше да мисли за майка си, която бе починала от рак на гърдата. Обхвана го вцепенение.

— Ще бъда там с теб.

— Никога не съм се съмнявала в това. Но какво ще стане, ако животът се върне към нормалното си русло и пак съм самотна, дори и когато ти си с мен?

— Мога да се променя.

— Трудно за осъществяване.

— Ще направя всичко за теб. Ще напусна работата си като полицаи.

Тори изглеждаше изненадана.

— Точно работата ме накара да потискам чувствата си — каза Дан. — За да подобря нещата между нас, очевидно трябва да започна с напускането.

— Но какво ще правиш после?

— Каквото е направил баща ми. Ще стана авиомеханик.

Тори го гледа известно време, после си пое дълбоко дъх и пристъпи към входната врата на болницата. Тя автоматично се отвори.

Като влязоха във фоайето, Пейдж мина край редица пластмасови столове и спря пред регистратурата, зад която стоеше жена с очила.

— Дошли сме да търсим един човек. Приет е снощи с огнестрелна рана. Шериф Костиган.

— Той не приема посетители.

— Ами поне можете да ни кажете как е.

— От семейството ли сте?

— Не, не сме...

— Едит, всичко е наред — каза нечий глас. — Те не са репортери.

Пейдж се обърна и видя капитан Медрано да стои пред асансьора, чиито врати се затвориха зад него. Той държеше в ръка стетска^[1] си. И на двата ръкава на униформата му имаше червена емблема на Магистрална полиция.

— В действителност те се опитват да избегнат репортерите — добави Медрано. Той натисна копчето на асансьора и вратите незабавно се отвориха. — Заповядайте, ще ви заведе при него.

В кабината капитанът ги изгледа извинително.

— Най-накрая бях принуден да съобща имената ви на медиите. Повярвайте ми, упорствах, колкото можах, но взе да изглежда, сякаш не държа под контрол разследването.

— Ако открият, че сме в онзи мотел... — каза Тори.

— Администраторът обеща да отрича, че сте отседнали там.

— Надявам се да спази обещанието си. Вече знаете ли кой е стрелецът? — попита Дан.

— Едуард Мълан. Един от оцелелите си спомни, че го е видял в туристическия автобус. Свързахме се с компанията, чиято собственост е автобусът. Седалището ѝ е в Остин. Светлините са само малка част от маршрута — той стига и до голямата ферма, построена за филма на Джеймс Дийкън „Рождено право“.

Пейдж кимна.

— Снощи на наблюдателната платформа някой спомена за тази снимачна площадка.

— В повечето случаи това е екскурзия сред природата, чийто маршрут минава през планините Дейвис. От компанията ни дадоха списъка на тези, които са се записали точно за тази екскурзия. Всички жертви имаха лични карти. Сравнихме имената им и тези на оцелелите с имената в списъка. Едуард Мълан бе единственото лице, което не успяхме да засечем. Вие бяхте прав — според един от оцелелите пътници в автобуса той е носел калъф на китара. Човекът си го спомни, защото Мълан доста се затруднил, докато му намери място. Там трябва да е бил скрит автоматът.

— Чисто налучкване.

— Не. Още снощи ви казах, че имате инстинкта на добро ченге. Дан се извърна към Тори и откри, че и тя го гледа.

Вратите на асансьора се отвориха. Като излязоха в болничния коридор, ги блъсна миризмата на антисептици.

— Това е бил деветият път, за който Мълан е ходил на тази екскурзия — продължи Медрано.

Пейдж спря да върви и намръщено го изглежда.

— Деветият път ли?

— От туристическата компания ни дадоха номера на кредитната карта, която е използвал. А от кредитната компания ни съобщиха адреса му. От остинската полиция отидоха в неговия апартамент.

— Изненадайте ме и ми кажете, че не е живял сам.

— Съпругата му е починала преди една година — отговори капитанът. — Не е имал деца.

— А сега ми кажете, че апартаментът му не е бил пълен с религиозни статуи, картини и всякакъв вид литература за вечните мъки в ада.

— Наех камион, за да ги натовари — отговори Медрано. — Изкушавам се да поддържам снощната си теория: някакъв религиозен луд. Обаче има проблем с тази теория.

— И какъв е той?

— Мълан има брат. Според него Едуард не е бил религиозен — никога не е стъпвал в църква преди погребението на жена си. Както изглежда, нейната смърт го е съкрушила толкова много, че единственото, което правел, било да лежи по цял ден в леглото си. Брат му се опитал да запази интереса му по нещо и случайно видял вестника реклама за една от тези екскурзии. Преди смъртта на жена си Мълан бил страстен киноман. Ако се снимал филм в Тексас, той знаел всеки кадър наизуст. Така че, когато брат му прочел, че тази екскурзия включва посещение на снимачната площадка на „Рождено право“ — един от любимите филми на Едуард, — успял да го убеди и двамата да се запишат за нея. „Всъщност го принудих“, както се изрази той. В маршрута били включени и някои места от филмите, снимани в планината Дейвис. Обаче преди групата да стигне до там, пристигнали при наблюдателната платформа. Както обикновено, някои от туристите

поискали да видят светлините, докато други се чудели за какво е цялата тази врява.

— Братът видял ли е светлините? — попита Дан.

— Не, но Мълан твърдял, че те са поразителни. След като се върнал в Остин, започнал да пълни апартамента си с религиозни статуи и картини.

Прозвуча телефонен звън и капитанът млъкна. Звукът идваше от сестринската стая, която бе срещу асансьорите. Пейдж се огледа и забеляза отворени врати по коридора — в някои влизаха сестри, от други излизаха хора в цивилни дрехи.

Медрано посочи към часовника в сестринската стая.

— Наближава седемнадесет часът. Трябва да присъствам на пресконференция в сградата на градския съвет. Най-добре да ви покажа къде е шериф Костиган.

Докато вървяха по коридора, Дан отново погледна жена си, която разтриваше врата си, очевидно притеснена от миризмата и чувството, че е в болница. Той пристъпи към нея, протегна ръка и дискретно хвана нейната, ала тя не реагира.

Капитанът отвори предпоследната врата отляво и се скри от погледа на Пейдж.

— Искаш ли още посетители? — попита той някого.

— Ако са красиви — отговори му дрезгав глас.

— Единият е хубав. Другият би могъл да се обръсне.

Медрано махна на Дан и Тори да влязат в стаята.

Костиган лежеше на легло, чиято горна част бе повдигната, така че му позволяваше да гледа новинарската емисия на телевизор, който бе сложен на поставка на отсрещната стена. Репортерът на екрана бе същият, когото Пейдж бе видял по телевизията в рецепцията на мотела — със смачкан костюм, рошава руса коса, изморено, но красиво лице.

— Всичко друго е по-хубаво от това да гледам как този проклет глупак разпалва страстите на хората — изръмжа недоволно началникът на полицията.

Той натисна копчето на дистанционното и изключи телевизора. Главата му бе бинтована, като марлените тампони правеха едната му страна по-дебела от другата. Лицето му изглеждаше сивкаво и мършаво. Дори мустакът му сивееше.

— Познавате ли тези хора? — попита капитанът.

— Разбира се. — Към лявата ръка на Костиган бе включена система. Кабели, излизащи от монитори за следене на сърдечната дейност и кръвното налягане, се скриваха под деколтето на болничната нощница.

— Радвам се да го чуя — каза Медрано. — Това е част от теста за проверка на паметта. Аз трябва да вървя на пресконференция, но искам тази семейна двойка да съобщи на сестрата, ако започнеш да забравяш нещо. Като например петдесетте долара, които ти дадох назаем миналата седмица.

— Не съм вземал никакви петдесет долара.

— Прав си. Като се замисля, бяха сто.

— Махай се от тук — каза началникът.

След като капитанът се подсмихна доволно и излезе, шерифът ги покани с жест да се приближат.

— Донесохме ви анорака — каза Дан. — Благодаря. Свърши добра работа.

— Задръжете го още. Сега едва ли съм в състояние да го използвам. — Костиган ги изгледа изучаващо. — Той ви нарече „тази семейна двойка“. Това означава ли, че нещата между вас вървят по-добре?

— Сложно е — отговори Пейдж.

— А това не се ли отнася за всичко? Е, поне сте дошли тук заедно.

Тори смени темата.

— Зле ли сте ранен?

— Явно имам корава глава. Куршумът е огънал леко черепната кост. Не я е счупил, но ми е причинил ужасно мозъчно сътресение. — Началникът на полицията потрепна. — И още по-ужасно главоболие. Ако започна да дрънкам глупости, кажете на сестрата.

Въпреки бремето на собствените му грижи Дан леко се усмихна.

— Главата ви бе така обляна с кръв — обади се Тори, — че ви помислих за мъртъв.

— Раните по скалпа ужасно кървят. Госпожо Пейдж, чух, че сте взели пистолета ми и добре сте го използвали. Спасихте живота на много хора. Вие сте забележителна личност.

Тори погледна настрани.

— Извинете. Нямах намерение да ви разстройвам. — Костиган смени темата. — Предполагам, че никой от двама ви няма цигари.

— Опасявам се, че е така — отговори тя, като отново го погледна.

— Добре, че не носите. Така или иначе, няма да ми разрешат да пуша тук.

— Тъкмо сгоден момент да ги откажете — вметна Тори.

— Да, тази рана ми дава оправдание да се навъртам тук колкото се може по-дълго. — Началникът погледна Пейдж. — Стори ми се, че преди да започне стрелбата, видяхте светлините.

Дан можеше да се закълне, че жена му очакваше този въпрос.

— Да, видях ги.

— Впечатлен съм — каза Костиган. — Не всеки успява. Съпругата ви със сигурност ги вижда.

— Да. — Гласът на Тори прозвуча така, сякаш говореше за любовник.

— Но все още не съм сигурен какво точно видях — добави Пейдж. — Какво става тук, началник? Какво представляват те?

Костиган натисна един бутон. Механизмът под леглото избръмча и повдигна още малко главата му.

— Чувал съм всички видове обяснения, които можете да си представите. Като се започне от кълбовидни мълнии и се стигне до трикове на шегаджии. Ако са шегаджии, то те са много добри. Когато дойдох в града, за да стана началник на полицията, след като баща ми бе убит...

Жестокият спомен го накара да замълчи. После той постепенно насочи отново мислите си към действителността.

— Е, прекарах много нощи там, търсейки хора с електрически фенерчета, фенери или каквито и да е светещи неща. Пътят е доста дълъг, за да е удобен за шеги. Никога не видях коли, паркирани в странични пътища, и не чух никакви шумове, които да не мога да идентифицирам. Щяха да са необходими много хора, за да организират подобна щуротия, и не знам как биха я направили безшумно. Нещо повече — това е трудно да се запази в тайна. След всичките тези години някой в града щеше да е намекнал какво са вършели. А пък и колко шегаджии имат куража да го правят всяка вечер?

— Това, което видях, не бяха електрически фенерчета, фенери или трикове на шегаджии — каза Тори.

— Не, но все пак трябва да има някакво обяснение. Не съм сигурен, че това ще ви хареса, госпожо Пейдж.

— Моля ви, наричайте ме Тори. Какво няма да ми хареса?

— Не смятам, че има нещо магично в тези светлини. От време на време тук идваха изследователи, някои чак от Япония. Те разполагаха всякакъв род уреди и апарати, които анализират светлината и измерват разстоянията, и... Не твърдя, че го разбирам. Най-доброто обяснение, до което можах да стигнат, бе температурна инверсия.

— Какво?

— Казах ви, че няма да ви хареса. Температурна инверсия. По начина, по който ми го обясниха, ние се намираме на 1524 метра надморска височина. На това надморско равнище, когато слънцето залезе след горещ ден, дневната и нощната температура може да се получи разлика от максимум 10° С. Това причинява инверсия на топлия въздух над студения. При определени условия далечните светлини — от движеща се кола или влак — могат да се стрелкат напред-назад през въздушните слоеве. Светлините се уголемяват. Те се движат нагоре-надолу, наляво-надясно.

— Но защо си сменят цвета?

— Учените не обясниха това.

— Светлините появяват ли се през зимата? — настоя Тори. — Ако е така, тогава няма голяма разлика между дневната и нощната температура. В такъв случай как би могло да има температурна инверсия при студено време?

— Учените и това не обясниха. — Костиган внимателно пипна бинтованата си глава. — Това главоболие... Хариет Уорд.

— Моля? — Изявлението сякаш бе дошло изневиделица. Пейдж се притесни, че шерифът има проблеми с логическото мислене.

— Хариет е човекът, с когото трябва да говорите за светлините. Тя е местният експерт. Има антикварен магазин на една пресечка от градския съвет. Живее в две стаи зад магазина. Предвид всичко станало, съмнявам се, че много от местните жители ще излязат навън тази вечер, макар и да е петък. Вероятно ще я намерите вкъщи.

[1] Мъжка широкопола шапка, носена от каубоите. — Б.пр. ↑

29.

На табелата имаше надпис със старинен шрифт: „Западнотексаски антики“.

Когато Тори паркира отпред, Дан забеляза на витрината бюфет, люлеещ се стол и кухненска мивка. Рамката около витрината бе боядисана в пастелносиньо, което контрастираше на жълтата витрина на художествената галерия отляво и на зелената на кафенето отдясно.

— Напомня ми на светлините — каза съпругата му.

Двамата погледнаха нагоре по широката улица, водеща към градския съвет, където бяха спрели безброй коли, дори и няколко буса на телевизионни канали. Пейдж изчисли, че пред стълбището стояха около двеста души, които вероятно слушаха изявленията на капитан Медрано на пресконференцията.

— Наетата ми кола още стои паркирана там. Не мога да я взема, докато те не си тръгнат — обясни той на Тори.

Залезващото слънце заливаше улицата с пурпурна светлина.

Един пикап спря до тях. От прозореца до шофьора се показва тийнейджър.

— Тук имало някакви светлини. Пристигаме чак от Лъбок, за да ги видим. Знаете ли къде са?

— Не сме оттук — отговори Дан. — На гости сме.

Друго момче, в средата, каза на шофьора:

— Ед, да попитаме някой друг. Опитай при тълпата ей там.

Когато пикапът отмина, Пейдж почука на дървената каса на вратата и надникна през витрината към сумрачната вътрешност на магазина.

— Може би началникът греши и тя все пак е излязла за вечерта — промърмори той.

Ала след като почука отново, в дъното на магазина се отвори врата. Една фигура тръгна към тях, минавайки край старинни маси и шкафове. Тя имаше бяла коса, подстригана късо като на мъж. После в помещението светна и тъй като фигурата бе достатъчно близо, Дан видя, че беше около шейсетгодишна жена. Носеше каубойски ботуши,

джинси, работна риза и кожено яке. Кожата ѝ бе кафява и сбръчкана от продължителното излагане на слънце.

Когато жената отключи вратата и надникна навън, Пейдж забеляза, че носеше брачна халка.

— Госпожо Уорд, казвам се...

— Дан Пейдж. А името на съпругата ви е Тори. — Жената се ръкува с тях. — Началник Костиган се обади да ми каже, че ще дойдете. Заповядайте. И моля ви, наричайте ме Хариет.

Спечелен от нейната дружелюбност, Дан подкани съпругата си да мине първа и последва двете жени задната част на магазина. Мимоходом зърна стари винтовки, наредени на етажерка на стената. Дървеният под скърцаше. Всичко миришеше на минало.

— Тъкмо се канех да пийна, но не обичам да се черпя сама — каза Хариет. — Така че се надявам да ми правите компания.

Тя затвори вратата, след като влязоха в малка всекидневна с оскъдна мебелировка. Шарката на килима представляваше слънце с множество лъчи. Пейдж не забеляза никакви признаци, че тук живее и мъж. Мислейки за брачната халка, която носеше домакинята, заключи, че тя е вдовица.

— Имам водка, бърбън и текила — каза възрастната жена.

— А вие какво ще пиете? — поинтересува се Тори.

— Текила с лед.

— И аз ще пия същото.

Дан бе изненадан. Съпругата му рядко пиеше алкохол.

— И за вас ли текила? — попита го Хариет.

— Съвсем малко. Не съм ял от доста време.

Токовете на ботушите на домакинята затропаха по дървения под, когато тя отиде в малката кухня. Той чу подрънкването на кубчетата лед в чашите и плисъкът на течност, която се изливаше върху тях.

— Началникът ми каза, че се интересувате от светлините — подхвърли домакинята, като се върна с две чаши.

— Според него вие сте местният експерт — отговори Пейдж.

— Направих доста проучвания, ако това е имал предвид. — Жената отиде за третата чаша и донесе пакет с царевични питки, който подаде на Дан. — Рових се в исторически документи и открих стотици доклади, повечето от които датират от стари времена. Обаче никой не е

истински експерт, що се отнася до светлините. Никой в действителност не ги разбира.

— Защо не са плъзнали слухове наоколо? — почуди се Тори.

— В един от епизодите на онова старо телевизионно предаване, „Неразрешени загадки“, се спомена за тях й екип от „Хистори Ченъл“ взе няколко интервюта тук преди пет години. От време на време се появява по някоя статия в списанията. Когато това стане, в града нахлува вълна от посетители. Точно затова от съвета сложиха онази наблюдателна платформа и преносими тоалетни. Хората правят такава мръсотия там, че им се видя по-добре да се приспособят към туристите, отколкото да не им обръщат внимание, — оказа се добре и за бизнеса. Но накрая интересът спадна. Първо, светлините не се заснемат добре и снимачните екипи се изнервят. Освен това много от посетителите не ги виждат, затова от общината сложиха табела, която предупреждава хората да не се разочароват, ако не забележат нищо.

Хариет седна до тях и чукнаха чашите си.

Въпреки че Дан се престори, че сръбва от текилата, нямаше намерение да я изпива докрай. Той просто я използваше, за да помогне на домакинята да се чувства удобно и да продължи да говори.

— Началник Костиган смята, че са далечни светлини, усилявани от температурни инверсии. Обаче аз не вярвам в това — заяви решително Тори.

— Всички сме чували какви ли не теории. От НЛО до кълбовидни мълнии.

— Защо някои хора ги виждат, а други — не? — попита Пейдж.

— Както казах, има какви ли не теории. Един психиатър от „Неразрешени загадки“ твърдеше, че това е форма на масова заблуда. Някои хора искат предварителните им представи да се изпълнят, а други са твърдо решени да не се поддават на манипулация.

— И в това не вярвам — настоя Тори, като погледна към Дан. — Когато за първи път видях светлините, няха никакви очаквания, тогава бях на десет години. Единственото, което исках, бе баща ми да спре колата, за да изтичам до тоалетната. Когато излязох, светлините бяха последното нещо, което очаквах да видя.

— Фред Нолан със сигурност не е имал никакви очаквания, когато за първи път ги е видял през 1889 година — вметна Хариет.

— Фред Нолан ли? — попита Тори.

30.

Април, 1889 г.

Нолан наблюдаваше как машинистите наведоха крана на водната кула и напълниха резервоара на парния локомотив. Той огледа малкото ниски сгради, служещи за подслон на мъжете, които влачеха трупи от планината Дейвис и ги нареждаха на купчини, за да се използват от влаковете като гориво.

Говедата мучаха във вагоните за добитък.

— Отворете капаците — каза той на хората си.

Дървените платформи затътнаха под копитата на животните, докато те слизаха на открито под слънчевата светлина.

— Гледайте да не се разбягат — нареди Фред.

Петстотинте говеда бяха мършави, купени евтино в Колорадо, след като студената зима бе натрупала толкова много сняг на пасищата, че животните не можеха да изгазят през преспите, за да стигнат до тях. Много бяха умрели от глад. Оцелелите изглеждаха ужасно.

„Обаче са оцелели — помисли си Нолан. — Те са силни. Ще станат добри животни за разплод“.

Беше се срещнал с ръководителите на железницата в Денвър, твърдейки, че тази спирка за вода в Западен Тексас е чудесно място, където железницата може да построи град и обширни заграждения за едър рогат добитък.

— Разбира се, тревата е малко рядка, но там има много земя за пасища. Говедата ще заякнат, ако се пада по един акър на животно.

— По един акър на животно?! — възкликна подигравателно един директор с пура в устата. — В такъв случай ще ви трябва ужасно много земя, за да оправдаете разходите, които искате да направим.

— Е, признавам, че в момента ранчото ми е малко. Притежавам само четвърт милион акра, но смятам да го разширя.

— *Четвърт милион акра?* — Директорът се приведе напред. — Боже мой, да не би да ни казвате, че смятате да превозите двеста и петдесет хиляди говеда до тази спирка за вода?

— Като начало. Ако вие построите загражденията и града, аз ще доставя добитъка.

Сега Нолан гледаше към мястото, където щяха да бъдат разположени загражденията, коритата за поене и яслите за сеното, постоянните рампи към вагоните за добитък. Представи си широките градски улици, по които говедата щяха да бъдат отвеждани до загражденията. Магазините, които щяха да улесняват снабдяването на ранчото с хранителни припаси. Къщите на хората, които щяха да въртят търговия в тези магазини. Може би щеше да има лекар и църква.

Вероятно дори и бар, който щеше да бъде под стриктен контрол... Защото макар и да беше презвитерианец, който никога не бе близвал алкохол, Фред разбираше нуждите на мъжете, които наемаше. Смяташе, че ако от време на време им разрешава внимателно надзиравана почивка, това ще го улесни в привличането и задържането на работна ръка.

Допускаше, че амбициите му са по-големи от възможностите му. Притежаваше четвърт милион акра земя, която дядо му и баща му бяха отвоювали от мексиканците и индианците. Ала сега имаше нужда от пари, за да купи евтини, мършави, но изненадващо издръжливи говеда. Досега имаше стадо от петстотин крави, но щеше да има нужда от много повече, за да ги разплоди до четвърт милион, както бе обещал.

„Е, това е началото — помисли си Нолан. — Следващата седмица ще замина за Оклахома. Тяхната зима бе напълно противоположна на тази в Колорадо — толкова суха, че пролетната трева още не е поникнала. Фермерите ще заделят животни за клане и ще са съгласни да продадат най-зле изглеждащите крави за жълти стотинки. Ще ме помислят за луд, но аз знам, че всяко живо същество, което е преживяло продължителната зимна суша, сигурно е силно“.

— Подкарвайте ги — каза той на хората си.

Тъгълт, под който падаха слънчевите лъчи, му подсказа, че ще мръкне след пет часа. А през това време работниците му трябваше да изминат с добитъка тринадесетте километра до потока, който бяха преградили, създавайки езеро, където всичките му крави можеха да се събират и да пият вода. Повече от два и половина километра на час. След дългото пътуване във вагоните съществуваше риск някои от животните да рухнат, преди да стигнат до водата. Но след това те щяха

да могат да си починат и да не правят нищо друго, освен да ядат, да пият и да растат.

„Те са силни — помисли си Фред. — Преживели са много лошо от това. Ще издрапат до потока“.

Както се оказа, две крави умряха, а другите стигнаха до водата чак след като започна да притъмнява. В настъпващата нощ бе много по-трудно да се уварди движещо се стадо и воят на койотите лесно можеше да го подплаши. Ала най-накрая говедата наобиколиха преградената част от потока и Нолан каза на своя надзирател:

— Задръж половината работници да гледат стадото. Останалите — да се заемат да строят лагера.

Под светлината на звездите и изгряващата луна Фред скочи от кобилата си, разседла я, върза въже на шията ѝ и я отведе до водата. Погрижи се тя да не пие прекалено много. Със схванати крака, той закара кобилата до мястото с тревата, спъна я с букаи и я остави да попасе.

Тревата бе достатъчно рядка, за да не се натъпче и да ѝ стане зле след изпитата вода.

По пътя от железопътната линия работниците му бяха донесли дърва от фермерската къща и ги бяха струпали до езерото. Сега те ги подредиха на три купчини за да запалят лагерните огньове.

— Господин Нолан, какво е това според вас? — попита надзирателят с тревога в гласа.

— Къде?

— Ей там, на югоизток.

Фред се отдалечи от говедата и погледна към тъмния хоризонт.

— Не виждам нищо. Какво би трябвало да забележа?

— Там, господин Нолан. Онези светлини.

— Светлини? — Фред се взря в мрака. — Какви светлини? Не виждам... Чакай малко.

Отначало Нолан си бе помислил, че съзира проблясващи на хоризонта звезди. Ала внезапно осъзна, че каквото и да виждаше, бе под линията на хоризонта. На пасището. Поне дузина примигващи светлини.

— Хората да не палят огньовете — нареди той с тих и напрегнат глас. — Гледай също да не вдигат никакъв шум.

Докато надзирателят хукна да изпълнява заповедите му, Фред забързано тръгна към един ездач, който наглеждаше стадото.

— Слез! Сниши се, за да не се вижда силуетът ти! Кажи и на другите да сторят същото!

— Проблеми ли има, господин Нолан?

— Просто изпълни каквото ти казах.

Чувствайки някакво необяснимо напрежение, Фред изтича до друг работник и му даде същите нареждания. Приведен, той се втурна към седлото си и измъкна винтовката от кобура ѝ. Винаги я държеше заредена, за да не му се налага да се мотае с лоста. Единственото, което трябваше да направи, бе да дръпне петлето на ударника.

Отново се приведе и заразглежда светлините. Изглеждаха отдалечени на осем или десет километра. Някои блуждаеха, докато други се движеха насам-натам. Бяха в различни цветове — сини, зелени, жълти, червени, — сливаха се и се разделяха.

Работниците се събраха наблизко, докато надзирателят приклекна до него и прошепна:

— Мислите ли, че са лагерни огньове, господин Нолан?

— Никога не съм чувал за лагерни огньове, които постоянно си сменят местата. — Гласът на Фред беше напрегнат и нисък.

— Може би, които и да са там, носят факли и се движат наоколо, правейки нещо.

— Какво например?

— Боен танц — отговори надзирателят. — Смятате ли, че са индианци?

— Тези светлини са достатъчно близо и бихме чули, ако е боен танц — прошепна Нолан, усещайки тежестта на винтовката в ръцете си. — Освен това всички индианци наоколо в повечето случаи са миролюбиви.

— Както сам казахте, господин Нолан, „в повечето случаи“.

— Разбира се, между тях има и вероломни, но тези светлини са по посока на Мексико. Според мен са мексикански бандити. Ако започнат да стрелят, може да подплашат говедата и те да хукнат към Мексико, преди да стане достатъчно светло, за да ги преследваме.

Фред не можеше да откъсне очи от светлините. Чувстваше се застрашен от тях, но и хипнотизиран, и привлечен...

Стоеше като омагьосан.

Необяснимо как, усети в устата си вкус на лимонада.

Той потръпна и кожата му настръхна.

Зад него говедата издаваха тихи звуци, докато се настаняваха да спят.

„Вдигнахме доста шум, идвайки тук — помисли си Нолан. — Който и да е там с тези светлини, със сигурност къде сме“.

— Кажи на хората да си вземат пушките. Раздели ги на групи по двама, за да могат взаимно да се държат будни. Когато хвана, че спи, ще бъде уволнен на сутринта.

— Някак си не мисля, господин Нолан, че точно сега основната им грижа е да не си загубят работата.

— Тогава им кажи, че ще получат допълнително възнаграждение, ако опазят стадото цяло.

— Разбира се — каза надзирателят.

Стойки приведен, той се втурна да даде нареждания на мъжете.

През това време Фред гледаше упорито към блещукащите светлини. Те се сливаха и се разделяха. Кръжаха във въздуха и се люлееха. Цветовете им постоянно семеняха.

Той си спомни какво беше виждал в Ел Пасо преди две години по време на честването на Четвърти юли. Китайските амбулантни търговци продаваха пиратки и ракети, както и безшумни искрящи фойерверки, наречени „бенгалски огън“, — метална жичка, в горния край на която имаше напластена химическа смес, която се възпламеняваше с една кибритена клечка. Със съскане, което на практика беше безшумно, бенгалските огньовете бяха избухнали в разноцветни искри. Вечерта Нолан забеляза деца да си играят с такива огньовете, за да изписват имената си в мрака.

„Дали не използват това там? Бенгалски огньовете? Но ако са бандити, защо ще ни показват, че са наблизо?“

Отговорът не бе труден за разгадаване.

„За да ни изплашат... Е, добре, ще разберат, че не се плаша лесно“.

Ала дори и след закана си, Фред си призна, че силата на духа му бе подложена на изпитание. Светлините се движеха безцелно, сменяха цветовете си и сякаш му правеха някакви мълчаливи знаци през най-дългата нощ в живота му.

Обезпокоен, той чуваше тиха музика, но мелодията и инструментите, които я изпълняваха, му бяха непознати. При други обстоятелства щеше да си помисли, че идва от някой град отвъд границата, където мексиканците празнуват нещо. Може би бе мариачи^[1] мотив, изпълняван от група музиканти, долетял чак дотук, но променен от разстоянието.

Нолан обаче не вярваше в това. Когато се концентрира върху трудно доловимите ноти, светлините сякаш ставаха по-ярки, а цветовете им — по наситени. Двете неща бяха някак свързани.

Говедата станаха неспокойни, под копитата им се вдигаше прах. Тихият шум, който издаваха, лазеше по нервите му. Като се молеше да не се разбягат, Фред си помисли за земята, за която дядо му и баща му се бяха борили толкова много да я запазят, и за пасищата, които се канеше да добави към нея. Спомни си за двеста и петдесетте хиляди глави добитък, които бе обещал да развъди, ако железопътната компания построи град и заграждения за животни.

Той лежеше на твърдата земя, подпрял пушката на седлото си. Гледаше по протежение на цевта ѝ към светлините и мълчаливо шепнеше пасажите от Светото писание — от Евангелието на Св. Йоан: „И светлината в мрака свети, и мракът не я обзе“.

Това бе първият уместен цитат, който изникна в съзнанието му, но не му донесе уверението, което търсеше, така че си спомни друг, този път от Евангелието на Исаия: „Людете, които ходеха в тъмнина, видяха голяма светлина; на ония, които седяха в земята на сянката на смъртта, изгря им светлина“.

Сянката на смъртта.

И този стих не му донесе уверението, което търсеше. Освен това, ако бандитите идваха за неговите крави, сянката на смъртта щеше да е надвиснала над тях. Ако те наистина бяха източникът на светлините и музиката.

Ако говедата не се разбягаха.

Нолан продължи в същия дух през дългата студена нощ, опитвайки да се успокои с божии слова. Очите го боляха, но той продължаваше да гледа светлините, докато приближаването на зората те избледняха и се стопиха. Когато слънцето най-сетне изгря, Фред се изправи, целият схванат, и свали петлето на ударника на пушката си.

Ушите му бучаха.

Той каза на надзирателя:

— Отведете стадото до къщата!

— Разбира се, господин Нолан. Веднага след като работниците приготвят нещо за ядене.

— Не. Направете го сега. Мъжете могат да хапнат бисквити, докато яздат. Искam да съм сигурен, че добитъкът е в безопасност.

— Вие сте шефът, господин Нолан. — Надзирателят изглеждаше разтревожен. — Според вас какво представляваха тези светлини? Ако не са били от мексикански бандити...

— Дай ми трима ездаци и ще разбере.

Фред оседла кобилата си и потегли на югоизток с тримата мъже. През нощта бе преценил, че светлините са отдалечени на осем или десет километра, но когато измина това разстояние, не откри никакви следи от лагерни огньове, конски копита или смачкана растителност, които да показват къде е бил разположен лагерът.

Беше сигурен, че светлините идваха от тази посока, но тъмнината можеше да бъде измамна, така че каза на хората си:

— Разпръснете се!

Като ги раздели на по около петдесет метра един от друг, язди още шест километра, но така и не намери следи от огньове и конски копита.

Бе принуден да заобиколи някакви черни, грозни и разкривени скали, които изглеждаха като огромни изгаснали въглени. Един пастор, с когото веднъж бе пътувал във влака през Аризона, му беше казал, че подобни участъци са останали от праисторически времена, когато Бог е създавал Вселената. Но ако този район представяше божие то могъщество, Нолан не разбираше защо мексиканците го наричаха *malpais*.

Лошата земя.

Фред измина още девет километра, но пак не видя следи от конски копита.

„Сигурен бях, че светлините се намират на югоизток от стадото — помисли си той. — Как съм могъл да се излъжа за посоката?“

— Господин Нолан? — извика един от мъжете зад него.

Фред замислено се обърна назад.

— Сър, ако продължаваме да яздим така, най-накрая ще се озовем в Мексико.

Нолан внезапно си даде сметка колко високо се е вдигнало слънцето и колко далече са стигнали. С усещането, че излиза от транс, той се загледа напред към осеяните с рядка трева пасища, които сякаш се простираха до безкрая. Нещо се полюшваше на хоризонта. Може би пясъчна вихрушка. Може би трептеше въздухът, нагрят от слънцето.

„Мога да следвам това движение вечно и никога да не го достигна“ — помисли си Фред.

— Връщаме се — извика на мъжете. — Всеки да вземе отделен сектор. Продължавайте да се оглеждате и извикайте, ако намерите следи, че някой е лагерувал.

[1] Един от най-разпространените жанрове на мексиканската народна музика. — Б.пр. ↑

31.

— Нолан открил ли е някакъв отговор? — попита Пейдж.

— Неколцина индианци работели в ранчото му. Решил, че е по-безопасно да ги задържи близо до себе си, отколкото да воюва с тях — отговори Хариет. — Никога повече не ходил в този район след мръкване, но предположил, че индианците със сигурност ще знаят, ако някога са били виждани странни светлини там. За негова изненада, те му казали, че в тази посока винаги е имало светлини. Техните бащи и дядовци им били разказвали за тях. Те вярвали, че светлините са духовете на техните предци.

— Суеверието е още по-неубедително от температурите инверсии — каза Тори. — Както и да е, аз нямам нужда от обяснение за светлините. Не искам някой да ме лиши от вярата, че те са много специални, като ми каже, че са просто кълбовидни мълнии или духове.

— По този начин се чувстват почти всички в този град — отвърна домакинята. — Когато с покойния ми съпруг за първи път дойдохме тук, през 1970 година, бяхме щастливи в старото ни комби, което практически бе нашият дом. Случайно чухме за светлините и отидохме до мястото, където сега се намира наблюдателната платформа. Отворихме задния капак, седнахме на спалните си чували, като пушихме трева и хапвахме корнфлейкс. Още не знам дали наистина видяхме светлините, или поради дрогата повярвахме, че е така.

Обаче на следващата вечер ги забелязахме, без да сме дрогирани, и на по-следващата също... И тъй никога не напуснахме града. Тогава Ростов не беше голям, но успяхме да си намерим работа, а и не ни трябваха много пари, за да живеем. Всъщност това, че можехме да гледаме светлините, когато си поискаме, ни се струваше достатъчна награда. След известно време вече нямаше нужда да излизаме извън града. Някак си чувствахме, че те са си там, без реално да ги виждаме.

При все това на всеки два месеца ни обземаше желанието да ги зърнем отново, така както хората изпитват нуждата да отидат на

църква. Много жители на Ростов са като мен и съпруга ми. Смятали са само да минат, но светлините са ги задържали тук.

— Или са ги повикали обратно.

— Естествено, повечето хора изобщо не виждат светлините, камо ли да реагират по начина, който ви описах — добави Хариет. — Но много от тукашните жители са имали достатъчно късмет да им се случи същото преживяване и ние отдавна сме престанали да се опитваме да го обясним. Единственото, което има значение, е, че светлините ни карат да се чувстваме... предполагам, че точната дума е „благословени“.

— Нещата снощи не бяха благословени — вметна Дан.

32.

Пресконференцията бе приключила, когато излязоха от антикварния магазин и погледнаха към сградата на съвета. Слънцето бе слязло по-ниско и обагряше в тъмнооранжево пустата улица.

Пейдж погледна към Тори.

— Трябва да взема наетата си кола от там — каза той. — Искаш ли да караш след мен към мотела?

Тя не отговори веднага.

— Разбира се.

Обаче когато тръгна към мотела и погледна в огледалото за обратно виждане, Дан не видя и следа от синия сатурн на жена си сред уличния трафик, отпавил се към наблюдателната платформа извън града. Той паркира пред 11-о бунгало, слезе от колата и зачака. Като вдигна поглед, видя, че на небето се събират облаци за първи път, откакто бе в Ростов.

Изминаха петнадесет минути, а Пейдж все още не виждаше и следа от нея, така че накрая взе куфара си от багажника и тръгна към вратата.

Дългурестият администратор на мотела излезе от рецепцията и забързано се отправи към него. Дан си спомни името му.

— Нещо не е наред ли, Джейк?

— Имаше репортери, които ви търсеха.

— Надявам се, не си им казал, че сме отседнали тук.

— Капитан Медрано ми нареди да не го правя. Но по някакъв начин репортерите са открили, че жената, която е стреляла, е червенокоса, а съпругата ви е единствената червенокоса жена в мотела. Помислих, че ще е добре да ви предупредя.

— Благодаря ти.

— Беше странно.

— Напоследък всичко е странно — отговори Пейдж. — Имаш ли предвид нещо по-специално?

— Репортерът, който твърдо е решил да ви намери, е онзи от Ел Пасо. Видяхте го по телевизията в предверието, когато говорихме

последния път.

Дан се замисли за момент.

— С лице на филмова звезда. Смачкан костюм. Изглежда така, сякаш не е спал от два дни.

— Точно той. Беше първият репортер, който пристигна в града. Представи историята от различни ъгли. Изтъкна толкова много версии, че останалите журналисти трябва само да вървят по неговите стъпки. Бях в канцеларията и го гледах по телевизията. Тогава вратата се отвори, погледнах и — о, боже! — ето го и него, идващ към мен. Предполагам, че една от мислите, които ми минаха през ума, се отнасяше за призраци. Да го видя едновременно на две места ми се стори нереално. Внимавайте с него. Вие търсите усамотение, но погледът в очите му ми подсказа, че ще направи всичко, за да постави жена ви пред камерата и да я накара да разкаже как е застреляла онзи тип.

— Това няма да се случи — заяви Пейдж. Преди да успее да добави каквото и да е, телефонът в рецепцията иззвъня.

— Трябва да се връщам на работа. — Дългурестият администратор затича към вратата.

Когато тя се хлопна зад него, Дан отново погледна към пътя, надявайки се, че по време на разговора му Тори може да е наваксала закъснението си. Обаче никъде не се виждаше нейният сатурн. Бяха надвиснали още облаци, закривайки небето. Усети болка в удареното си място, докато занесе куфара си в стаята.

Ако нещата бяха различни, щеше да му дойде добре да се обръсне и да вземе душ, за да отмие мириса на дим и насилие от себе си. Но единственото, за което си мислеше, бе, че може да понесе всичко — даже случилото се предишната вечер, — само Тори да го бе последвала до мотела, както бе обещала. Само да не го бе напускала отново.

Само да не беше болна от рак.

Синината на мястото, където го бяха изритали, бе по-голяма отколкото бе очаквал, — тъмновиолетова с оранжев контур. Опитвайки се да не и обръща внимание, той obu нови джинси и облече нова дънкова риза.

Дан извади от куфара 9-милиметровия си пистолет, провери дали е зареден и измъкна пълнителя, за да се увери, че е пълен. „Провери го,

преди да тръгнеш от вкъщи вчера“ — помисли си, осъзнавайки, че хората, чиято работа бе свързана с носенето на оръжие, имаха склонност към подобно поведение.

Или може би той просто имаше нужда да ограничи мислите си до едно нещо.

Пистолетът беше „Зиг Зауер 225“. Пълнителят му побираше осем патрона и имаше един в патронника. Нямаше голяма огнева мощ в сравнение с оръжията с двоен пълнител, но предимството му бе компактният размер. Той го намираще идеален за скриване. Компанията вече не ги произвеждаше, а този „Зиг Зауер“ бе принадлежал на баща му.

Пейдж го мушна в кобура на колана си, облече анорака, за да го прикрие, грабна бейзболната си шапка от куфара и отвори вратата. Беше готов да търси Тори, макар да знаеше къде ще я намери — на наблюдателната платформа.

Тъкмо се канеше да седне в колата си, когато чу скърцане на гуми върху чакъла и погледна към пътя. С изненада видя синия сатурн да влиза в паркинга и да се насочва към него. Червената коса на жена му блестеше през предното стъкло. Когато тя спря пред 11-о бунгало, коленете му омекнаха.

— Помислих, че си ме зарязала — каза той през отворения прозорец.

Тори му показва една книжна торба.

— Взех това за тебе.

Дан едва не се намръщи от недоумение, преди до него да достигне ароматът на храна.

— Каза, че не си ял от вчера. Надявам се, че хамбургерът и пържените картопки ще ти допаднат. Всичко друго щеше да отнеме твърде много време.

— Идеални са. — От вълнение краката му се разтрепериха още повече. — Благодаря ти.

— Имаш нужда от повече енергия. Очаква ни още една дълга нощ.

— Благодаря ти. Наистина.

— Хайде, качвай се — подкани го тя нетърпеливо.

Той свали бейзболната си шапка и ѝ я подаде.

— По-добре си сложи това. Репортерите търсят червенокоса жена.

Тори кимна и взе шапката.

Докато тя караше, Пейдж отхапа от хамбургера и си спомни смутено, че точно това бяха яли заедно с Костиган предишната вечер.

— Как си? — попита той.

— Когато отново видя светлините, всичко ще бъде наред. Те ще ме накарат да забравя случилото се снощи.

— Номерът е да отклониш мислите си, като обръщаш внимание на дребните неща. Обаче аз нямах предвид случилото се снощи. Как се чувстваш?

Жена му се поколеба.

— Никога не съм осъзнавала, че ми има нещо, преди лекарката да ми се обади, за да ми съобщи резултатите от мамографията. Сега съм толкова вгълбена в себе си, че мога да се закълна, че усещам как това нещо расте в мен.

— Във вторник вече няма да го има.

— Искане ми се да мога просто да бръкна и да го изтръгна със собствените си пръсти.

— Обичам те.

Тори го погледна.

— И снощи ми го каза.

Отпред три телевизионни хеликоптера се открояваха на фона на мрачното облачно небе. От двете страни на пътя бяха паркирани множество автомобили. Възползвайки се от собствения си съвет, Дан се успокояваше, обръщайки внимание на дребните неща, и погледна надясно към руините на въздушната база от Втората светна война.

Видя някой да отключва портата. Мъжът носеше кубинки, широки панталони, тениска и връхна риза, която прикриваше колана му. Беше около четиридесетгодишен, плешив и мускулист, с прави рамене и властно изражение. Когато махна на два тъмни джипа да влязат в двора, жестът подсказа, че е човек, свикнал да дава заповеди.

Сега на портата имаше втора табела.

— Тори, искам да проверя нещо. Моля те, спри за секунда.

Тя го погледна с неохота, но натисна спирачките, когато приближиха портата. Пейдж свали прозореца си и се наведе навън, за да вижда по-добре в светлината на гаснещия залез.

Старата табела предупреждаваше:

СОБСТВЕНОСТ НА АМЕРИКАНСКАТА АРМИЯ
ОПАСНОСТ!
ОПАСНИ ХИМИКАЛИ!
НЕЕКСПЛОДИРАЛИ СНАРЯДИ!

Новата гласеше:

ОБЕКТЪТ СКОРО ЩЕ БЪДЕ БАЗА НА
АГЕНЦИЯТА ЗА ОПАЗВАНЕ НА ОКОЛНАТА СРЕДА

Властният мъж мина през портата, заключи я и забеляза Дан.

— Паркирането е забранено пред този имот. — Той посочи табелите. — Зона с ограничен достъп.

Пейдж вдигна ръка в знак, че е разбрал.

От другия джип слезе мъж, който държеше на каишка немска овчарка. Властният продължаваше да стои там, като не откъсна очи от колата, докато Тори не потегли.

— За какво беше *това*? — попита тя.

— Не съм сигурен. — Дан погледна назад и видя как двата джипа тръгнаха към порутени, обрасли с бурени и ръждясали летищни хангари.

Най-накрая вече не ги виждаше, така че насочи вниманието си напред към тълпата. Когато жена му я наближи, той забеляза, че от общината бяха поставили още половин дузина преносими химически тоалетни. Но и те нямаше да бъдат достатъчни. Навалицата изпълваше целия паркинг чак до оградата, като имаше зрители и на мястото, където бяха лежали труповете предишната нощ. Пътят също бе пълен с хора, което принуди Тори да кара в отсрещното платно. Медрано и други полицаи от Магистрална полиция се мъчеха да поддържат реда.

Тори паркира в края на редицата от автомобили. Аноракът на Костиган беше метнат на предната седалка и тя го грабна, слизайки от

сатурна. Ала като се загледа в тълпата, скупчена на стотина метра напред по пътя, се спъна.

— Добре ли си? — попита Пейдж.

— Има твърде много хора. Не мисля, че ми се ходи по-нататък.

— Хубаво. Няма нужда да правим нещо, което не искаш.

— Вероятно ще мога да видя добре светлините и от тук — каза тя смутено. — Може би наблюдателната платформа е просто условно прието място.

— Защо да не останем и да разберем това? — предложи Дан.

— Да. — Жена му потрепери и облече анорака. — След снощи не ми се ходи близо до много хора.

33.

Рейли изчака до оградата, докато синият сатурн потегли.

Имаше няколко обезпокоителни неща в мъжа, който се бе навел през прозореца, за да прочете новата табела, която оправдаваше присъствието на неговия екип тук.

Изражението на лицето му бе сдържано и не разкриваше за какво мисли. Косата му бе късо подстригана — не като за военен, но бе покъса и по-поддържана, отколкото бе обичайно сред цивилните граждани. Погледът му бе внимателен, сякаш той анализираше всичко, което виждаше.

„Определено не е просто турист“ — помисли си полковникът.

Той продължи да чака, докато колата се скри от дългата колона автомобили, паркирани край пътя. После се обърна към водача на кучето, който държеше немската овчарка на къс повод.

— Респектирай всеки, който се опита да приближи тази ограда!

Когато водачът включи фенерчето си, Уорън се отправи към двата джипа, на които светеха единствено стоповете. Махна им да го последват, като ги поведе по някогашния натоварен черен път, чиито пукнатини сега бяха обрасли в бурени.

След стотина метра последните лъчи на залязващото слънце огряха вляво дълга редица от порутени летищни хангари, чиито покриви от гофрирана ламарина отдавна бяха ръждясали и покрити с прахоляк. Сред тях растяха ниски храсти. До голяма степен това се дължеше на атмосферните условия, но част от него бе направено нарочно, за да изглеждат сградите по-порутени, отколкото бяха в действителност.

Полковникът вдигна ръка, давайки знак на джиповете да спрат. Той огледа старата писта. Бетонното ѝ покритие се виждаше само на места, тъй като по-голямата част от него бе покрита с пръст. В множеството пукнатини, образувани под влияние на слънцето, бяха избуяли бурени.

Някога дядо му бе стоял тук. Това караше Рейли да се чувства извънредно горд, че кръгът се затваря, че мисията, започната толкова

отдавна от дядо му, най-сетне бе на приключване.

По време на Втората световна война, когато хангарите и пистата били току-що построени, мястото било изпълнено със силен шум и голяма активност, каращи сърцето на човек да се разтупти. Всеки месец тук били обучавани стотици пилоти, упражнявайки се в заход за бомбардиране и въздушен бой на толкова усамотено място, че само говедата, койотите и сивите зайци били обезпокоявани от грохота. Обаче обучението на пилотите било само за прикритие.

Полъх на вятъра вдигна прах над руините. Когато тъмнината стана достатъчно плътна, за да скрие екипа от любопитните очи, Уорън посочи към един хангар, който изглеждаше по-запазен от останалите. Джиповете потеглиха, а той дръпна настрани част от гофрираната ламарина на хангара, разкривайки вход, достатъчно широк, за да влезе през него автомобил.

Щом се озоваха вътре, полковникът извади електрическо фенерче и освети високата десетина метра купчина отпадъци, които изглеждаха като останали след някогашно почистване. Като отмахна някои от тях, той разкри ръба на скрит радиотелескоп, който бе насочен към друг подобен телескоп в обсерваторията. След като провери дали уредът не е повреден, Рейли се промъкна зад няколко отломки от купчината и натисна един бутон.

Един сектор от бетонния под хлътна с боботене, образувайки рампа. Отдолу блеснаха светлини, задействани от същия бутон. Праха и дребните камъчета захрущяха под стъпките му, когато Уорън тръгна надолу по рампата, посрещнат от студения въздух под земята. Джиповете го следваха бавно и щом стигнаха дъното, той пристъпи до една стена и натисна друг бутон. Рампата се издигна, изравнявайки се с тавана.

Когато мъжете слязоха от джиповете, полковникът нареди:

— Сержант, събери екипа!

Няколко секунди по-късно те бяха строени в редица пред него.

— Господа. — Гласът му отекна между бетонните стени. — Намирате се под хангар номер 8 на летище, което служело като тренировъчна база на летателни екипажи по време на Втората световна война. Обаче хангарът и тази зона не са били част от въпросния тренировъчен цикъл.

В хангара е имал достъп единствено персоналът, притежаващ разрешително за свръхсекретна информация, а дори и от него малцина са били допускани тук долу. Обяснението е било, че в хангара се сглобява и се подготвя за изпитания прототип за нов бомбардировач. Екипажите, които се обучавали, преминавали програмата толкова бързо, че никога не се задържали достатъчно дълго, за да се запитат защо бомбардировачът не е завършен и не лети.

Вие сте добре запознати с надпреварата да се разработи ядрена бомба през Втората световна война. Местоположението на главната изследователска база за този проект — Лос Аламос — било на усамотено и труднодостъпно скалист плато в Ню Мексико. Този подземен обект се е радвал на същите предимства и е имал същата цел. Ако сега изглежда изолиран, представете си колко изолиран е бил през 1943 година, когато проектът е започнал.

Задачата е била да се разработи оръжие, напълно различно от атомната бомба. В известен смисъл хангар 8 и Лос Аламос са се състезавали помежду си, както и с врага. Естествено, Лос Аламос спечелил състезанието. Всъщност първата атомна бомба била взривена на мястото, което сега се нарича ракетен полигон „Уайт Сендс“^[1], точно на четиристотин километра северно от тук. И след като две от тези бомби сложили край на войната в Тихия океан, неотложната нужда да се разработи паралелно оръжие намаляла.

Рейли подбра внимателно следващите си думи:

— Освен това имало така наречените трудности в провеждането на изследователската работа тук.

„Трудности наистина“.

Полковникът огледа подземното помещение. Дори и след всичките тези години по стените се виждаха ръждиви на цвят петна, но те нямаха нищо общо с ръждата.

— След края на войната вече нямало нужда да се обучават голям брой военни летателни екипажи и измислената за прикритие история загубила ефикасност. И така по множество причини летището било закрито. Освен това подземно съоръжение, оставили базата да се руши. Все пак тази зона не е била изложена на влиянието на радиоактивните елементи и като се изключат някои минимални замърсявания на водата, тя е била абсолютно подходяща да бъде „зазимена“. Наистина, от време на време били извършвани работи по

поддръжката, в случай че някога се наложи дейността ѝ да се възобнови. Преди петнадесет години аз направих точно това. Възобнових дейността ѝ.

[1] Белите пясъци. — Б.пр. ↑

34.

— Анита, сигурна ли си, че ще стане от този ъгъл?

Брент Лофт повиши тон, така че гласът му да бъде чул сред шумната тълпа. Той и неговата операторка стояха на покрива на авто каравана „Уинебаго“, чийто собственик — местен търговец на автомобили — се бе съгласил да я използват в замяна на безплатна реклама.

Също като Брент, Анита бе спала само няколко часа, откакто бе пристигнала в Ростов. Имаше твърде много хора за интервюиране, страшно много места за проучване. Очите ѝ изглеждаха подпухнали под бейзболната шапка. Връхните ѝ дрехи с техните многобройни джобове и придаваха още по-безформен вид.

„Костюмът ми никога не е бил по-зле“ — помисли си Лофт. Ден по-рано това щеше да го накара да се чувства потиснат, но сега, когато погледна към ожулените си мръсни обувки, той почти се усмихна на новия имидж, който си създаваше.

— Ти ще си от дясната страна на екрана — отговори Анита. — Хоризонтът ще ти бъде отляво. — Тя имаше толкова уморен вид, че Брент се учуди откъде намираше сили да държи стабилно тежката камера на рамото си. — Снимката ще е чиста. Ако опитаме от земята, тълпата ще ни се препречва, но от височина като тази хората изобщо няма да влязат в кадър, освен ако не поискаш да наведе камерата.

— Чудесно. Дръж ме на фокус. Кажи на Джак и момчетата в хеликоптера през цялото време да снимат панорамно тълпата, в случай че нещо се случи.

— Какво имаш предвид?

— Просто се увери, че са готови. А аз определено искам снимка на онзи тип. — Брент посочи надолу към висок мъж с прошарена брада, който бе облечен в библейска роба, държеше жезъл и изглеждаше като Чарлтън Хестън в ролята на Мойсей във филма „Десетте божии заповеди“.

Той погледна намръщено на изток, където тъмните облаци ставаха все по-плътни. „По-добре този дъжд да почака, докато свърша

предаването“ — помисли си Лофт.

— Нека подготвим госта.

— Закопчай си ризата. Оправи си вратовръзката — посъветва го Анита.

— Няма начин. — Брент потърка наболите си мустаци.

— Искам от Си Ен Ен да видят колко здраво работя.

— Колко здраво работим всички ние.

— Точно така.

На зазоряване след нощта, прекарана в търсене на интервюта, за момент бе изпитал силно вдъхновение, когато видя отражението си в стъклото на колата. И се уплаши от това колко зле изглежда.

Случката му бе напомнила за един стар черно-бял филм, разказващ за репортер, който се надпреварва с времето, за да докаже невинността на затворник. Той щеше да бъде екзекутиран на електрическия стол в отделението за смъртници. Във филма репортерът едва имаше време да хапне, да не говорим да се преоблича или бръсне.

В края, когато се втурна в кабинета на губернатора доказателството, той изглеждаше така, сякаш е преминал през ада, за да се сдобие с информацията.

В този момент му бе хрумнала идеята: „Как биха могли зрителите или ръководителите на Си Ен Ен да разберат колко усилено работя, ако изглежда, че е лесно? Действам неправилно. Зрителите не дават пет пари дали нося отлично изгладен костюм. Повечето от тях дори не притежават спортна кола. За тях официалното облекло са джинсите. Трябва да ги накарам да повярват, че съм един от тях, че се съсипвам, за да им разкрия историята“.

И обзет от това просветление, той бе направил рязка промяна.

Освен от изтощение Брент страдаше от твърде многото изпито кафе и недостатъчната истинска храна. Поничките и тортилите бяха единственото, което бе ял, и то винаги на крак. Като се изключат моментите, когато се возеше с Анита, той не бе имал възможност да седне, но дори и тогава не почиваше. Нахвърляше си бележки или говореше по мобилния телефон, което не беше лесно, тъй като връзката тук бе отвратителна.

Не можеше да намали темпото. Трябваше да е сигурен, че е стигнал до всеки, който разполага и с най-малката полезна

информация, и да се добере до него преди другите репортери. Искаше всички други да се чувстват изостанали, уверени, че каквото и да направят, ще изглежда като имитация на това, което той вече е постигнал.

Но постигнатото си имаше цена. В стомаха си изпитваше остра, пареща болка. Ръцете му леко трепереха. Чувстваше се замаян от умората и глада.

Със схванати крака Брент заслиза по стълбата към тълпата. Главата го заболя от шума на толкова много нетърпеливи гласове. Беше мръкнало и небето бе черно, без нито една звезда, обаче имаше множество други източници на светлина: автомобилни фарове, прожектори, поставени от властите и телевизионните екипи, джобни фенерчета, носени от любопитните. Ярκο осветените фигури хвърляха причудливи сенки, които придаваха сюрреалистичен вид на мястото.

Колежката му Шарън го чакаше в долния край на стълбата — буйната ѝ коса бе безупречно подредена. Гневът я правеше още по-красива.

— Е, трябва да ти призная заслугите — каза тя рязко. — Най-накрая получи това, което искаше — днес наистина ми го начука.

— И на теб ли ти беше толкова хубаво, колкото на мен?

Някой се блъсна в тях, пробивайки си път през тълпата.

— Продължавай да вървиш — подкани някаква жена своя спътник. — Няма да видим нищо отзад. Да идем по-близо до оградата.

— Трябваше аз да предавам репортажите за Си Ен Ен — оплака се Шарън. — Аз трябваше да водя днешните предавания, и то самичка.

— Ами, докато ти се грижеше за разранените си крака, аз бях навън да вземам интервюта.

Някакъв непознат едва не ги блъсна един в друг.

— Ако питаш мен, тези светлини са пълни глупости — жалваше се мъж на съпругата си. — Не знам защо ти позволих да ме убедиш да дойдем тук. Отне ни шест часа, за бога. Ако знаех, че ще има толкова много хора...

Брент отново се обърна към Шарън:

— Може би за разнообразие трябва да се пробваш като репортер. Намери повече истории за спасени котки и хората, които ги обичат.

Един мъж буташе жена в инвалидна количка, която едва не събори Лофт, и викаше:

— Направете път! Пуснете ни да минем. Съпругата ми има нужда да види светлините. Те ще излекуват нозете й. Направете път!

Брент се възползва от прекъсването и се обърна към телевизионния бус, който бе паркиран близо до уинебагото.

— Господин Хамилтън — извика той на някого в буса, — готови сме за вашето интервю.

От буса слезе притеснен на вид мъж. Доста пълен, около четиридесет и няколко годишен, той носеше каубойски ботуши и смачкани около сгъвките на краката джинси. Синята му карирана риза имаше лъскави метални копчета.

— Бях на Пътя на смъртта по време на първата война в Персийския залив, но нищо не ме е карало да се чувствам така нервен. — Пълните бузи на Хамилтън бяха зачервени. Той се засмя на собствената си прямота.

— Затова, че ще ви дават по телевизията ли? Мислех, че търговците на коли са свикнали с това заради техните телевизионни реклами — каза Лофт и закачи миниатюрния микрофон за ризата на мъжа.

— В Ростов няма телевизионен център. Дявол го взел, никога не съм виждал студио.

— Не се притеснявайте. Ще ви задам няколко лесни въпроса за онова, което ми разказахте този следобед. Досега не съм чувал нещо по-вълнуващо. Единственото, което трябва да направите, е да забравите за камерата и да говорите с мен, както разговаряте с клиент.

— Е, със сигурност мога да направя това. — Хамилтън погледна неуверено нагоре. — Обаче никога не съм се опитвал да продам на някого нещо от покрива на авто каравана, и то в непрогледен мрак.

Лофт надзърна в телевизионния бус.

— Ще усилиш ли светлината горе? Хайде, господин Хамилтън, водете. Мисля, че гледката ще ви хареса.

След тези думи те се отправиха към уинебагото.

— Надявам се, че не възлагате твърде големи надежди на това — каза търговецът на автомобили, като започна да се изкачва по стълбата.

„Само на билет до Атланта“ — помисли си Брент.

На покрива на авто караваната той накара Хамилтън да застане на няколко крачки встрани от него, така че да се вижда тълпата под тях, а на заден план — пасищата.

— Първо трябва да поговоря за момент с един човек. После ще направим интервюто.

Лофт си намести слушалката, за да не бие на очи. През нея долетя гласът на режисьора, който седеше долу в телевизионния бус.

— Готови на десет — каза гласът.

На монитора до камерата на Анита се появи лице с грубовати черти — една от най-известните телевизионни личности.

Хамилтън го посочи с пръст.

— Това не е ли...?

Като държеше дясната ръка до тялото си, Брент му даде знак да мълчи. Притесняваше се, че ръката му трепери.

Режисьорът свърши броенето.

— Старт.

На монитора тънките устни на говорителя на Си Ен Ен се движеха, но нямаше звук. Обаче Лофт го чуваше в слушалката.

— А през следващия час ще видите нашето специално предаване за случката, която шокира нацията. Снощи един мъж застреля двадесет екскурзианти близо до градчето Ростов в Западен Тексас. Явно яростта на убиеца е била провокирана от тайнствени светлини, които се появяват почти всяка нощ в този район. На живо от мястото на събитието ще предава Брент Лофт, репортер от телевизионния център в Ел Пасо... — Известната личност, чиято силна подкрепа Лофт се надяваше да получи някой ден, се обърна към репортера:

— Брент, изглеждаш така, сякаш тази история направо ти е изсмукала силите.

— Нещата тук са доста емоционални. — Думите на Лофт се улавяха от миниатюрния микрофон, закачен за прашния му ревер. — Повярвайте ми, има още много информация, която трябва да се издири.

— Да разбирам ли, че ще ни разкажеш повече за тайнствените светлини и защо те са подтикнали този човек към ужасното престъпление?

— Точно така. Светлините са местен феномен, който съществува тук по-дълго, отколкото някой може да си спомни. В повечето нощи те се появяват в пасищата, които са зад мен, но не пред всеки. Някои хора ги виждат, а други — не, и това е толкова мистериозно, колкото и какво ги причинява. След малко ще насочим камерите си в тази посока и ще видим дали нацията ще има късмет.

Ала първо трябва да разберем какво очаква нетърпеливата тълпа под мен. Във връзка с това искам да ви представя Лутър Хамилтън, търговец на коли в Ростов който вероятно знае за светлините толкова, колкото и всеки друг тук. Той е един от малцината, които са ги виждали лично и отблизо. Всъщност неговото преживяване с тях едва не му е коствало живота.

— Господин Хамилтън. — Лофт пристъпи към госта си, така че Анита да може да хване и двамата в кадър. Тълпата долу нетърпеливо обикаляше насам-натам. — През лятото на 1980 година вие сте преживели супер необикновено събитие.

— То със сигурност не беше обикновено, повярвайте ми — потвърди Лутър.

— И се случи на това място?

— Точно тук. Точно където стоят всички долу. В онези дни нямаше никаква наблюдателна платформа, само покрит с чакъл паркинг встрани от пътя. На 4 юли 1980 година в Ростов имаше празнична заря. След като тя свърши, ние дойдохме с коли дотук.

— Колко души бяхте?

— Почти колкото има и сега. Поне четиристотин души.

— И какво възнамерявахте да правите? Имате ли си наименование за това?

— Наричахме го „Лов на ростовските призрачни светлини“.

35.

За втори път този ден Хамилтън описа какво се бе случило в онова далечно лято и сега разбра, че нервността, за която бе споменал, нямаше кой знае колко общо с притеснението, че ще забрави какво трябва да каже по телевизията. Тя се дължеше на онова, което бе започнал да си спомня.

Този следобед, когато бе разказал на репортера за лова, спомените му бяха замъглени от изминалите десетилетия, но сега в паметта му изплуваха подробности с такава яснота, че той се страхуваше да се върне в онова време.

„Боже, иска ми се никога да не се бях съгласявал за това интервю“ — помисли си Лутър. Беше се надявал, че рекламата ще му помогне за продажбата на колите, но внезапно това въобще не го интересуваше.

Фойерверките в Ростов по случай 4 юли 1980 година се бяха оказали обичайната шега. Пускаха ги на училищното футболно игрище: по-малко от десет минути изстрелваха ракети, някои от които дори не се възпламениха, а само пропукваха в праха. Настана голямо шоу, докато директорът ги заливаше с кофи вода. Шутът от по-горните класове Джеб Ръдърфорд се изгори с бенгалски огън.

Парченца обгоряла хартия падаха от небето и едно от тях влезе в окото на приятелката на Кал Бейли, така че той трябваше да я закара в болницата. Големият финал бе ракета, избухнала под формата на огромно американско знаме, което пламна ярко над тълпата. Дим и миризма на барут изпълниха въздуха. Единадесет години порено Хамилтън щеше да асоциира тази миризма с пушечния мирис от артилерийската стрелба през първата война в Персийския залив.

И след това шоуто свърши. Председателят на студентския съвет Рик Чембърс прошепна на Лутър, че фойерверките са продължили толкова, колкото да направиш едно чукане. Всички се насочиха към колите и камионетките си, но мнозина знаеха, че празненството едва започва и не само учениците излязоха с автомобилите си извън града,

за да отидат до настлания с чакъл паркинг. Много родители също отидоха там, както и семейства от близките градове.

Капитанът на футболния отбор Джони Уитлок го бе измислил. На него винаги му хрумваха налудничави идеи, като например предложението балът в чест на празника Завръщане у дома^[1] да бъде с хавайски костюми. Защото как би могло да има завръщане у дома, след като никой никога не напуска Ростов. Може би балът трябвало да се казва „Иска ми се да напусна дома“. За предложението гласува само един човек — самият Джони.

Друг път той се бе промъкнал в училището посред нощ и бе успял да стигне до пилона със знамето, без да бъде забелязан от разсилния или от минаващата оттам патрулна полицейска кола. На следващата сутрин, когато учениците пристигнаха, завариха над училището да се вее ухиления лик на Мики Маус.

Директорът беше бесен. На набързо свикан съвет той заяви, че някой е нанесъл обида не само на училището, но и на американското знаме, и поиска настойчиво да разбере кой го е направил. Само Лутър и няколко други деца знаеха, че е бил Джони, и, естествено, никой от тях не каза и дума поне до този 4 юли, когато вече нямаше никакво значение.

— Хайде да направим нещо голямо — предложи Джони на Хамилтън и още половин дузина хлапета след последния час в края на учебната година.

Хапваха хамбургери в „Риб Палъс“ и Лутър отвърна:

— Да, като какво например? Знаеш, че тук наоколо няма нищо за правене.

Джони дъвка известно време замислено и внезапно се ухили:

— Единственото, което имаме, са светлините, нали?

— И старата фермерска къща, където снимаха филма с Джеймс Дийкън — подсказа Кал Бейли.

— На кого му пука за тази стара грозотия? Проклетата къща се разпада. Не, светлините са единственият екшън, с който разполагаме. Колко пъти всеки от вас се е опитвал да разбере какво представляват те?

Всички свиха рамене. Беше се превърнало в нещо като ритуал на порастването на дванадесетия ти рожден ден да се измъкнеш от вкъщи, след като родителите ти заспят. После отиваш с велосипеда до

паркинга извън града, където децата чакат да видят дали ще имаш куража да прескочиш оградата и да побродиш из полето, за да се опиташ да откриеш произхода на светлините. Беше по-трудно, отколкото изглеждаше, защото полята се простираха чак до Мексико и лесно можеше да се загубиш там в тъмнината.

Наистина, малко деца виждаха светлините, така че повечето дори не знаеха какво търсят. Затова останалите хлапета се мъчеха да изкарат нещата по-страшни, като ги наричаха „Призрачните светлини“.

Преди момчето рожденик да пристигне, другите деца се скриваха в полето. Когато то прескочеше оградата и тръгнаше в мрака, те вдигаха запалени фенери, но щом момчето поемеше в тяхната посока, скриваха светлината. Това го караше да се оглежда объркано наоколо. После то виждаше други светлини — още фенери — и поемаше към тях. Те пак изчезваха. Шегата свършваше, когато хлапетата с фенерите не можеха повече да се удържат да не се разсмеят.

Обаче понякога децата, които се криеха, виждаха други светлини. И бе очевидно, че те не може да са от фенери, защото някои от тях се рееха високо над земята. Те се носеха насам-натам, сливаха се и променяха цвета си, постоянно се уголемяваха и приближаваха. Това бе другият повод за край на шегата — изведнъж вече не беше смешно и децата с фенерите решаваха, че е време да се прибират вкъщи.

Този ритуал бе прекратен след 4 юли 1980 година. След тоя ден никой не искаше да излиза в полето и когато началник Костиган пристигна в града, за да заеме поста след баща си, който бе застрелян, полята станаха забранени за посещение. Защото началникът постоянно обикаляше с колата си там по мръкнало, опитвайки се да открие какво представляват светлините.

— Ние, естествено, се шегувахме с тях — каза Джони през онзи юни, като отдели хамбургера от устата си, — но истината е, че никой не знае какво са те.

— Те са нищо — заяви Джаспър Конклин. — Кълна се, че съм бил в полята стотици пъти. Нито веднъж не съм ги зървал. Хората, които твърдят, че ги виждат, се превземат.

— Е, аз пък съм ги виждал — опонира му Джони.

— И аз — добави Лутър. — Майка ми и баща ми също.

— Хайде да направим нещо различно, което градът дълго ще помни — предложи Джони. — Да открием откъде идват. Да си

организираме лов на Призрачните светлини.

Това беше идея точно в неговия стил, но името звучеше вълнуващо и той предложи да я реализират след тъпите фойерверки в чест на 4 юли и да си направят истинско тържество.

— Защо не? — подкрепи го Джаспър. — Нямаме нищо по-добро за вършене.

Те го споменаха из града, родителите чуха за това и някои от тях — особено редакторът на седмичния вестник — си помислиха, че може да е интересно. И така във вестника бе отпечатана статия, а после проведеха събрание в училищния гимнастически салон. Много хора не искаха да имат нищо общо с лова — те бяха доволни от положението такова, каквото бе, и чувстваха, че някои неща не трябва да бъдат обяснявани. Обаче повечето бяха уморени от неведението си, а пък някои си имаха собствени причини да искат ловът да се състои.

— Дявол да го вземе, преди да почине, дядо ми каза, че е видял светлините, като се е върнал от Първата световна война — каза Джош Маккини. Той притежаваше единствения киносалон в Ростов. — По онова време в града се страхували, че те са от немски шпиони, промъкнали се през мексиканската граница. Армията излязла в полето и не могла да разбере какво става, така че за по-сигурно построили онзи тренировъчен полигон. После го използвали отново през Втората световна война, когато светлините пак изнервили военните. През всичките тези години хората наоколо се опитват да открият какво представляват те и досега никой не е успял. Аз лично смятам, че и този път няма да разбулите тайната. Но изцяло съм за това да се опита, защото когато се провалите, това ще направи светлините още по-загадъчни и ще привлече повече туристи.

— И повече зрители в твоето кино, нали Джош? — пошегува се някой от тълпата.

— Е, няма да се откажа от възможността да продам малко повече пуканки. — Гримасата, която направи Маккини, предизвика смях и изведнъж всички заговориха едновременно, но кметът не си направи труда да призове към тишина, защото бе ясно, че ще има лов на Призрачните светлини. Онези, които го подкрепяха, щяха сами да уточнят подробностите.

И така, на въпросния 4 юли на настлания с чакъл паркинг извън града се събраха стотици хора. „Блясъкът от запалените фарове на

всички коли беше своеобразно шоу“ — помисли си Хамилтън. Допълваше се от оглушителното бръмчене на двигателите на многобройните автомобили, повечето от които бяха камионетки. Наистина, картината беше направо грандиозна.

Джони пристигна с мотоциклета си. Лутър имаше джип — военен модел от 1960 година, който бе купил от морга за коли в покрайнините на Ел Пасо. Механик по природа, той го бе ремонтирал и го бе боядисал в жълто. Няколко каубои дойдоха на коне.

Всички говореха толкова много, че Уейлърн Крейг, който притежаваше железарски магазин, трябваше да използва рупор, за да привлече вниманието на хората.

— Изключете двигателите! — Усиленият му глас се опитваше да надвика шума от автомобилите.

Първо се подчиниха няколко души, после ги последваха и другите. Не след дълго Хамилтън вече чуваше всичко, което казваше Уейлърн.

— Загасете и фаровете! Не смятам, че трябва да слагам слънчеви очила по това време.

Няколко души се изкискаха и скоро останаха да светят само толкова фарове, колкото бе необходимо, за да не се спъват хората в тъмнината. Лутър погледна към безоблачното небе и видя бляскавите звезди на Млечния път.

— Донесъл съм осем комплекта портативни радиостанции от моя магазин — съобщи Крейг. — Щом се организирате по групи, ще ви ги раздам. Естествено, искам да ми ги върнете, когато приключим, освен ако някои от вас не пожелаят да си купят по един комплект.

Това предизвика още смях.

— Предполага се, че имате собствени електрически фенерчета — продължи Уейлърн и думите му отекнаха над тъмното поле. — Но в случай че сте ги забравили, донесъл съм няколко от магазина.

— И искаш да ти ги върнем, освен ако не решим да си ги купим — извика някой от тълпата.

— Тази седмица те са на промоция.

Разнесоха се още повече смехове.

Не че Крейг беше толкова забавен. Много от дошлите си бяха донесли бира и повечето мъже си посрбъваха от кутийките. Неколцина отиваха многократно до колите си, за да пийнат от шишета, увити в

хартия. Хамилтън забеляза, че някои от тийнейджърите също имаха кутийки с бира, като ги държаха близо до тялото си, за да не бият на очи. Вятърът разнасяше миризмата на алкохол сред тълпата.

В резултат на това измина повече от час, докато се организират. Някой донесе от автомобила си ножица за метал, и направи широк отвор в оградата от бодлива тел.

— Очаква се това да бъде поправено, след като приключим — заяви Уейлтън.

— Донесъл ли си някакви инструменти, които да ни продадеш, за да го свършим? — извика някой.

По протежение на оградата на четири стратегически места, отдалечени на седемдесет и пет метра едно от друго бяха поставени по двама наблюдатели. Всяка двойка разполагаше с бинокъл, компас и портативна радиостанция. Хората минаха през дупката в оградата и се наредиха в редица, дълга около тридесет метра.

Кметът Акерман пое рупора.

— Щом тръгнем, просто вървете право напред. Използвайте радиостанциите, за да ни съобщите, ако видите светлините. Щом определим координатите на картата, ще изпратим камионетки в тази посока. Те ще стигнат там толкова бързо, че каквото и да причинява светлините, няма да има възможност да се измъкне.

— Мотоциклетът ми ще стигне по-бързо — обади се Джони.

Лутър едва не добави:

— И моят джип.

— Конят ми може да отиде на места, където никой друг не успява да припари — заяви един каубой.

— Помощта на всички е добре дошла — увери ги кметът през рупора. — Онези от вас, които са в редицата, да не използват фенерчетата си, освен при крайна нужда. Ще ви пречат да виждате в тъмнината. Освен това... — По тона му си пролича, че се кани да се пошегува. — Не искаме да изплашим причинителите на светлините. Ха, Ние може да им изглеждаме толкова тайнствени, колкото и те на нас.

Обаче забележката му не предизвика смях и Хамилтън реши, че някои хора от тълпата вярват, че кметът е прав.

Най-сетне, половин час преди полунощ, всички потеглиха. Е, не всички. Някои се почувстваха уморени, премръзнали и се прибраха по

домовете си. Други бяха пили прекалено много и изпозаспаха в колите си. Късметлии. Но повечето внимателно се разпръснаха и тръгнаха в мрака през полето.

— Честит Четвърти юли! — извика някой.

Лутър остана отзад с Джони, готов да поеме с джипа си из полето, ако някой забележи нещо. За кратко гърбовете на хората от редицата бяха осветени от останалите автомобилни фарове. Обаче независимо от безоблачното небе полето тънеше в непрогледна тъмнина и те изчезнаха в нея като след магически фокус.

Полъх на вятъра разхлади лицето на Хамилтън, докато той се мъчеше да долови някакво движение на хоризонта.

— Виждам една! — извика един наблюдател.

— Къде? — поиска да узнае партньорът му.

— Не. Сбъркал съм. Съжалявам, хора. Било е просто електрическо фенерче, което някой включи и изключи.

Още една светлина проблесна и изчезна. Лутър можеше да се закълне, че и тя беше от фенерче. После проблеснаха още няколко. Изкушението да се види какво има в далечината очевидно бе заразително. Появяващите се и изчезващи лъчи на електрическите фенерчета приличаха на гигантски светулки, които подскачаха и се движеха на зигзаг.

Друг наблюдател изкрещя по радиостанцията си на хората в полето:

— Изключете тези фенерчета! Пречите ни да видим какво има отвъд вас.

Последваха го и други настоятелни гласове.

Постепенно фенерчетата бяха изключени и най-накрая Хамилтън виждаше единствено мрак. Само небето бе друго нещо. Когато погледна нагоре, той видя трепкащите светлини на самолет, носещ се с пълна скорост нанякъде. Още една движеща се светлина — тази не трепкаше — вероятно идваше от спътник.

— По дяволите! — извика Джони, като го прегърна през раменете. — Ако знаех, че ще е толкова скучно, никога нямаше да предложа да дойдем тук. Целият съм премръзнал. Това е по-лошо от тъпите фойерверки.

Лутър се канеше да се съгласи, когато погледна към полето и застана нащрек, тъй като един участък от мрака сякаш стана малко по-

светъл.

„Вероятно пак е някое включено фенерче“ — реши той. Обаче това изглеждаше далече отвъд мястото, където би трябвало да бъдат търсачите, и се отличаваше от околната тъмнина.

— Джони — зашепна той. — Ти...

— Виждам нещо! — съобщи един наблюдател.

— И аз — възкликна още някой.

Същото важеше и за Хамилтън. В далечината наистина видя кълбо от жълта светлина. После към него се присъедини зелено кълбо. Те се полюшваха, сякаш плуваха във вода, след това се сляха в едно голямо кълбо, което стана червено. След няколко секунди се разделиха и сега бяха три: синьо, оранжево и друг нюанс на зеленото.

Лутър си даде сметка, че е вдигнал ръка до дясното си ухо. Едва доловим остър звук дразнеше тъпанчето му. Той му напомняше за вибрирането, което бе чул, когато бе гледал как един човек акордираше старото пиано, което постоянно стоеше в ъгъла на гимнастическия салон.

Мъжът бе извадил лъскав метален предмет от кутията си с инструменти. Той имаше дръжка и две успоредни пластини. Човекът го чукна отстрани на пианото и пластините завибрираха, бръмчейки, като позволиха на акордьора да настрои една корда, докато камертонът и съответният клавиш не издадоха еднакъв звук.

Сега Хамилтън чу нещо подобно — като тон от необичайно звучащо пиано, — като се изключи фактът, че едва доловимото вибриране беше неприятно, карайки го да си представя нагорещена игла, която пробива тъпанчетата му.

— Виждам още една! — изкрещя наблюдател.

— На двеста градуса — извика партньорът му като погледна компаса си.

— На сто и осемдесет — добави някой по-нататък по протежение на оградата.

И другите наблюдатели докладваха:

— Сто и седемдесет!

— Сто шейсет и пет!

Кметът и двама членове на градския съвет бързо се наведоха над картата, разпъната върху капака на един пикап. Единият я притисна, другият я освети с фенерче, а градоначалникът зачерта линии по нея.

— Те се пресичат на сто седемдесет и петия градус — извика той. И измери с линия разстоянието върху картата, сравнявайки дължината с мащабната скала в долния ѝ край. — Изглежда, че са на тринадесетина километра от тук — съобщи по портативната радиостанция.

Стоящият наблизо Лутър чу пращящия отговор, който дойде от нея.

— Тринадесет километра? В тъмнината? Това ще отнеме цяла нощ.

— Просто продължете да вървите в редица. Насочете се към светлините и се уверете, че нищо не обикаля край вас. Сега ще изпратим камионетките. Те ще стигнат там за нула време.

До Хамилтън достигна внезапното бръмчене на двигател и той си даде сметка, че Джони пали мотоциклета си. Две камионетки тръгнаха, но Джони мина пръв през отвора в оградата. Беше намалил светлината на фара си и когато камионетките бързо го последваха, те бяха запалили само габаритите си. Дори и така Лутър видя праха, който вдигнаха, а червената светлина на стоповете им разкри двама конници, яздещи малко зад тях.

От шума на отдалечаващите се автомобили той се досети, че никой не кара бързо, но в тъмнината, при минималното осветление, скоростта беше относително понятие. Четиридесет километра в час щеше да бъде достатъчно.

Изведнъж осъзна, че бе останал назад.

Джипът му бе открит. Той прескочи над вратата, намести се върху шофьорската седалка и завъртя ключа за запалване. Когато моторът изръмжа и габаритите му осветиха оградата, Хамилтън се насочи към отвора в нея. Джипът му имаше здраво окачване, но от някаква яма по неравното поле главата му се отметна назад.

„Надявам се, другите деца са видели как направих този скок!“. Сети се за един стар филм, който обичаше да гледа винаги когато го даваха по телевизията, — „Булит“. В него имаше най-великото преследване с коли и Стив Маккуин бе най-готиният шофьор на всички времена, но дори и той едва ли щеше да направи по-добре този скок.

Джипът друсна яко, когато предните колела минаха през някакви камъни. Див заек пресече пътя му. Нощният ветреца рошеше дългата му

коса. Той извади светещ компас от джоба на ризата си, погледна в него за миг и се насочи към сто седемдесет и петия градус.

От двете му страни се издигаха стени от мрак. Дори и при тази ограничена скорост Лутър имаше чувството, че профучава в пространството. Слабите светлини на джипа му позволяваха да вижда само на стотина крачки напред. Комбинирано с друсането, причинено от дупките и камъните, това му пречеше да има ясен поглед към зоната, към която се бе насочил. Призрачните светлини трудно се виждаха, даже и да стоеше абсолютно неподвижен на настлания с чакъл паркинг, но сега си даде сметка, че не може да се надява да ги забележи, освен ако не стигне много близо.

Внезапно съзря движение отпред. „Хората от редицата“ — рече си той. Силуетите се материализираха. Те се бяха пръснали настрана, сякаш бързаха да се отдръпнат от пътя на мотоциклета на Джони, камионетките и ездачите. Двама души се превиваха от болка на земята, докато някой крещеше по радиостанцията. После Хамилтън видя кон да се мята върху пръстта, а единият му крак бе извит под неестествен ъгъл. До него лежеше каубой. Той не помръдваше.

През следващата секунда вече имаше само камъни, туфи трева и загадъчна тъмнина отвъд светлината на габаритите.

„Ако не внимавам, ще се блъсна в някого“ — помисли си той.

От предпазливост включи предните фарове и ахна при вида на черните, прилични на въглени скали, които изведнъж изникнаха пред него. Те се простираха по цялото протежение надясно. Ако караше по-бързо, щеше да удари джипа, когато рязко зави наляво и заора в пръстта, вдигайки облак прах, който закри видимостта му.

Проклетата Лоша земя. Когато се отклони от скалите кашляйки от праха, забеляза блясък пред себе си.

„Сигурно съм по-близо до светлините, отколкото съм си мислил“.

Те се усилиха, докато не го заболяха очите, ставайки по-големи и по-ярки. Отначало си помисли, че това се дължи на приближаването му към тях, но когато станаха още по-силни, си даде сметка, че и те се движат.

„Светлините идват към мен!“

Лутър не знаеше защо това го уплаши. Целта на лова беше да се приближат и да се намери обяснение какъв е източникът им, но когато

те станаха по-силни, стомахът му се сви.

Две от светлините обаче не бяха цветни. Носейки се близо до земята, те бързо се приближаваха. Внезапно му се догади, като откри, че са фарове на камионетка.

„Ще ме блъсне!“

Той зави наляво и почувства как автомобилът профуча край него толкова близо, че от образуването се течение в очите му влезе пясък. Натисна здраво спирачките и джипът поднесе по камъните и тревата. От друсането зъбите му изтракаха. Уплашен, Хамилтън разтърка очи, опитвайки се да избистри погледа си. Прахът изпълни дробовете му, като отново го накара да кашля.

После зрението му се проясни достатъчно, за да види как един паникьосан кон се носи в галоп срещу него. Нямаше ездач. Обхванат от ужас, Лутър вдигна ръце пред лицето си, убеден, че запененият жребец ще се блъсне в джипа. Представи си агонията от тежестта му, която ще се стовари върху него, смачквайки го. Ала в този момент тътнещите копита го подминаха.

Момчето се обърна, за да погледне след него. Далече назад се носеха приглушени викове, придружени с подскачащи светлини, които внезапно му се сториха навсякъде. Хората в редицата бяха чули камионетката и коня, движещи се с пълна скорост към тях, и тичаха във всички посоки, за да избегнат сблъсъка.

Разнесе се женски писък. Изцвили кон. Или може би този ужасен животински крясък бе излязъл от устата на човешко същество?

Лутър се вцепени от този хаос. После бръмченето на друг двигател го накара отново да погледне напред. Видя разноцветни сфери да преследват фаровете на камионетка, която смени посоката, за да избегне джипа му, завивайки рязко надясно. До камионетката се движеше светлината на самотен фар — мотоциклетът на Джони. Продължавайки да завива надясно, автомобилът премина с бясна скорост оградата от бодлива тел, събаряйки табела, която излетя във въздуха. Тя едва не се удари в мотоциклета.

Хамилтън знаеше точно какво пишеше на табелата. Беше виждал подобни на оградата, която обграждаше близката зона.

СОБСТВЕНОСТ НА АМЕРИКАНСКАТА АРМИЯ

ОПАСНОСТ!
ОПА СНИ ХИМИКАЛИ!
НЕЕКСПЛОДИРАЛИ АРТИЛЕРИЙСКИ СНАРЯДИ!

Стоповете бързо изчезнаха, преследвани от цветните светлини, които също избледняха, докато накрая единственото, което момчето виждаше, бе мракът, надвиснал над полето.

Далечно боботене прозвуча като гръмотевица. На хоризонта лумнаха няколко светкавици или фойерверки от намиращ се на голямо разстояние град. Обаче Лутър не се съмняваше какво наистина е предизвикало тътена и светкавиците. Независимо от разстоянието, стори му се, че чува Джони да пищи.

[1] Традиция в много университети, колежи и гимназии в Северна Америка. Чества се завръщането на бивши възпитаници, като тържеството включва спортни и културни мероприятия и парад по централната улица на града. — Б.пр. ↑

36.

— Значи надписът на табелата не е преувеличавал опасността?
— попита Брент, докато стояха на ярко осветения покрив на авто караваната, а тълпата кръжеше нетърпеливо на тъмния паркинг долу. Анита продължаваше да насочва камерата към него и Хамилтън.

— По време на Втората световна война в тази зона е имало активен военновъздушен полигон. — Гласът на Лутър звучеше така, сякаш го измъчваше болка. — Този толкова изолиран район е бил идеалното място за летателните екипажи да се упражняват в бомбардиране. Обикновено бомбите, които са пускали, не са имали детонатори и експлозивни. Но понякога са били истински — за да привикнат екипажите на ударните вълни. Не всички бомби са се взривили при падането си на земята. След толкова много години детонаторите бяха станали много неустойчиви.

— А вашият приятел оцеля ли?

— Джони? — Хамилтън направи гримаса, сякаш споменът бе пред очите му. — Той и двамата мъже в пикапа бяха разкъсани, минавайки над две бомби.

— Съжалявам да го чуя. — Репортерът, естествено, вече го знаеше. Лутър му бе разказал за това по-рано същия ден. Обаче Лофт искаше да покаже съчувствие пред зрителите.

— Никой не пожела да отиде да ги търси в тъмнината — продължи Хамилтън. — Една местна жена пилот излетя на зазоряване. Тя прелетя над зоната, видя останките и даде координатите на мястото. Но дори и тогава спасителният отряд не можеше просто да се втурне натам от страх да не взриви други бомби. Стигнаха на мястото чак в средата на следобеда. — Той поклати глава, лицето му бе преbledняло като на болник. — Дотогава койотите бяха добрали до това, което бе останало от телата, и...

Брент реши, че е време да смени темата. От предаването се очакваше да бъде като таблоид, без да се описва зверове разкъсват труповете.

— А светлините? Какво стана с тях?

— Те просто изчезнаха. Следващата нощ не се появиха отново, на по-следващата също. Минаха няколко месеца, преди да се върнат.

— Казахте, че светлините са преследвали мотоциклета на вашия приятел и камионетката.

— Както и другата камионетка, и двамата каубои. Така поне ми се стори. Естествено, може да е било оптическа измама. По време на разследването психиатърът заяви, че всички просто сме били увлечени, че сме видели светлините, защото сме искали да ги видим, и когато един се е паникьосал, всички сме били обхванати от паниката. Не знам в какво да вярвам. В онази нощ светлините със сигурност ми изглеждаха реални и определено изглеждаше, че имат собствена воля. Те толкова силно изплашиха единия от конете, че той си счупи крака, а другият хвърли ездача си и побягна. Това беше жребецът, който видях да галопира към мен. Каубоят си счупи едната ръка и ключицата.

— А какво стана с вас? От това, което казахте, светлините явно не са ви безпокоили.

— Седях в тъмнината дълго време, мъчейки се да осмисля какво бях видял. Опитах се да си кажа, че очите са ми изиграли номер. Но ако виждах някаква халюцинация, Джони и мъжете от камионетката трябваше да са видели точно същата халюцинация. Защо иначе щяха да карат толкова бързо, за да се махнат? Когато най-сетне събрах смелост да обърна джипа и да се върна на този паркинг, си дадох сметка, че яката на ризата ми беше мокра.

— Мокра?

— От кръв.

— Какво? — Лутър не му го беше казал преди това.

— Имаше и звук.

— Звук ли?

— Много висок. Почти недоловим. Чувствах го като гореща игла, забита в тъпанчетата ми. Те се спугаха...

— Спугали са се?

— Тъпанчетата ми. Кръвта течеше от ушите ми. Не можех да чувам в продължение на три месеца. Лекарят ми се страхуваше, че ще остана завинаги глух. Странно колко много неща от онази нощ бях изхвърлил от паметта си. Като говоря отново за това...

В действителност Хамилтън изглеждаше така, сякаш щеше да заплаче.

„Време е да приключим с това“ — каза си Брент. Той посочи към тъмнината:

— А сега, след всичките тези години, се случи още една трагедия заради светлините. Ще направим кратка пауза. Щом се включим отново, ще насочим нашите камери към зоната зад мен и ще се опитаме да намерим някои отговори относно...

— Виждам една! — извика някой от тълпата.

— Къде?

— Ей там. Вдясно.

— И аз я виждам.

Лофт усети как авто караваната се разлюля, когато навалицата се заблъска в онази посока.

— Вижте! Половин дузина светлини.

Брент видя Анита да се придвижва напред с камерата.

— Къде? — изкрещя някой. — Още не ги виждам.

— Вдясно — отвърна му друг.

Лофт се загледа в посоката, която сочеха много хора. Единственото, което видя, бе тъмнина. Надяваше се, че операторите на земята и в хеликоптера следват инструкциите му и са насочили камерите към множеството. Хората бяха историята. Техните реакции ставаха безумни.

— Да. Боже мой, прекрасни са! — възкликна една жена.

Внезапно Брент съзря нещо в далечината. Шест светлини, които сякаш плуваха. Те се събраха по двойки, после се разделиха.

— Виждам ги — заяви той на телевизионните зрители. — Това е удивително! Вие сте първата публика, която съзира тайнствените ростовски светлини.

Сега Анита стоеше до него, насочила камерата към светлините. Напрегнатото ѝ изражение му показва, че заснема невероятни кадри.

— Може би това ще ни помогне да разберем какъв е източникът им — каза Брент на зрителите.

— Това не са те — прекъсна го Хамилтън.

Репортерът продължи:

— Вероятно ще съумеем...

— Казвам ви, това не са ростовските светлини — настоя Лутър.

— Но аз ги виждам. Те очевидно са там.

— Това са фарове.

— Какво?

— Гледате към пътя за Мексико. Това са фаровете на коли, движещи се по шосето. Точно там пътят се изкачва и се спуска. Ето защо изглежда, че светлините танцуват. Много хора са се заблуждавали от движението по този път.

— Но...

— Светлините изобщо не изглеждат така. Освен това посоката е грешна. Това е югозапад. Трябва да гледате на югоизток.

— Ей там! — извика някакъв мъж.

Като един, тълпата се обърна на югоизток и унибагото отново се разлюля. Няколко души сочеха уверено.

— Там!

Лофт се обърна да погледне в новата посока и остана изумен. Първото нещо, което забеляза, бяха цветовете. Той бе израснал в Мичиган. Една тревожна лятна нощ, когато беше на десет години, бе останал навън след мръкване и бе видял безброй цветни ивици да се диплят в небето. Те извираха от север и изпълваха небесата, неестествено сияйни, въртящи се като живи.

Брент изтича вкъщи и заяви на майка си:

— Ще умрем.

— Какво?

— Небето се е запалило! Това е краят на света! — Бат, му бе починал от инфаркт шест месеца по-рано. Вероятно затова смъртта бе в мислите му.

Когато най-сетне разбра какво става, майка му го хвана за ръката и излезе с него навън.

Той се съпротивляваше.

— Не! Те ще ни убият!

— Няма защо да се страхуваш. Това, което виждаме, е Северното сияние.

— Какво?

— Северните светлини. Веднъж чух обяснение за тях. Както изглежда, те са взаимодействие на слънчевия вятър с магнитното поле на земята, което е най-силно в полярните области.

Това, което Лофт виждаше сега в далечината, създаваше у него впечатлението, че Северните светлини са затворени в седем трептящи орбити. Техните цветове непрестанно се променяха,

разпространявайки се вълнообразно от центъра навън, като създаваха усещането, че нещо кипи в ядрата им. Трептенето им бе хипнотизиращо, докато те се рееха, спускаха се и се издигаха, и кръжаха във въздуха. Макар че бяха много далече, Брент протегна ръка в опит да ги докосне.

Мнозина в тълпата се чувстваха по същия начин. Те вдигаха ръце към тъмнината.

— Махнете се от пътя ми! — изрева някакъв мъж.

— Пречите ми да виждам — оплака се друг.

— Давай напред! — настояваше женски глас. — Трябва да ида по-близо! Имам нужда да бъда излекувана.

— Не се блъскайте!

— Не, недейте...

Всички се бяха устремили към оградата.

— Не мога да дишам!

Някакви хора се блъснаха в авто караваната. Тъй като тя се разклати, на Брент му бе трудно да запази равновесие. А когато налетяха още хора, автомобилът направо се разтресе. Репортерът посегна да се хване за нещо, но ръката му срещна само въздух. А при следващото разклащане коленете му се подгънаха. Внезапно полетя във въздуха, падайки към тълпата.

След миг се просна на чакъла и изохка под тежестта на куп тела, които се стовариха върху него.

Ърл Халоуей седеше в ярко осветената зала за наблюдение под сателитните антени на радиообсерваторията. Току-що беше погълнал шест аспирина, което правеше половин флаконче за деня, но главоболието му не преставаше. Стомахът му гореше. Бръмченето от генератора, антените или каквото там го причиняваше, се засили и го накара да заскърца със зъби в опит да се освободи поне малко от напрежението, което чувстваше в ушите си.

Той не беше на смяна, но така или иначе не можеше да се съсредоточи достатъчно, за да изгледа някой филм на компютъра в стаята си. Беше направил опит да загаси лампите и да полежи в леглото със затворени очи и влажна кърпа на челото. Но главоболието беше прекалено мъчително, за да лежи неподвижно, затова беше дошъл в стаята на охраната с надеждата, че ще забрави временно болката, докато прави нещо полезно.

Вместо това ярките лампи засилиха още повече напрежението в главата му.

— Добре ли си? — попита го един от другите пазачи.

— Че защо да не съм?

— Изглеждаш ужасно.

Халоуей се беше отказал да говори с другите за бръмченето. Изглежда, го чуваше единствено той.

— Всеки ден едно и също. Не откъсваме очи от проклетите монитори. И никога нищо не се случва.

— Така ми харесва — рече друг охранител. — Да не искаш някой да ни нападне за разнообразие? Може би не са те стреляли достатъчно в Ирак.

— Сякаш терористите ги е грижа за някаква си радиообсерватория — обади се пак първият пазач. — Нямам представа какво правим тук, но заплащането е добро.

— Точно така. Заплащането е добро. Така че, Ърл, спри да се оплакваш и си затвори устата.

Функцията за нощно виждане на камерите се беше за действала преди няколко часа. Всичко, което показваха мониторите — радиотелескопите, оградите, рядката трева, праха и сякаш безкрайната пустош, — беше оцветено в зелено. На един от екраните се виждаха три шляещи се койота. От телесната им топлина те светеха в яркозелено. На друг екран от дупка в земята изникна голям северноамерикански заек. Щом подуши койотите, заекът избяга с големи подскоци. И неговото тяло светеше неестествено ярко.

Няколко мига по-късно на трети екран се появиха койотите, които преследваха заека в зелената тъмнина.

— Кой казва, че никога нищо не се случва? — попита първият пазач. — Да се обзаложим кой ще победи?

— Аз залагам на заека — отговори вторият пазач.

— Колко? Опа, твърде късно.

Халоуей изгледа намръщено екрана.

— Човече, даже кръвта изглежда зелена с тези камери за нощно виждане. — Той се изправи и тръгна към вратата, като залиташе леко.

— Отиди да поспиш малко — каза зад гърба му вторият охранител.

— Де да можех. — Ърл излезе от залата и тръгна по голия коридор. Ботушите му вдигаха дразнещо силен шум.

Вратата на зоната „Анализ на данни“ беше затворена. Като се присвиваше от болка, той долепи до нея лявото си ухо.

„Не трябва да си тук — беше му казал изследователят Гордън, когато Халоуей се бе опитал да се сприятели с него. И го беше изгледал навъсено през очилата си. Тази зона е с ограничен достъп. Мястото ти е в залата за наблюдение“.

„Мъчиш се да бъдеш добър с хората, а те започват да те третират като лайно“ — помисли си Ърл.

Той притисна по-силно ухото си към студената метална врата. Но единственото, което чу, бе бръмченето. Този следобед бе направил още един опит да установи какво го причинява. Беше претърсил всички стаи в обсерваторията — тоалетните, спалните помещения, кухнята, столовата, стаята с генератора, залата за фитнес, залата за наблюдение — и нищо, не беше намерил никакъв отговор.

„Но нямах възможност да проверя тази зона — помисли си мрачно Халоуей. — Този кучи син Гордън реши, че не съм достатъчно

добър, за да остана по-дълго“.

Бръмченето изпълваше главата му. Главоболието му беше изчезнало само веднъж — снощи, когато бе чул музиката. Прекрасната музика, която го накара да си представи, че танцува с най-красивата жена, която някога е виждал, че вдишва канеления аромат на косата ѝ и пие коктейл от портокалов сок и водка.

Той стисна кръглата дръжка на вратата и я завъртя.

Не се случи нищо. Копелето Гордън беше заключил.

Ърл почука, но не получи отговор.

Почука по-силно.

В далечния край на коридора, където се намираше залата за наблюдение, се показва главата на един от пазачите.

— Какво правиш?

— Какво правя според теб?

— Казаха ни да не ходим там.

— Стори ми се, че чух някой да вика за помощ.

Халоуей заблъска с такава сила по вратата, че чак юмрукът го заболя, но болката не беше нищо в сравнение с тази в главата му.

Внезапно вратата се отвори. Гордън стоеше под ярките лампи на научноизследователската зона и го гледаме втренчено през очилата си с жълто-кафяви рогови рамки. Лицето му беше яркочервено.

— Какво ти става? Спазвай заповедите, които си поучил, по дяволите.

Ърл погледна край него към останалите изследователи. Стояха пред многобройните електронни уреди и всички бяха със слушалки на главите. Подобен комплект слушалки — вероятно тези на Гордън — лежеше на една от масите.

— Слушате музиката, нали? Обаче не ме уведоми.

— Нямах никаква представа с какво си имаш работа. Остави ни на мира, освен ако не искаш да изгубиш работата си.

Гордън понечи да затвори вратата.

Халоуей я натисна с ръка и го спря.

— Това правите, нали? Слушате музиката.

Изследователят се напъна да затвори вратата.

Ърл я блъсна с рамо и го събори на земята.

— Хей! — извика Гордън.

Халоуей го подмина и се запъти към масата. Другите учени си помислиха, че се е засилил към тях, и се отдръпнаха притеснено. Но той се интересуваеше единствено от слушалките. От тях се чуваше приглушено музиката. Прекрасната успокояваща музика.

— Гордън, хванали сте я отново, а ти нищо не ми каза.

— Разбира се, че не сме ти казали. Ти си просто един проклет пазач.

— Опитах се да станем приятели — рече Ърл.

— Моля?

— Очевидно за теб приятелството не означава нищо.

— Какви ги говориш?

На вратата се появи един от охранителите. Държеше карабина Д4.

— Наред ли е всичко?

— Заклучете този мъж, докато не пристигне хеликоптер, който да го отведе от тук — каза му Гордън. — Уволнен е.

Халоуей взе слушалките.

Пазачът тръгна към него.

— Чу какво каза, Ърл. Искат да се махнеш от тук.

Халоуей вдигна слушалките към главата си.

Охранителят го сграбчи за лявата предмишница.

— Музиката не ти влиза в работата, Ърл. Не усложнявай нещата.

Да вървим.

Халоуей остави слушалките.

Пазачът изглеждаше облекчен.

— Добре. Хайде да оставим тези хора да си вършат работата.

Ърл го удари с юмрук в гърлото.

— Ъххх...

Мъжът изпусна карабината и посегна с две ръце към смачкания си гръклян.

Халоуей вдигна оръжието и изстреля три куршума в лицето на Гордън. Очилата му станаха на сол.

Чу крясъци зад гърба си, обърна се и видя как другите изследователи се блъскат в стремежа си да се скрият.

„Внимавай да не улучиш оборудването“ — каза си той.

Когато в залата нахлу вторият пазач, Ърл го простреля в гърдите.

Паникьосаните учени се втурнаха към вратата. Облекчен, че вече няма опасност да улучи електронните уреди, той ги застреля в гръб.

Вдигна карабината на втория пазач и провери дали пълнителят ѝ е пълен. После излезе в коридора и видя партньора си Тагард, който тичаше към него. Гръмна го право в главата.

Претърси обсерваторията и уби двама работници от поддръжката, които се бяха свили зад кашоните в един склад. Откри и една жена от екипа на учените, която се криеше под леглото си. Застреля и нея.

През цялото време не беше спрял да чува ужасното бръмчене. Върна се в зоната за научноизследователски проучвания, увери се, че първият пазач вече е мъртъв, и си сложи слушалките.

Музиката нахлу в ушите му и главоболието най-сетне изчезна.

38.

Рейли отключи една метална врата в подземията базата и влезе в стая, която не беше посещавал от три години. Въздухът миришеше на влага и мухъл. Той вид, множество малки червени и бели светлини, които заприличаха на животински очи, но щом натисна ключа на стената, лампите на тавана се включиха и осветиха стотици електронни уреди, наредени по лавиците от пода до тавана. Трептяха стрелки и проблясваха скали, Уорън ги разгледа по-отблизо и видя, че всички показват необичайно високо ниво на активност.

„Чудесно“ — помисли си той.

По времето, когато лично бе надзиравал инсталирането на цялото това оборудване, уредите бяха последна дума на техниката. По-късно бяха направени нови открития в областта на електрониката и се бе наложило екипът му да извърши редица подобрения. Въпреки това настоящото оборудване се справяше отлично с работата си, усилваше сигнала от източника и го излъчваше с помощта на скрития в порутения хангар на повърхността радиотелескоп. Замаскираната по този начин антена беше синхронизирана с хоризонталната сателитна чиния при обсерваторията.

Утре вечер сигналът щеше да бъде усилен още повече и да бъде предаден през един от вертикалните радиотелескопи, който бе насочен към един сателит.

При предишните експерименти връзките се бяха разпадали, понякога с катастрофални резултати. Но като се имаше предвид оптимизираната електроника, инсталирана от хората му, и необичайно мощното излъчване от източника, Рейли вярваше, че този път най-накрая ще успее да завърши едно пътуване, което бе започнал още като момче, вдъхновен от дядо си.

Той натисна един бутон и включи редица монитори за наблюдение. Показаха се изображения на порутените хангари и района около базата, всички в зеленикави оттенъци, защото беше нощ. Превъзходните обективи на скритите камери му позволяваха да

увеличава детайлите до впечатляващи размери. Видя водача и немската овчарка, които патрулираха покрай оградата.

Полковникът насочи вниманието си към зоната в началото на пътя, където излязлата от контрол тълпа се мъчеше да се прехвърли през оградата. Никога не се бе надявал, че ще разполага с хора като опитни обекти. Фактът, че бяха стотици, правеше нещата още по-хубави. Но Рейли знаеше, че най-важни бяха опитните обекти, които беше довел със себе си. Реакцията на хората от екипа му щеше да определи дали проектът заслужава да бъде продължен. Те не знаеха, че като поставят начало на експеримента, се превръщат в жизненоважна част от него.

39.

Нечия обувка ритна Брент в челото. За момент всичко пред очите му стана сиво.

— Продължавай да снимаш! — изкрещя той в микрофона на ревера си, докато хората го тъпчеха. Тревожеше се, че режисьорът в контролната зала ще спре предаването, ако реши, че е ранен сериозно, затова се постара да звучи така, сякаш всичко е под контрол.

От мястото, на което лежеше върху чакъла, виждаше само размазани очертания на крака в панталони и рокли. Имаше чувството, че се задушава. Ритна го друга обувка, този път отстрани по врата. Той изхриптя и се претърколи в опит да се измъкне от тълпата. Камъчетата го одраха. Рамото му се блъсна в долната част на авто караваната. Обзет от отчаяние, Лофт пропълзля колкото се може по-навътре под нея. От новата си, по-удобна позиция видя ниски обувки, ботуши и обути в панталони крака, които профучаваха край него. Вратът му пулсираше от болка.

„Малко по-близо до трахеята и можеше да съм мъртъв“ — помисли си Брент. Тълпата се разпръсна и той изпълзя изпод уинибагото.

— Добре съм! Добре съм! — извика в микрофона.

„Боже, дано от хеликоптера снимат това“ — помисли си. Левият ръкав на костюма му беше съдран. От челото му течеше кръв.

Чу викове и писъци и реши да се покатери отново на покрива на авто караваната, за да продължи репортажа си, но внезапно видя проснати на чакъла Анита и Лутър Хамилтън. Камерата лежеше преобърната на една страна, а червената ѝ лампичка продължаваше да свети.

Изтича при операторката и я чу да стене.

— Добре ли си? Можеш ли да се изправиш? — попита я нетърпеливо той. — Трябва да те махна от пътя на тази тълпа!

Лофт праметна едната ѝ ръка през врата си и ѝ помогна да се надигне. Цялата трепереше.

— Хайде, ще те отведе на безопасно място.

Режисьорът и екипът му се изсипаха от буса. Брент остави Анита при тях и изтича обратно до Лутър Хамилтън, който кашляше и се опитваше да пълзи по корем. Помогна му да стане и го отведе до задната част на буса.

— Трябва ни линейка!

— Определено — съгласи се режисьорът.

Лофт се обърна и зяпна при вида на половин дузината тела, които лежаха на чакъла.

В дъното на паркинга хората се боричкаха и се блъскаха към тъмнината отвъд оградата.

— Виждам ги!

— Красиви са!

— Дръпнете се!

— Не мога да дишам!

Брент вдигна камерата на Анита и я подаде на режисьора.

— Спомняш ли си как се борави с една от тези?

— Можеш да се обзаложиш. Даже продължавам да си плащам членските вноски в съюза.

— Тогава ела с мен на покрива на уинибагото.

Лофт взе падналата стълба и я подпря на авто караваната. Дясната му ръка трепереше и това го разтревожи. Започна да се катери нагоре и усети пристъп на слабост, когато се озова на върха, видя, че пилотът на хеликоптера е пуснал прожекторите, които се включват при приземяване, и осветява тълпата.

Пресипнал от удара отстрани във врата, Брент заговори в микрофона на ревера си, като описваше какво вижда.

— Хората, които са най-отзад, бутат всички напред. Тези в средата са смачкани. Онези, които са най-отпред, са притиснати до оградата от бодлива тел.

Той чу прашене на дърво.

— Мисля, че оградата ще...

Няколко стълба се счупиха. Оградата падна. Хората, които бяха най-отпред, паднаха заедно с нея и започнаха да пицят, когато се нанизаха на бодливата тел. Останалите минаха по гърбовете им и се втурнаха в полето.

В далечината продължаваха да блещукат светлини.

— Чух някакъв шум — каза Лофт в микрофона. — Лутър Хамилтън спомена, че понякога светлините са придружавани от звуци. Чудя се дали и сега не е така. Не, греша. Шумът няма нищо общо със светлините. Това е...

40.

Застанал до една кола, паркирана край тъмния път, Пейдж гледаше ококорено излязлата от контрол тълпа в района на наблюдателната платформа. Ако беше сам, щеше да изтича и да помогне на полицията, макар да се съмняваше, че и десет пъти повече полицаи са способни да овладеят положението, което наблюдаваше.

В момента обаче го беше грижа единствено за Тори.

— Беше умно от твоя страна да стоиш настрани от навалищата — каза ѝ той.

Обърна се.

Тя не беше до него.

Дан погледна намръщено потъналия в мрак път, после пристъпи към празното място между паркираните коли, но пак не я видя.

— Тори?

Побърза да се върне при сатурна. Жена му не беше вътре. Пейдж огледа далечния край на редицата паркирани коли, който се губеше в тъмнината. Никаква следа от нея.

— Тори!

Не му се вярваше да се е присъединила към пощурялата тълпа, която прекосяваше оградата от бодлива тел, като тъпчеше падналите на земята хора и изчезваше в нощта.

Но ако не беше тръгнала в тази посока, оставаше само една възможност.

Изтреця гръмотевица.

Дан се обърна и хукна към тъмното пасище. Тори беше права, когато му каза, че наблюдателната платформа е произволно избрано място, от което могат да се видят светлините. Те можеха да бъдат видени и от други точки край пътя, а тази нощ, за негова изненада, той ги различаваше без проблеми. Когато Тори му бе посочила развълнувано тъмния хоризонт, Пейдж ги бе видял веднага.

„Трябва да съм се научил да ги виждам. Така, както се научих да виждам сепиите“.

„Или се заблуждавам?“

Цветните светлини се движеха в далечината. Той не само ги забеляза много по-бързо от предишната нощ, но и ги видя по-ясно. Сякаш някаква мъгла се бе отдръпнала от очите му. Блестяха ярко и се въртяха, далече и същевременно близо. Кожата му настръхна.

— Тори!

Чу се по-силен гръм, бурята се приближаваше бързо.

Дан тръгна към оградата. Благодарение на натрупания като пилот опит знаеше, че ще подобри нощното си зрение, ако се опита да различи обектите в периферията на зрителното си поле. Вместо да се визира в някакъв предмет наред тъмнината, трябваше да се помъчи да го види с крайчеца на окото си, защото клетките, известни още като „пръчици“, които служеха за нощно виждане, се намираха по периметъра на ретината.

Той погледна косо към пасището отвъд оградата. От дясната му страна, там, където се намираше наблюдателната платформа, се разнесоха викове. Сред тревата се движеха подобни на привидения сенки, привлечени от светлините. Чуваха се и стонове.

— По дяволите, казах ти да спреш да ме блъскаш! — извика някой.

Проблесна светкавица и освети борещи се фигури. Един мъж удари друг мъж в стомаха. Когато вторият се приви, първият го събори на земята и започна да го рита в главата. Имаше и други обезумели, биещи се хора, при това бяха толкова много, че Пейдж не би могъл да ги спре.

Настана отново мрак, при това още по-гъст отпреди, защото нощното му зрение беше нарушено. Без да чака очите му да привикнат отново към тъмнината, той сграбчи един дървен стълб и се изкатери по него, като стъпваше по бодливата тел, после скочи на земята от другата страна. Прибраият в кобура пистолет се впи болезнено в плътта му.

— Тори!

Внезапен порив на вятъра изпрати в лицето му облак прах. Той вдигна лявата си ръка, за да предпази очите си, и тръгна през тъмното поле. Под маратонките му скърцаше трева. Върху носа му падна дъждовна капка.

Стъпи върху някакъв камък и едва не падна. Когато установи равновесието си, продължи бързо напред, като се стараяше да върви по

права линия към далечните светени. Прахолякът го накара да затвори очи за момент. По челото му паднаха нови дъждовни капки.

Следващият проблясък на светкавица освети бродещи недалече пред него човешки силуети. Щом тълпата бе нахлула в полето, всички се бяха разпръснали, за да избегнат намиращите се зад тях хора, които ги бяха изблъскали през падналата ограда. И сега всички изглеждаха объркани, сякаш внезапно бяха осъзнали къде се намират.

Нов гръм разтърси Дан и го заслепи.

После бурята се разрази с пълна сила и се изсипа пороен дъжд, който го накара да се приведе. Шокиращо студени, дъждовните струи го обгърнаха и скриха разноцветните далечни светлини. Той изгуби ориентация. Не можеше да различи дори светлините на наблюдателната платформа.

— Тори!

Вятърът шибаше лицето му. Мокрите дрехи залепнаха за кожата му и го накараха да се разтрепери от студ. Следващата светкавица падна недалече от него. Той видя назъбените ѝ разклонения и чу трясък. Секундният блясък освети залитаща фигура. После отново настъпи мрак. Пейдж тръгна към мястото, където бе видял фигурата.

Внезапно се блъсна в нея. Веднага разбра, че това е жена му. След десетгодишен брак можеше да разпознае на допир тялото ѝ дори в пълен мрак.

— Слава богу, открих те — каза ѝ той. — Хайде. Трябва да се върнем в колата.

— Не.

Помисли си, че не е чул добре думата заради тътена на гръмотевицата.

— Какво?

— Остави ме!

— Тук не си в безопасност.

Дан сграбчи ръката ѝ, но кожата ѝ беше хлъзгава от дъжда и тя успя да се освободи, като го отблъсна назад.

— Тори! — извика той. — Трябва да се върнем в колата.

В продължение на няколко мъчителни мига не можеше да я види. После проблесна нова светкавица, Пейдж зърна силуета ѝ и хукна след нея.

— Тори, тук могат да те убият!

Сграбчи я за раменете и се опита да я завърти в посоката, от която беше дошъл. Тя го удари с лакът в стомаха и го събори на земята. Ударът беше толкова неочакван, че Дан остана без дъх. Когато се окопити, осъзна, че жена му отново е изчезнала.

Следващия път, когато проблесна светкавица, той видя че тя се е отдалечила много повече, отколкото бе очаквал. Пейдж хукна след нея. Сграбчи я отново изотзад, но този път прикова лактите до тялото ѝ. Сключи ръце около стомаха ѝ и я повдигна с намерението да я пренесе до колата.

Тори го ритна с пети в колената. Болката го накара да я пусне и жена му се завъртя с лице към него.

— Копеле такова, да не си посмял да ме отдалечиш пак от светлините!

— Пак?

— Ако ме беше оставил тук, ако не ме беше сграбчил и наврял в колата...

Дан осъзна зашеметено, че тя го мисли за някой друг.

— Тори, аз не съм баща ти.

— Единственото което искам, е да видя светлините! Кучи син, непрекъснато крещиш на мама! Непрекъснато се опитваш да ме докоснеш!

Пейдж беше шокиран.

— Тори, баща ти умря преди много години! Това съм аз! Твоят съпруг! Аз те обичам!

Нова светкавица освети разкривеното ѝ лице и вдигнатия за удар юмрук. Подгизнал от дъжда, Дан се подготви мълчаливо за това, което предстоеше.

Ударът попадна в устата му. Главата му се отметна назад и той усети вкуса на кръв, но остана неподвижен, като се подготви да понесе следващия удар, който беше неизбежен.

Тя вдигна отново юмрук. После тъмнината я скри от очите му. Когато проблесна нова светкавица, Пейдж видя, че жена му го гледа шокирано.

Раменете ѝ увиснаха. Той осъзна, че част от дъждовните капки, които се стичаха по лицето ѝ, са всъщност сълзи. Устата ѝ се отвори и от нея излезе измъчен вопъл. После го сграбчи и се притисна яростно в

него. Ръцете ѝ го стиснаха здраво. Тя облегна глава на гърдите му и заради неконтролируемо.

— Страх ме е — изстена Тори.

Думите ѝ бяха почти неразбираеми наред рева на вятъра и плющенето на дъжда.

— И аз съм изплашен. Но всичко ще бъде наред — обеща ѝ Дан, като облиза кръвта от подутата си устна. — Готов съм на всичко за теб. Моля те, позволи ми да ти помогна.

— Не знам какво става с мен.

— И аз не знам какво става с мен — каза той с уста до бузата ѝ. — Но, повярвай ми, скоро ще разберем.

Прегърна я с една ръка и зачака следващата светкавица. Тя разцепи небето толкова близо до тях, че успя да го стресне, но блясъкът ѝ му позволи да се ориентира. Видя неясните очертания на наблюдателната платформа зад гърба им и успя да разпознае слабите светлини на фарове и проблясващи сигнални лампи.

Тори сигурно също ги беше видяла. Когато се чу трясък и отново притъмня, тя пое бавно през пороя. Пейдж я хвана за ръка и тръгна заедно с нея. Ако не паднеше нова светкавица, рискуваха да се въртят в кръг из полето.

Земята се разкаля и маратонките им започнаха да затъват.

— Студено е — промърмори жена му.

— Мисли си за гореща вана — каза ѝ той. — Сухи дрехи. Димящо кафе. Топли завивки в леглото.

— Изгубих се.

— И двамата се изгубихме.

Нова светкавица прорязва небето.

— Оградата — посочи Тори.

Маратонките им натежаха от калта. Започнаха да се пързаят и трябваше да се крепят взаимно, за да не паднат.

Когато стигнаха до оградата, Дан изкрещя, за да надвика воя на вятъра:

— Ще раздалеча телта! Опитай се да се провреш през отвора!

Той повдигна с две ръце един от средните редове на телта, а долния ред притисна към земята с калната си маратонка и внезапно го обзе страх, че следващата светкавица ще удари оградата и ще ги изпържи и двамата.

— Минах! — извика Тори.

Пейдж се покатери по дървения стълб и скочи от другата страна, като се подхлъзна в калта и се приземи върху дясното си коляно. Светкавицата, от която се бе страхувал, падна толкова наблизко, че я помириса.

— Добре ли си? — попита го жена му.

— Ще бъда след минута. — Той се изправи на крака. На пътя проблеснаха фарове на автомобил и осветиха паркираните коли и хората, които бързаха към тях, за да се скрият от бурята. Дъждовните струи ги шибаха безмилостно. Някои бяха с разкъсани дрехи и се движеха така, сякаш бяха ранени.

— Сигурен ли си, че си добре? — извика Тори.

— Със сигурност съм по-добре от тях — отговори й Дан. Дватамата се втурнаха покрай редицата автомобили и спряха чак когато стигнаха до сатурна.

Когато влязоха вътре, Тори вече беше извадила ключовете от джоба си. Тя запали двигателя и включи парното, но въздушната струя беше студена, затова го изключи.

Дъждът плющеше по предното стъкло и Пейдж започна да трепери.

Зъбите на жена му тракаха. Червената й коса беше прилепнала към главата й. От блузата й капеше вода, калните дрехи бяха залепнали за тялото й.

Зад гърба им проблеснаха още фарове — колите напускаха една след друга паркинга и се отправяха към Ростов. Сатурнът се разтресе от поредната гръмотевица. Тори избърса кръвта от устата му.

— Съжалявам.

Той я докосна по ръката.

— Жената, която ме удари, не беше ти.

— През последните няколко дни имам чувството, че съм друг човек. Вече не се разбирам. Какво става, по дяволите?

— Каквото и да става, се случва и с *двама ни*. — Дан я прегърна и изпита благодарност, че не го отблъсна. Обичаше я толкова много, че гърлото му се сви. — И заедно ще разберем какво е то.

ТРЕТА ЧАСТ

ОКОТО НА ЗРИТЕЛЯ

41.

Брент стоеше до задния прозорец на телевизионния бус и се взираше в дъждовната нощ, като трепереше от студ в мокрите си дрехи. Анита и Лутър Хамилтън се бяха свили до едната стена зад гърба му и пиеха хладко кафе от пластмасови чаши.

Режисьорът на новините наблюдаваше как един техник и един оператор прибират оборудването.

— Време е да се връщаме в мотела.

Проблесна светкавица и Лофт видя последните зяпачи, които бързаха отчаяно в дъжда към колите си. Някои накуцваха и се движеха така, сякаш изпитваха болка.

— Искате ми се да можем да заснемем това.

— Няма да изпратя нито един оператор навън при тези светкавици — възрази режисьорът. — Казаха, че бурята ще продължи няколко часа. Тази нощ тук няма да се случи нищо друго. Време е да поспим малко.

— На кого му е притрябвал сън при такава голяма новина?

— А на кого му е притрябвал припаднал от изтощение репортер?

— Къде е Шарън? — попита подозрително Брент.

— В мотела. Почива си, за да има сили за сутрешната емисия, която ще излъчим оттук.

— Няма начин. Ще ѝ асистирам.

— Само ако си починеш преди това. Знам, че искаш да покажеш на зрителите колко усилено работиш, но започваш да изглеждаш плашещо.

Бусът потегли и подът му се разлюля, затова Лофт седна до Анита и закопча колана на седалката си.

— Ранена ли си?

— Натъртена.

— Днес свърши добра работа.

— И снощи — подчерта тя. В тъмните ѝ очи проблесна пламъче.

— И снощи — призна Брент. — Готова ли си утре сутринта да порботиш още?

— Колата ми все още се нуждае от ремонт. — Лицето ѝ беше изпито от умора. Тя изгледа режисьора изпод козирката на бейзболната си шапка. — Ще получа ли допълнително заплащане?

— Можеш да се обзаложиш. Си Ен Ен ще покрие всичките ни разноси.

Шофьорът зави по шосето и бусът се раздруса.

— Само не знам дали има още хляб в тази история — продължи режисьорът. — След тазвечерната случка полицията каза, че ще затвори зоната за наблюдение. Утре вечер няма да позволят на никого да припари наоколо. А може би и дълго време след това.

— Може и да се опитат да я затворят, но след емисията ни тази вечер утре тук ще има много повече любопитни туристи — възрази Лофт. — Утре е събота. Хората ще решат да прекарат тук уикенда. И няма да им хареса да изминат сума ти път, без да зърнат дори за миг светлините. Ченгета, барикади, сърдита тълпа — ще стане страхотно предаване.

— Утре вечер — съгласи се режисьорът. — Но какво ще правим междуременно?

— Ще покажем събитието от различни ъгли. Трябва да намеря жената, която е убила стрелеца. Освен това някой ми каза, че наблизо има радиообсерватория. Обзалагам се, че мога да я вмъкна по някакъв начин в картината — извънземни или нещо подобно. Искам да науча повече и за военновъздушната база от Втората световна война. Може да снимаме мястото, на което онова хлапе е умряло при експлозията през 1980 година.

— Джони — промърмори Хамилтън.

— Моля?

— Името му беше Джони.

— Вярно.

Режисьорът каза:

— Брент, ако започнеш да душиш около онова летище е много вероятно и ти да загинеш при експлозия. — Изражението му стана замислено. — Обаче от това ще излезе страхотна история.

42.

Рейли чу далечния тътен на гръмотевица, но ако не се броят дъждовните капки, които се стекоха надолу по едната стена, районът над изоставената въздушна база остана спокоен. Той наблюдаваше как неговите хора разтоварват последния от дървените сандъци под студения блясък на монтираните на тавана лампи.

— Сержант Локхарт, съберете отново екипа.

— Слушам, сър.

След секунди всички бяха строени пред него.

— Господа, когато минете през вратата зад вас, ще намерите тоалетните и спалните ви помещения, въпреки че няма да прекарвате много време в последните. Има и кухня, но не е заредена с провизии. Засега ще трябва да се задоволите с полевите дажби, които разтоварихте. Пържоли ще получите със следващия „Блек Хоук“, който ще пристигне в обсерваторията.

Една от причините да бъдете избрани за тази задача е, че сте електронни специалисти. Зад вратата от дясната ви страна ще намерите контролна зала. Техниката в нея е била свръхмодерна преди три години. Оборудването, което донесохме, ще подобри работоспособността ѝ. Преди да го инсталирате обаче, искам да вземете видеокамерите, които разопаковахте, и да ги монтирате в горните ъгли на всички стаи и коридори. Искам всеки сантиметър от това място — включително тоалетните — да се вижда на мониторите за наблюдение и всяка секунда от времето, което ще прекараме тук долу, да бъде записана. Ако ще правим нещо, което ще остане в историята, то трябва да бъде документирано.

Няма да се разделяте с пистолетите си. Освен това ще се погрижите по една от карабините Д4, които разтоварихте, винаги да ви бъде под ръка. И ще бъдете с тапи в ушите.

Полковникът забеляза изненаданото изражение на Локхарт.

— Някакви въпроси, сержант?

— Сър, очаквате ли да бъдем нападнати от някого?

— Просто вземам предпазни мерки заради нестабилното положение, което видяхме отвън. Колкото до тапите — този проект има определени аудио характеристики, които могат... да кажем, че могат да имат вреден ефект.

Зад Рейли се отвори една врата. Той се обърна и видя един от хората си, който водеше със себе си водача и немската овчарка. Бяха слезли долу по една шахта с вито стълбище — електронно контролираният ѝ капак беше скрит между руините на хангара. И тримата бяха вир-вода.

— Някакви проблеми там горе? — попита Уорън.

— Не, сър — отговори водачът на кучето. — Никой не се е приближавал до този район. Вниманието на тълпата беше погълнато от случващото се в зоната за наблюдателната платформа надолу по пътя. Там настана голям хаос. После се разрази бурята и всички си тръгнаха.

— Зад онази врата ще намерите сухи дрехи.

— Благодаря ви, сър.

Когато водачът и немската овчарка излязоха от помещението, Рейли махна на Локхарт да се приближи и му каза тихо:

— Ако ти се стори, че кучето се държи странно...

— Да, сър?

— Застреляй го.

43.

Чистачките на предното стъкло на сатурна свистяха като обезумели в непрекъснато усилващия се пороеен дъжд, който барабанеше по покрива на колата и замъгляваше светлината на фаровете. Тори трепереше толкова силно, че едва не пропусна входа на мотела. Тя зави в паркинга, мина през няколко разпенени от дъждовните струи локви и спря пред бунгало 11. Двамата с Пейдж изтичаха до вратата, той я отключи и ѝ направи път да влезе.

— Иди си вземи един душ — каза ѝ Дан. — Облечи някакви топли дрехи. Аз ще отскоча с колата до „Риб Пелъс“ и ще купя горещо кафе и за двама ни.

— Но ти си премръзнал не по-малко от мен. Защо аз да влизам първа? Не е честно.

— Последното нещо, което ти трябва, е да се разболееш преди операцията. Какво ще кажеш за малко гореща супа?

Тя се поколеба само за миг.

— Да. Би било чудесно.

Пейдж се гмурна отново в пороя, влезе в колата и пусна парното.

Петнадесет минути по-късно се върна в бунгалото и остави стиропорените чаши с кафе и супа на малката масичка. Вратата на банята беше затворена. Той чу плискане на вода във ваната и побърза да свали мокрите си дрехи. Стаята нямаше гардероб, но имаше прът със закачалки. Дан провеси дрехите си и се подсуши с одеялото, което намери на един рафт. После се наметна с него, като не спираше да трепери.

Не беше взел много дрехи със себе си в Ростов, затова се наложи да облече дънките и ризата, които беше носил предишната нощ. Все още миришеха на пушек, но поне бяха сухи.

Когато Тори излезе от банята, се беше свил на кълбо под завивките на леглото си и се опитваше да не разлее чашата с кафе, която стискаше с две ръце.

Жена му бе облечена в обичайните си тениска и боксерки. Подсушената ѝ с хавлиена кърпа коса беше сресана назад.

— Ти си на ред.

— Идеята да се намокря отново някак си не ми харесва. Мисля да почакам, докато се стопля още малко.

— Мен още ме тресе. Каква супа си взел?

— Заведения от типа на „Риб Пелъс“ предлагат само един вид — наричат я „Огнено телешко“.

— Звучи ми като нещото, от което имам нужда.

Тя взе одеялото, с което бе застлано леглото ѝ, уви се с него и седна на масата, като махна капака на стиропорената си чаша със супа. Без да откъсва очи от нея, Пейдж отпи от кафето си и горещата течност опари наранената му устна. Тори се нахрани мълчаливо, като гребеше бързо от супата си. После отвори чашата си с кафе и я пресуши също толкова мълчаливо. Накрая се обърна към него, а на лицето ѝ беше изписано смущение.

— Ако не беше бурята, можех да вървя до безкрай в стремежа си да стигна до светлините.

— Не — поправи я Дан. — Ако не бях аз.

— Не можех да се съпротивлявам. Сякаш ме зовяха към себе си.

Той обмисли думите ѝ, после я погледна право в очите.

— Давай да си събираме багажа и да се махаме оттук. Не утре. Още сега. До сутринта можем да сме в къщата на майка ти. Готова ли си да го направим?

Жена му наведе глава и мълчанието ѝ беше по-красноречиво от всеки отговор. Пейдж си спомни какво се беше случило на полето. След нещата, които му беше казала и направила, нямаше никакво намерение да я отвежда насила. Даже не беше сигурен, че е способен да я отведе насила. Затова взе единственото възможно решение.

— В такъв случай ще продължа да играя ролята на полицаи още известно време. Нещата стигнаха прекалено далече и излязоха от контрол. Трябва да разбере какво става.

Пейдж се събуди стреснато и изтръпна, когато осъзна, че Тори наистина е болна от рак и че снощните събития не са били плод на въображението му.

„Трябва да свиквам с толкова много неща“.

През пролуката между евтините пердета се процеждаше слънчева светлина, но той изобщо не се чувстваше отпочинал, въпреки че бързият поглед към будилника до леглото му разкри, че е един и четиринадесет на обяд и че е проспал още дванадесет часа.

Този път жена му си беше в леглото.

Дан влезе замаяно в банята, като затвори тихо вратата след себе си, и се обръсна, като гледаше да пуска колкото се може по-рядко чешмата, за да не вдига шум.

Когато излезе, Тори тъкмо обуваше чифт спортни панталони.

— Извинявай, ако съм те събудил.

— И без това спях лошо.

— Аз също. — Той пипна ризата и дънките, които беше оставил на закачалките. — Още са мокри. — Погледна надолу към дрехите, с които беше спал. Те бяха смачкани и продължаваха да миришат на пожара отпреди две нощи.

— Май ще трябва да отидем да пазаруваме — отбеляза Тори.

Когато излязоха от стаята и се озоваха под ярката слънчева светлина, Пейдж се разтревожи от броя на превозните средства, които минаваха покрай мотела, — бяха далеч повече от предишния ден. А на жена му й беше нужно още повече време да намери пролука в трафика, за да излезе със сатурна на пътя.

Улиците на града бяха пълни с коли. Всички места за паркиране бяха заети. Тори остави Пейдж пред един магазин на име „Готово облекло“, в който имаше толкова много туристи, че му се наложи да чака петнадесет минути, за да плати новите си дрехи. И после още петнадесет, за да влезе в една от пробните. Вътре облече чифт панталони и тениска, а отгоре — риза, за да не се вижда пистолетът му.

Когато излезе от пробната, понесъл старите си дрехи в найлоновата торбичка, Дан чу един клиент да пита една от продавачките:

— Хората наистина ли виждат светлини в околността?

— Да — отговори му продавачката. — Но аз не съм ходила да ги гледам от години.

— Не ви ли е любопитно какво представляват? — продължи клиентът.

— Любопитно ми беше, когато бях малка. После свикнах с тях.

Докато вървеше към изхода на магазина, Пейдж чу друг клиент да казва на друга продавачка:

— Съпругата ми има диабет. Чухме, че на това място ставали чудеса като в Лурд^[1]. И че ако види светлините, ще се излекува.

Дан излезе на тротоара, където го чакаше Тори с два сандвича и две бутилки вода, които беше взела от един съседен ресторант.

„Излекувана? — помисли си той. — Няма ли да е чудесно?“

Изминаха пеша трите пресечки, които ги деляха от болницата, като междувременно си изядоха сандвичите. Там жена му отново се спря нервно на напечените от слънцето стълби пред входа.

— Един ден по-близо до остатъка от живота ти — опита се да я окуражи Пейдж.

Тя си пое дълбоко дъх и се насили да влезе.

Миризмата на дезинфектанти се засилваше все повече, докато вървяха по ярко осветения коридор към стаята на Костиган.

Отвътре се чу познатият дрезгав глас на полицейския началник, който казваше на някого:

— Бог да ни е на помощ, ако следващите размирици обхванат града. Колко хора са пострадали?

— Двадесет и трима — отговори му непознат глас. — Дванадесет от тях са се наранили доста лошо на оградата от бодлива тел.

— А останалите?

— Шестима са били стъпкани почти до смърт. Останалите са пострадали при сбивания.

На Пейдж му стана неловко да подслушва. Даде знак на Тори да го последва и прекрачи прага.

Един мъж се обърна към тях, щом чу стъпките им. Беше прехвърлил петдесетте, набит, със слънчев загар. Спортното му сако

имаше характерна за уестърните кройка и зигзагообразна шарка на предниците. Носеше колан с голяма катарама и държеше в ръка каубойска шапка.

— Извинете, че ви прекъсваме — каза Дан. — Искяхме само да видим как е началник Костиган.

— Много по-добре, благодаря. — Костиган седеше облегнат в леглото си и вече не изглеждаше толкова блед. Сега мустаците се открояваха на лицето му, а мониторите, които показваха пулса и кръвното му налягане, бяха изчезнали. Системата за кръвопреливане също бе махната от ръката му, но превръзката на главата му си стоеше.

— Казаха, че утре ще ме пуснат да си ида вкъщи, стига междувременно да не си ударя някъде главата. Това е Ханк Уагнър. Той държи градската аптека. Освен това ни е кмет, за което в момента ужасно съжалява.

Пейдж се здрависа с Уагнър.

— Дан Пейдж. Това е жена ми, Тори.

— Началникът ми разказа за вас. Вие сте двойката, спасила онези хора от автобуса в четвъртък вечер. А вие сте жената, която... — Кметът забеляза смущението й. — Е, благодарни сме ви за стореното. Без помощта ви положението можеше да е още по-лошо. — Той погледна ръчния си часовник. — Моля да ме извините. Трябва да свикам извънредно събрание на градския съвет.

Те го изпратиха с поглед, после насочиха вниманието си към Костиган.

— Наистина ли се чувствате по-добре? — попита го Тори.

— Главоболието ми е по-слабо. От вените ми вече не стърчат онези проклети игли. И докторът най-накрая смени диетата ми от бульон и желе. — Началникът посочи подутата устна на Пейдж. — Май и вие сте сред хората, които са пострадали снощи.

— Беше голям хаос. Мога ли да ви задам един въпрос?

— Питайте. — Гласът на Костиган увисна във въздуха сякаш се канеше да добави „но аз мога да не ви отговоря“.

— Мъжът, който е застрелял баща ви...

Присвитите от болка очи на началника се фокусираха за миг върху миналото.

— Какво за него?

— Казахте, че е дошъл в Ростов няколко месеца преди това.

— Загубил работата си във Форт Уърт, когато фабриката, в която работел, се преместила в Мексико. Не успял да си намери друга работа. Тук имал някакъв роднина, който му намерил място в оборите за добитък.

— Освен това ми казахте, че е бил пияница и че се биел по баровете. Жена му ходела със закопчана яка и блуза с дълъг ръкав дори през лятото, за да прикрива синините си.

— Точно така.

— Ако бях на ваше място, предвид това, което се е случило с баща ви, щях да разгледам случая от всички страни. Щях да отида до Форт Уърт и да поговоря с хората, които са познавали мъжа, когато семейството му е живеело там. Открихте ли дали поведението му се е променило, след като е дошъл в Ростов?

Костиган остана втренчен в него за момент.

— Да, вие сте добър полицай.

— Знаете не по-зле от мен, че най-важното е да бъдат зададени правилните въпроси.

Началникът кимна.

— Поразпитах тук-там. Поведението на съпруга определено се е влошило след пристигането му. Бил е избухлив, особено когато е пиел, но тук нещата са ескалирали. Хората, които го познаваха от Форт Уърт, смятаха, че се е вкиснал, защото е бил принуден да напусне годния град и да заживее наред нищото.

— А вие бяхте ли на същото мнение?

— Аз имах друга теория.

— И това е истинската причина, поради която ме накарахте да оставя пистолета си в куфара, когато тръгнахме към наблюдателната платформа, за да разбера какво прави там жена ми, прав ли съм?

— Прав сте.

— За какво става дума? — попита неразбиращо Тори.

Костиган я погледна.

— Хората харесват моментално това място или го намразват от пръв поглед. Видяхте го сами в четвъртък вечер. Някои слизаха от колите си и виждаха светлините, а други нямаха търпение да се върнат на пътя. Имаше и такива, които се ядосаха, защото не виждаха онова, което твърдяха, че виждат другите. Като полюсите на магнита, които се отблъскват също толкова силно, колкото се и привличат.

— Мъжът, който е застрелял баща ви, ходил ли е там да гледа светлините? — попита го Дан.

— Направил е няколко опита да ги види. Накрая е решил, че хората, които са му казали за тях, са се пошегували с него.

— И вие се опасявахте, че ако аз не видя светлините, ще се ядосам също като мъжа, който е убил баща ви.

— Да.

— Защо не ми го казахте?

— Нямаше да разберете какво имам предвид. Как бих могъл да ви обясня подобно нещо? Казах ви го и по телефона — трябваше да ги видите със собствените си очи.

— Или да не ги видя — добави Пейдж.

Началникът махна безсилно с ръка.

— Няма как да предвидя кой ще види светлините и кой няма да ги види, нито как ще му въздействат те. Дори онези, които не ги виждат... — Той потърка бинтованото си чело. — Смятате ли, че е възможно да почувствате светлините, без да ги видите в действителност?

— Вчера ни казахте, че са мираж, предизвикан от температурна инверсия — напомни му Тори.

— Да, така е.

— Но сега, изглежда, ги смятате за нещо много повече.

— Температурна инверсия. Аха. Това е разумното обяснение. Но за над двадесетгодишната си служба като полицаи съм научил едно нещо и то е, че хората не са разумни.

[1] Град в Югозападна Франция, в който през 1858 година Дева Мария се явила пред св. Бернадет. — Б.пр. ↑

45.

Антикварният магазин на Хариет Уорд беше претъпкан с туристи. След блясъка на следобедното слънце сенчестият му интериор се стори уютен на Пейдж. Той забеляза, че един мъж е свалил една от старинните пушки, които бе видял предишната вечер на стената. Мъжът дръпна затвора на старото оръжие и насочи дулото към тавана.

— Досущ като пушката, която Джеймс Стюарт използваше в онзи уестърн — рече той на спътницата си. — „Уинчестър“ от 73-та. Трудно е да си представи човек, че са я произвели непосредствено след Гражданската война. За колко я продават? Две хиляди и осемстотин долара? Боже мой, та това си е пладнешки обир!

— И без това не можем да си я позволим — каза жената. — Бензинът и храната са толкова скъпи. Следващата седмица трябва да платим детската градина на Боби и...

— Хей, не виждаме изгодни сделки като тази всеки ден. Ще я платим с една от кредитните карти.

Дан погледна към другия край на магазина и видя възрастна жена с къса бяла коса и кожен елек: Хариет Уорд. Когато двамата с Тори се приближиха до нея, тя разговаряше с една двойка за дървен шкаф с големи железни дръжки на вратичките.

— Намерих го в едно мексиканско село. Направен е от мескит^[1], който е твърд почти колкото тези метални дръжки.

Тя забеляза Пейдж и жена му и им кимна. Пет минути по-късно дойде при тях.

— Никога не съм имала толкова много клиенти по едно и също време — съобщи им Хариет.

— Най-накрая нещо положително в цялата история — каза Тори.

— Всички искат двадесет процента отстъпка и безплатна доставка. Една клиентка се опита да купи старинните абажури и се разстрои, когато ѝ казах, че ми трябва. Друга пък се разстрои, когато ѝ казах, че нямам обществена тоалетна. И се развика, когато отказах да я

пусна в апартамента си, за да ползва моята. Радвам се за бизнеса, но бях забравила колко е трудно понякога да работиш с хора.

Една жена се приближи до тях. Имаше буйна руса коса и носеше натруфен костюм, с който изглеждаше като кълтри певица.

— Джанис, благодаря, че дойде да ми помогнеш — каза ѝ Хариет.

— Няма проблеми. — Жената се засмя и разлюля демонстративно украсената си с пайети зелена пола. — Реших да облека нещо, което туристите от другите щати да запомнят. Щом се приберат вкъщи, ще разказват, че тук всички се обличаме като в онези уестърни, в които всички пеят, когато не стрелят по лошите.

— Мислиш ли, че двете с Вив можете да поемете магазина за малко?

— Разбира се. Знаем какво да правим.

— Само не продавайте абажурите.

Джанис се засмя на думите ѝ, които помисли за шега, и отиде да обслужи един нов клиент.

Хариет преведе Дан и Тори през вратата в дъното на магазина и щом се озоваха в оскъдно мебелираната ѝ всекидневна, заключи вратата, затвори очи и си пое дълбоко дъх. Когато най-накрая отвори очи, каза:

— Дошли сте, за да говорим за случилото се снощи нали?

— Ако сте прекалено заета, можем да дойдем по-късно — предложи ѝ Тори.

— Не. Елате с мен, искам да ви покажа нещо.

[1] Северноамериканско дърво, от което се добива каучук. — Б.пр. ↑

Пикапът на Хариет потегли по вече познатия маршрут.

— Водите ни към наблюдателната платформа? — попита Пейдж. Той седеше до вратата на пасажерската седалка, а Тори — до него.

— Отвъд нея — отговори възрастната жена.

На двата банкета пред тях бяха паркирани още повече коли. Имаше и няколко камиона с полуремаркета, натоварени с бетонни заграждения. Един кран вдигаше загражденията и ги нареждаше в редица покрай входа на зоната за наблюдение, като по този начин образуваше висока стена. Работата надзираваха двама мъже в костюми. Строителните им каски бяха в контраст с каубойските шапки на Медрано и патрулния полицаи до него.

— Изглежда, затварят мястото — рече Хариет. — Ако са умни, ще съборят наблюдателната платформа барабар с историческия паметник и ще натоварят преносимите тоалетни на онези камиони. Никога не съм одобрявала това, което направиха местните власти. Светлините не трябва да бъдат туристическа атракция. Не ми пука, че туристите подпомагат бизнеса в града. Светлините трябва да се пазят в тайна. Нека хората ги намират сами, ако им е писано.

— Ако им е писано? — повтори въпросително Тори.

— Смятате ли, че тези хора заслужават да видят светлините? Повечето не успяват. А другите не могат да оценят това, което имат късмета да видят. — В гласа ѝ се прокрадна някаква нотка, каквато Дан не беше чувал до този момент.

Пътят беше задръстен от хора, които се оплакваха от високата барикада. Хариет се принуди да спре пикапа.

— Пречите на движението! — чу Пейдж да вика Медрано.

Тълпата се раздели неохотно.

Възрастната жена подкара отново пикапа и подмина паркираните коли. Отвъд оградата от бодлива тел полето, обрасло с рядка трева, се простираше и в двете посоки. След осем километра тя зави наляво към една порта в оградата. Дан слезе, отвори портата и изчака пикапа да мине, после я залости.

Сега пътуваха по черен път. Горещото слънце беше пресушило локвите от снощната буря. Под гумите им се вдигаха облачета прах. Тревистото море се простираше чак до далечните планини — обширен район, който беше толкова равен и лишен от дървета, че единствено пасящият добитък нарушаваше еднообразието на пейзажа.

„Почакай — каза си Пейдж, докато се взираше в далечината. — Там има нещо“.

В края на пътя се виждаше някакво неясно петно. Той се наведе напред в опит да разбере какво вижда. Петното нарастваше с приближаването им.

— Това е сграда — отбеляза любопитно Тори.

— Защо имам чувството, че съм бил тук и преди? — намръщи се Дан, като си припомни чувството за дежа вю, което го бе обзело, когато бе прелетял над добитъка и вятърната мелница на път за Ростов. И по-късно, когато беше минал за пръв път по главната улица на града.

Сградата придоби по-ясни очертания и стана още по-загадъчна. Беше впечатляваща фермерска къща на три етажа. Пред широката ѝ фасада имаше покрита веранда. На покрива ѝ стърчаха няколко комина. В десния ъгъл се извисяваше квадратна кула, завършваща с купол, който придаваше на къщата вид на замък. Но колкото и величествено да изглеждаше цялата постройка, в нея имаше нещо мрачно и готическо.

— Виждала съм тази къща и преди — каза Тори на Пейдж. И внезапно направи връзката. — „Рождено право“?

— Разбира се! — възкликна Дан. — Ето защо всичко ми изглеждаше познато, когато пристигнах със самолета. Това е къщата, за която говореше капитан Медрано, къщата, която Едуард Мълан е искал да види.

Пейдж си спомняше осъвременената версия на „Рождено право“, която бяха пуснали по кината по случай петдесетгодишнината на актьора. Двамата с жена му бяха слушали толкова много за тази класика, която бяха давали рядко по телевизията, че бяха отишли да я гледат.

— Луди сме по филма — каза Тори.

— Да, впечатляващ е — отговори Хариет, а къщата ставаше все по-ясно различима, докато караше към нея. — Във всеки случай хората тук, в Тексас, го обожават. Романът не им харесва, защото са

пренебрегнати в него, но смятат, че филмът показва силата и решителността им, да не говорим за необятната природа. Без днешните фалшиво изглеждащи компютърни ефекти. Стоте хиляди говеда, които сте видели, са съвсем истински. Необятната фермерска земя. Безкрайното небе. Не мисля, че някога е имало по-голям филм. Голлям колкото самия щат. А и актьорите пасват на величието на филма. Джеймс Дийкън, Вероника Пейджънт, Бък Ривърс. Легенди.

Дан се взираше в извисяващата се къща. Тъмната ѝ, проядена от времето дървесина засилваше меланхолията, която се излъчваше от нея. Скоро пикапът бе достатъчно близо, за да види, че част от гредите са паднали, че в стената зяят дупки, че верандата може всеки миг да се срути.

— Нима никой не се грижи за нея? — попита изненадано Тори.

— След като снимките за филма приключиха, семейството, чиято собственост беше фермата, се грижеше известно време за къщата, но после я заряза — отговори Хариет. — А и защо да я поддържат? Не искаха разни туристи да се разхождат из земята им и да оставят портите отворени, така че добитъкът да избяга на шосето и бъде блъснат от някоя кола. Когато по-възрастните измряха, децата им вече бяха забравили за къщата. А когато най-накрая се сетиха за нея, беше късно. Сега сградата е в толкова лошо състояние, че не може да бъде ремонтирана, освен ако не бъде построена наново.

Тя спря пикапа до рушащите се стълби, които водеха нагоре към срутилите се греди на верандата. Украсената с орнаменти входна врата изглеждаше така, сякаш всеки миг ще падне от ръждясалите панти.

Пейдж слезе от колата и под маратонките му изхрущяха буци пръст и дребни камъчета. Той помогна на Тори да слезе и видя, че Хариет заобикаля пикапа, за да се присъедини към тях. Възрастната жена нахлупи каубойската си шапка. Слънцето беше толкова силно, че на Дан му се прииска да се беше сетил да си вземе шапка с козирка. Тори носеше своята и тя скриваше по-голяма част от червената ѝ коса.

— Във филма на това място имаше ливада — отбеляза той.

— И вита алея за коли, обградена от цветни лехи — добави жена му. — Говедата ги изпотъпкаха по време на едно паническо бягство. Вероника Пейджънт и Бък Ривърс възстановиха всичко. После го направиха още веднъж, защото мина торнадо. Имаше и ужасяваща суша, но те успяха по някакъв начин да разширят империята си.

— Тексаската решителност — каза Хариет.

— А Джеймс Дийкън беше белият боклук, когото унижаваха, докато не намери петрол и не им го върна тъпкано с помощта на парите и властта си. Има една сцена, в която минава с очукания си стар пикап по тази ливада. Омазан е с петрол от първия си кладенец. Изскача от колата и удря с юмрук Ривърс. — Пейдж се огледа. — Само че тук не виждам никакви петролни кладенци.

— На шейсет километра от тук са — рече Хариет. — Там ще ги намерите. Една от причините да заснемат филма тук беше, че това не е богата на петрол земя и няма кладенци, които да развалят илюзията, че Тексас изглеждал по същия начин, по който е изглеждал преди сто години, когато е започнал петролният бум. — Тя направи пауза. — Казах, че не са използвали компютърни ефекти, но това не означава, че не са приложили някой и друг филмов трик. Ако заобиколите къщата, ще видите какво имам предвид.

Обзети от любопитство, Дан и Тори го направиха. Щом зави зад ъгъла, Пейдж зяпна. Зад него нямаше нищо друго, освен още трева.

— Няма никаква къща! — възкликна удивено Тори.

— Построили са само фасадата. — Той не можа да скрие изненадата си. — А във филма изглеждаше съвсем истинска.

— Трябва да го видиш, за да повярваш — каза им възрастната жена. — Но това, което виждаш, невинаги е истинско.

„Като сепиите“ — помисли си Дан.

— Намеквате, че със светлините е същото?

— Окоето на зрителя — отговори Хариет. — Понякога виждаме това, което искаме да видим, понякога виждаме каквото трябва да видим, а понякога онова, което не трябва да виждаме.

— Не разбирам.

— Много от жителите на този град са били статисти в масовите сцени в „Рождено право“. Разпитайте наоколо и ще чуете най-различни истории за времето, когато по улиците на Ростов са се разхождали филмови звезди.

— Това какво общо има със светлините? — попита Тори.

— Звездите са живели тук, в града, близо три месеца. Тогава Ростов е бил още по-малък от сега и всичко, което са правели, е било публично достояние, не че е имало нещо особено шокиращо. Градът предлагал толкова малко забавления, че филмовият екип — в това

число и актьорите — играел бейзбол всяка неделя следобед срещу един местен отбор. Хората канели актьорите на барбекю. Всяка вечер режисьорът изкарвал на открито един прожекционен екран и показвал сцените, които бил заснел преди няколко дни. Знаете ли, че по онова време и трите филмови звезди са били едва по на двадесет и три години?

— Двадесет и три? — повтори като ехо Тори. — Но те изглеждат като четиридесет или петдесетгодишни през половината от филма!

— Режисьорът е имал две алтернативи: да наеме четиридесетгодишни актьори и да използва грим, за да изяждат по-млади в началото на филма, или да наеме млади актьори и да използва грим, за да ги състари. Славата на Дийкън, Пейджънт и Ривърс го накарала да избере по-младите. Но играта и гримът са толкова блестящи, че сте повярвали на онова, което сте видели на екрана.

— Още илюзии — обади се Пейдж. — Добре, схванах.

— Нямах това предвид обаче — продължи Хариет. — Дийкън се е снимал само в три филма. Първо е изиграл ролята на по-малкия брат в семейство, което притежава риболовно корабче в Северна Калифорния.

— „Блудният син“ — каза Тори.

Хариет кимна.

— После в онзи филм за улични банди — „Бунтът на Тридесет и втора улица“. И накрая в „Рождено право“. Снимал се е в трите филма един след друг, но е загинал при автомобилна катастрофа, преди да пуснат по кината който и да е от тях. И никога не е разбрал каква голяма звезда е станал.

— Знаех, че е умрял млад, но нямах представа, че е било преди излизането на филмите му — заяви Дан.

— Каква загуба — промълви Тори. Нещо в гласа ѝ го накара да се запита дали не се е сетила за собствената си болест. — Като си помисля за всички онези страхотни филми, които е можел да направи...

— Феновете му обаче били убедени, че не е загинал в автомобилната катастрофа — продължи възрастната жена.

— Вярвали, че е бил обезобразен и че се е скрил от обществото, за да не шокира хората и да не съсипе онова, което е оставил след себе си.

Тя направи многозначителна пауза.

— Дийкън бил непослушно фермерско момче от Оклахома. Майка му избягала с работника, когото били наели. Баща му бил суров и мрачен като бащата в „Блудният син“. Като тийнейджър бил толкова буен, че го обвинили в кражбата на кола и едва не го изпратили в поправително училище. Когато бил в гимназията, един учител го запалил да играе в училищни пиеси. На Дийкън му харесало до такава степен, че се хванал да работи почасово на няколко места, събрал сто долара и отишъл на стоп в Ню Йорк, където убедил Лий Страсбърг да го пусне на прослушване и му позволили да се запише на курсове в „Актьрс Студио“.

Хората обичат да забравят, че в началото на кариерата си Дийкън е получил малки роли в два-три филма, но нито една от тях не е била впечатляваща. Изиграл е второстепенни роли и в множество телевизионни пиеси на живо, но и те не са привлекли вниманието на публиката, при това с основание. Въпреки че е бил ученик на Страсбърг, Дийкън е бил ужасен актьор. Непохватен, отегчителен и муден. Ако не е бил толкова привлекателен, навярно никога нямало да го наемат.

Накрая се обезсърчил до такава степен, че се отказал и тръгнал да обикаля страната с мотора си. Това се случило през лятото на петдесет и шеста. През есента се върнал отново в Ню Йорк, където успял да убеди един режисьор да му даде малка роля в бродуейска пиеса. И играта му този път била така блестяща, че един откривател на млади таланти го накарал да изиграе малка пробна роля от „Блудният син“. Играта му била толкова забележителна, че режисьорът го пробвал още веднъж и му поверил главната роля.

Според DVD версията на филма това е една от най-успешните кариери в историята на Холивуд. Според вас каква е причината за тази драстична разлика в играта на Дийкън?

Пейдж сви рамене.

— Предполагам, че пътешествието с мотор му е дало възможност да стане по-вглъбен.

— Или е получил помощ — подхвърли Хариет.

— Помощ?

— Онова лято Дийкън е пътувал от Ел Пасо към националния парк „Биг Бенд“, който се намира на югоизток от тук. И е минал

случайно през Ростов.

Тори пристъпи напред.

— Видял е светлините?

— Прекарал е по-голямата част от август и септември. Всяка нощ е шофирал до зоната за наблюдение, където тогава дори е нямало паркинг. И е стоял там до зори. После се е връщал в града и е спял в една палатка, която бил разпънал в парка. Следобедите е обикалял из града и е завързвал приятелства. Изглеждал е толкова добре, че едва ли му е било трудно. Един ден си е тръгнал, върнал се е в Ню Йорк и е направил големия си пробив в киното.

Дан се намръщи.

— Казвате, че светлините имат нещо общо с това?

— Те са били единственото различно нещо в живота му — отговори Хариет. — Представям си го как се е взирал в светлините в продължение на седмици. Нощ след нощ. Като омагьосан. В ранните роли на Дийкън очите му са мрачни. В последните три филма блестят. Когато го наели за ролята на един от главните герои в „Рождено право“, той разказал на режисьора за Ростов и го убедил, че мястото е идеално за снимки. Бил е толкова убедителен, че режисьорът дошъл да се увери със собствените си очи и незабавно решил да построи фермерската къща точно тук. — Тя махна с ръка към порутената постройка. — Не е ли невероятно съвпадение, че се намираме на някакви си шестнадесет километра от мястото край пътя, на което Дийкън е видял за пръв път светлините?

— А режисьорът видял ли ги е? — любопитства Дан.

— Не. Тукашните хора, участвали във филма, си спомнят, че Дийкън е ходел там всяка нощ, като на няколко е вземал със себе си Пейджънт, Ривърс и режисьора. Те така и не разбрали за какви светлини им говори. Хората от снимачния екип също, така че накрая Дийкън продължил да ходи сам.

Хариет си пое дъх.

— Освен това не му е трябвал грим, за да изглежда по-стар.

Въпреки жегата Пейдж усети как по кожата му пробягаха студени тръпки.

— Какво имате предвид?

— Режисьорът заснел филма на части. Когато Дийкън трябвало да изглежда по-стар, той наистина изглеждал такъв. Носели се

слухове, че не ходел всяка нощ да гледа светлините, както самият той твърдял, а вместо това се наливал с алкохол и вземал наркотици. Накрая изглеждал толкова изтощен, че режисьорът го помолил да спре да злоупотребява със здравето си. Говорело се, че снимките ще бъдат прекъснати и Дийкън ще бъде изпратен да се лекува в болница. Но всяка вечер, когато градът се събирал да види заснетите до момента сцени, той изглеждал толкова убедителен в ролята си, така истински, че режисьорът продължавал да снима. И гримьорите трябвало да използват всичките си умения, за да накарат Пейджънт и Ривърс да изглеждат състарени колкото Дийкън.

Застанала в сенките на рушащата се къща, Тори попита:

— Какво го е състарило така?

— Всичко, което мога да ви кажа, е, че хората разправят, че когато снимките на финалната сцена завършили и Дийкън заминал с мотора си, той изглеждал на шейсет години. Пет дни по-късно загинал със спортната си кола на път за състезание в Северна Калифорния, недалече от мястото, на което се бил снимал в „Блудният син“. Карал със сто и шейсет километра в час, когато един пикап изскочил на пътя. Очевидец видял слънчевата светлина, която се отразявала от предното стъкло на пикапа. Има теория, че блясъкът е заслепил Дийкън и му е попречил да завие, за да избегне другата кола.

Дан се загледа в начупените дъски, които лежаха на земята.

— Защо никои не говори за тези неща?

— Смъртта на Дийкън е травмирала всички, които били свързани по някакъв начин с филма. Те не претендирали, че го разбират, но уважавали блестящата му игра и не искали да петнят спомена за него с твърдения, че е злоупотребявал с алкохол и наркотици. И със сигурност не искали да споменават за светлините, в които така или иначе никой не вярвал, за да не излезе, че му е хлопала дъската.

Хариет млъкна. Под жаркото слънце не се чуваха никакви звуци, освен мученето на говедата някъде в далечината и шума на вятъра в рядката трева.

— Значи светлините са вдъхновили Дийкън, а после са го обсебили до такава степен, че са го съсипали? — попита Тори.

— Зависи какво разбирате под съсипали. Последната му игра пред камерите граничи със съвършенство.

— Но в крайна сметка е умрял — натърти Тори.

— Може би така е пожелал самият Дийкън. Може би животът му през последната година е бил толкова интензивен, че му е омръзнало да живее.

— Значи смятате...?

— Блясъкът на слънцето в предното стъкло на пикапа, в който се е блъснал. Може да е бил толкова объркан, че е решил да кара към светлината.

Вятърът утихна и сякаш всичко застина.

— Вчера ни казахте, че хората в града се чувстват благословени, защото са виждали светлините — наруши мълчанието Дан.

— При мен поне беше така.

— Но не при всички — добави той. — Възможно ли е да сте се преситили? Чух в града една продавачка да казва, че когато била малка, ходела да гледа светлините, но вече не го правела. А вчера вие също казахте, че вече не ги гледате.

Хариет погледна многозначително Тори.

— Когато началник Костиган ми се обади вчера, за да ме предупреди, че идвате да ме видите, той ми каза, че сте обсебени от светлините. Доведох ви тук, за да разберете, че е напълно възможно да се преситите от тях.

47.

Събуди го статичният шум.

Главоболието.

И миризмата.

Халоуей вдигна лице от плота. Бузата му беше изтръпнала от дългото притискане към дървото. Слушалките все още бяха на главата му. Чувстваше се скапан, сякаш беше изпил безбройните чаши с водка и портокалов сок, които очарователната музика го беше накарала да си представи.

Още усещаше аромата на канела. И топлината на чувствената жена, с която беше танцувал бавно във фантазиите си.

Бяха танцували, танцували...

И после беше припаднал.

Лежеше върху някакво бюро. Когато се изправи, усети, че панталоните му са влажни отпред. Ърл вдигна глава към болезнено ярките лампи на тавана и свали прациящите слушалки. Изложени най-сетне отново на въздух, ушите му забучаха. Беше се надявал, че без гадното прасене главоболието му ще намалее, но болката в черепа му стана още по-силна, защото вече нищо не заглушаваше бръмченето, което се излъчваше от всички повърхности на подземната база.

„Само да можех да разбера какво го причинява“.

Но главоболието му не беше единственото нещо, което се беше усилило. Вече усещаше толкова ясно миризмата, че чак му се догади.

Халоуей погледна надолу към труповете. Толкова много трупове. Изследователите. Другите пазачи. Кръвта и покриваше пода, а вонята му напомни за иракската кланица, която беше претърсил за бунтовници заедно с други рейнджъри. Електричеството в онази част на град Фалуджа беше спряло и месото се разлагаше заради жегата.

Тук, в обсерваторията, кръвта далече не беше най-лошото. Смрадливи телесни течности бяха изтекли от няколко трупа. Лицата на някои от тях бяха започнали да се подуват.

„Разложението не би трябвало да започне толкова бързо“ — помисли си Халоуей. Той погледна часовника си и видя, че стрелките

показват четири без седем. Беше кипнал от яд около девет и половина. Обърканото му съзнание успя някак да пресметне разликата. По-малко от седем часа.

Изправи се рязко, обзет от подозрение. Тръгна с несигурни крачки между трупите, като се стараеше да не стъпва върху кръвта. Излезе в коридора и намери още един мъртъв пазач — лицето му беше така раздробено от куршумите, че не можа да го познае.

Зави надясно и пое по другия коридор, но колкото и да беше силен, шумът от стъпките му не успя да заглуши бръмченето. Влезе в залата за наблюдение и зяпна от изненада, щом видя изображенията на мониторите. Нито едно от тях не беше оцветено в зелени нюанси. Сателитните чинии, трите реда огради, обширните пространства с рядка трева и далечните планини — всичко беше окъпано в блясъка на слънцето.

„Не са седем часа — помисли си шокирано той, — а деветнайсет“.

„Боже мой, никога не съм спал толкова дълго през живота си“.

Телефонът иззвъня. Беше един от четирите в сградата и също като останалите беше снабден със скрамблер^[1]. Ърл го изгледа втренчено и вдигна слушалката.

— База „Зулу“.

— Тук е „Алфа Контрол“ — каза нетърпелив мъж глас. — Идентифицирайте се.

— Ърл Халоуей. Аз съм от охраната.

— Халоуей — повтори гласът. — Бивш сержант и рейнджър. Сражавал се е в Ирак.

Ърл разпозна твърдия като стомана повелителен тон. Принадлежеше на мъжа, който командваше екипа, пристигнал с хеликоптер вчера следобед. Полковник Рейли.

— Да, сър.

— Добре, бивш сержант Халоуей. — От гласа на Рейли капеше отрова. — От шест часа се опитвам да се свържа с вашата база. Защо, за бога, никой не вдига телефона?

Приливът на адреналин прочисти обърканите мисли на Ърл.

— Сър, снощи имаше гръмотевична буря. — Имаше смътен спомен, че бе чул периодични тътнежи, докато пиеше водка с портокалов сок, вдишваше уханието на канела и танцуваше.

— Знам за проклетата буря. Намирам се само на тридесет километра от теб. И нас ни хвана.

— Добре, сър, бяхме ударени от светкавица. — Вече мислеше по-бързо. — Тя засегна средствата ни за комуникация.

— Казваш ми, че едни от най-добрите учени, работещи за правителството, не са способни да отстранят със съвместни усилия щетите, нанесени от обикновена електрическа буря? Базата е заземена чак до пъкъла. Трудно ми е да повярвам, че една светкавица може да причини каквото и да било.

— Сър, при цялото ми уважение към вас, аз не съм специалист по комуникациите. Само повтарям това, което ми казаха техниците. Допреди малко се мъчиха да отстранят повредата.

— И междувременно никакви данни не са получавани и изпращани до Форт Мийд? — Гласът на полковника стана още по-яръст.

— И аз така разбрах.

— По дяволите, когато всичко това свърши, ще науча кой не си е свършил работата. А сега искам да ме свържеш с контролната зала.

Халоуей усети пристъп на паника.

— Сър, опасявам се, че не мога да направя това.

— Не можеш? Как така не можеш?

— Телефонът, от който говоря, се намира в залата за наблюдение и е единственият, който работи в момента.

От другата страна на линията настъпи тишина. Ърл имаше чувството, че усеща нарастващия гняв на полковника. Внезапно се зарадва, че се намира на безопасно разстояние от него.

— Бивш сержант Халоуей, искам да отидеш в контролната зала и да извикаш на телефона Гордън.

— Сър? Там ли сте, сър? Не ви чувам.

— Как така не ме чуваш?

— Сър?

— По дяволите, аз пък те чувам отлично — отговори Рейли, като постепенно повишаваше глас.

— Сър? Ако все още сте на линия, не ви чувам. Изглежда, системата отново се разпада.

— Сержант, извикайте Гордън на телефона!

— Сър? Сър?

Ърл затвори слушалката и прекъсна връзката.

Втрени се в пода и се съсредоточи. После излезе в коридора и се върна в контролната зала. Въпреки че се беше нагледал на трупове по време на двете си назначения в районите с най-ожесточени боеве в Ирак, от вонята му се повдигна.

„Трябва да почистя това място — помисли си той. — Не мога да се наслаждавам на музиката, ако стомахът ми се бунтува“.

Това го наведе на още една мисъл.

„Освен това не мога да отбранявам мястото, ако не ми е добре“.

Погледна часовника си и усети хлад, когато видя, че е почти пет часът. Неусетно бяха минали петдесет минути. Сякаш отново е бил в безсъзнание. Времето не течеше нормално.

„Мърдай!“ — подкани се сам.

Наведе се над трупа на Гордън, хвана вкочанените му ръце и започна да го влачи по пода. Изкара го в коридора, подмина залата за наблюдение и го завлече чак до стълбището. Опита се да издърпа тялото по него, но коланът на мъртвеца се закачи за една от металните стълби. Освободи го, но няколко стъпала по-нагоре се закачиха обувките му.

„Така става много бавно“.

Халоей придърпа Гордън към себе си, докато трупът не застана почти във вертикално положение. Прегърна го с една ръка през гърба, после пъхна другата под коленете — които останаха изпънати, — и го вдигна.

Тежестта го накара да се олюлее.

„По дяволите, как е възможно осемдесет килограма мъртва плът да тежи повече от осемдесет килограма жива плът? — запита се той. — Би трябвало да е обратното, щото нещо липсва“.

Като дишаше тежко, Ърл тръгна нагоре. Ехото от стъпките му беше оглушително заради тежестта, която носеше.

На върха на стълбите се олюля и едва не падна назад. Щом възстанови равновесието си, облегна трупа на металния парапет и отвори първата блиндирана врата.

„Опитах се да се сприятеля с теб, Гордън, но ти не ми позволи. Единственото, което трябваше да направиш, беше да бъдеш пич и да споделиш с мен музиката, но не — ти я искаше само за себе си. Видя ли сега какво стана, като се държиш като копеле?“

Той задърпа вкочаненото тяло към втората блиндирана врата. Отстрани движението им приличаше на танц. Облегна трупа на стената, отвори вратата и примигна заслепен от ярката слънчева светлина.

След вонята на толкова мъртви тела вятърът му се стори божествен.

„Зад радиотелескопите има ивица земя, която никой не може да види“ — рече си Халоуей.

Той наклони Гордън и започна да го влачи натам. Но само след миг спря и се прокле заради глупостта си.

„Използвай проклетия камион“.

Както обикновено, той стоеше паркиран до наклонената хоризонтално антена. Ключът за запалване се държеше в кабината. Камионът беше защитен от три огради — едната, от които бе от бодлива тел, а по другата течеше ток, — и шансът някой да го открадне клонеше към нулата.

Ърл хукна под жестокото слънце към камиона и усети, че се запъхтява още повече.

Радиотелескопите се извисиха над него, кацнали на подобните си на крака метални греди. Всеки от сферичните им рефлектори беше блестящобял и се издигаше на осемнадесет метра над земята. Те се простираха в редица, дълга осемстотин метра, и докато бързаше покрай тях, Халоуей се почувства като джудже.

Нищожен.

Застрашен...

Когато стигна до камиона, ризата му вече беше мокра от пот. Той се навря в кабината и както можеше да се очаква, ключът за запалване беше в стартера. Ърл го завъртя, но двигателят само изхърка.

„Акумулаторът е почти празен!“

Той завъртя отново ключа. Двигателят реагира още по-слабо.

„Хайде! Хайде!“

Внезапно моторът изрева и заработи. Халоуей извика победоносно, включи на скорост и направи полукръг. Камионът се понесе бавно към бетонната сграда, като бълваше облак дим. Като стигна там, пазачът скочи на земята, вдигна Гордън и усети как сърцето му се разтуптя бясно от усилието да натовари трупа в каросерията.

„Сега разполагам с конкретен план. С другите трупове ще е по-лесно. Трябва да приключа, преди да е започва музиката“.

Ърл се намръщи.

„Или преди полковникът да реши да направи изненадваща проверка“.

Той погледна отново часовника си и зяпна. Вече беше почти шест без двадесет. Бяха минали четиридесет минути, а можеше да се закълне, че не са били повече от двадесет. Набра кода за достъп на електронното табло отвори тежката метална врата и посегна към вътрешната.

„Трябва да взема карабините и всички муниции, които успея да намеря. Ще имам нужда и от гранати. Това място е проектирано да издържи на масирана атака. Ако Рейли се появи и се опита да влезе, ще се разкайва горчиво, че не ме е оставил на мира.

Единственото, което искам, е да слушам на спокойствие музиката“.

Халоуей се втурна надолу по металните стъпала и докато се бореше с нов пристъп на гадене, осъзна, че трябва да погребее телата, а не просто да ги стовари някъде. В противен случай над тях можеха да се съберат лешояди и да привлекат нечие внимание. Трябваше да е напълно сигурен, че полковникът няма да заподозре какво е станало тук.

„Багерът — сети се Ърл. — Изоставиха го, след като изкопаха ров за ново заграждение. Ще изкопая с него дупката. Чудесно. Всичко ще се нареди“.

[1] Електронно устройство, което променя честотата на сигнала, така че да не може да разбере думите на говорещия по телефона, освен ако не разполага с подходящ приемник. — Б.пр. ↑

48.

— Сър? Ако все още сте на линията, не ви чувам. Изглежда, системата отново се разпада.

— Сержант, извикай Гордън на телефона!

— Сър? Сър?

Връзката прекъсна.

Рейли остави намръщено телефона. По време на разговора гласът на Халоуей бе звучал толкова приглушено, че полковникът бе поел риска да махне тапата от дясното си ухо и да притисне здраво слушалката към него.

Той върна тапата в ухото си.

Видя, че хората му са заели местата си пред новата апаратура, която бяха инсталирали. Десетки електронни уреди примигваха и светеха — новите компоненти бяха свързани към старите. На част от компютърните екрани виждаше визуалният еквивалент на статичния шум, който се чуваше от някои от радиоприемниците.

Камери, скрити сред руините на хангарите на повърхността, предаваха увеличени изображения на случващото се в околността. Полковникът видя как един кран поставяше последното бетонно заграждение до наблюдателната платформа, докато недоволната тълпа постоянно нарастваше, а служителите от Магистрална полиция следяха за евентуални размирици.

„Също като в онези райони на Ирак, където само стените пречеха на сунитите и шиитите да започнат да се избиват“ — помисли си той.

На друг телевизионен монитор видя водача и немската овчарка, които патрулираха край оградата близо до зоната за наблюдение, в случай че някой от тълпата се опита да заобиколи барикадата и да се покатери по загражденията на въздушната база, за да види светлините от там. Няколко цивилни граждани минаха край тях, но кучето изглеждаше толкова свирепо, че никой не се престраши да предприеме никакви действия.

Уорън си спомни заповедите, които беше дал на Локхарт предишната нощ, когато водачът и овчарката се спуснаха долу, за да се скрият от бурята. „Ако ти се стори, че кучето се държи странно... застреляй го“. Гръмотевичната буря.

„Халоей наистина ли очаква, че ще повярвам, че една електрическа буря може да извади от строя комуникационните системи в обсерваторията? Това е шибаната Агенция за национална сигурност, не телефонна компания.“

„Сър? Там ли сте, сър? Не ви чувам. Изглежда, системата отново се разпада“.

„Глупости“ — помисли си отвратено Рейли.

Обзе го мрачно предчувствие.

„Може би е започнало там вместо тук“.

— Сержант — каза рязко той.

— Да, сър. — Гласът на Локхарт беше приглушен заради тапите в ушите му.

— Ела с мен.

Те оставиха другите пред уредите за наблюдение и влязоха в подземната зала, където бяха паркирани двата джипа. Въпреки че беше късен следобед, ярките лампи на тавана създаваха впечатление, че в базата винаги е три сутринта.

Полковникът хвърли поглед към камерите, които бяха монтирани във всеки от горните ъгли на залата. Подобни камери вече имаше в залата за наблюдение и навсякъде другаде в обекта. Всичко, което се случваше тук вече се записваше.

„Този път няма да има въпроси без отговори — помисли си той. — Бог е свидетел, че миналия път имаше доста такива“.

— Сержант, сложи една Д4 в раницата си и вземи повече муниции.

— Неприятности ли очаквате, сър?

— Доколкото си спомням, ти си падаш по мотоциклети.

— Така е, сър. Карах доста като хлапе.

— Когато влязохме, може би си забелязал онзи „Харли Дейвидсън“ в далечния ъгъл.

— Да, сър.

— Държат го тук като транспортно средство за извънредни случаи. В отлично състояние е, качен е на специална стойка, така че

гумите му да не докосват бетона и да не се разлагат. Трябва да провериш дали са добре напомпани и дали акумулаторът е зареден. Зад него има бидон с бензин. Тълпата отвън ще забележи, ако се появиш оттук с един от джиповете. Но ако избуташ харлито до портата и го запалиш чак когато излезеш на пътя, съществува реална възможност да тръгнеш, без да привличаш излишно внимание.

— Къде искате да отида, сър?

Рейли му каза.

Локхарт се намръщи.

— Вероятно тревогата ми е неоснователна — продължи полковникът. — Но за всеки случай иди до обсерваторията и се убеди, че всичко е наред. Ето ти ключа за портата. Използвай тази портативна радиостанция. Когато стигнеш там, ме информирай за всичко, което правиш. Стъпка по стъпка.

— Можете да разчитате на мен, сър.

— Скоро трябва да пристигне следващият „Блек Хоук“ с още оборудване. Ако имаш някакви неприятности, ще изпратя мъжете от хеликоптера да ти помогнат.

— Радвам се да го чуя, сър. — Сержантът отдаде чест и тръгна към мотоциклета.

Докато гледаше след него, Рейли си отбеляза наум да инструктира още някого от екипа да застреля немската овчарка, ако кучето прояви признаци на странно поведение.

После вниманието му се насочи към петното на стената, което бе забелязал по-рано, — червенееше се като стара ръжда, но не беше.

49.

Тълпата се раздели неохотно още веднъж, за да направи път на пикапа на Хариет. Пейдж забеляза, че Медрано все още е там и наблюдава как кранът поставя последното бетонно заграждение на мястото му. Стената беше достатъчно висока, за да не се вижда нищо от другата ѝ страна.

— Хариет, бихте ли спрели тук за секунда? — помоли той.

Слезе от колата и отиде при капитана, чиито червени нашивки с емблемата на Магистрална полиция изпъкваха ясно върху горната част на ръкавите на жълто-кафявата му риза.

— Внимавайте. Телевизионният репортер може да е някъде наоколо — предупреди го Медрано. — Ще довършим разпита ви с Тори веднага щом нещата се поуталожат. До средата на седмицата ще сте си тръгнали.

— Добре, чудесно. За съпругата ми е важно да бъде в Сан Антонио не по-късно от вторник сутринта. Междувременно се питах дали не можете да ми дадете малко информация.

Капитанът се втренчи любопитно в него.

— За какво?

— За мъжа, който застреля всички онези хора в четвъртък през нощта. Споменахте, че полицията в Остин е разговаряла с брат му. Така сте научили, че съпругата на стрелеца е починала. — Пейдж не можеше да спре да мисли за заболяването на Тори и за непоносимата мъка, която щеше да изпитва, ако я загуби.

— Точно така.

— Чудех се дали не разполагате с телефонния номер на брата, а ако го нямате, дали не можете да ме свържете с някой остински полицай, който да ми го даде.

— Собствено разследване ли провеждате?

Дан не можа да прецени по тона му дали е недоволен.

— Има нещо, което искам да го питам.

— Надявам се, не разправяте наляво и надясно, че сте полицай, който има правомощия тук, в Ростов. — Да, Медрано определено беше

недоволен.

— Знам правилата — успокой го Пейдж. — Но докато се държа като най-обикновен заинтересуван гражданин, не виждам проблем.

— А защо, за бога, си мислите, че онзи ще иска да разговаря с вас — съпруга на жената, която е застреляла брат му?

— Не е нужно да научава този факт. Но дори и да го научи, няма нищо лошо в това да му поднеса съболезнованията си.

Капитанът все още изглеждаше скептично настроен.

— Какво искате да го питате? Може остинската полиция да го попита вместо вас.

— А защо не вие или началник Костиган?

Медрано го изгледа и въздъхна.

— Защо имам чувството, че тази идея се върти в главата ви от самото начало?

50.

— Господин Мълан, аз съм капитан Медрано от Тексаската магистрална полиция.

Микрофонът се намираше на масичката до болничното легло на Костиган.

— А аз съм Роджър Костиган, началникът на полицията в Ростов. — Въпреки раните дрезгавият му глас беше достатъчно силен, за да се чува по микрофона. — Това е градът до мястото, където...

— Знам къде се намира Ростов — каза слабият мъжки глас от слушалката.

Пейдж и Тори слушаха от далечния край на леглото.

— Благодаря, че се съгласихте да отделите малко време, за да поговорите с нас — продължи Медрано. — Много съжалявам, че ви безпокоя.

— Съдебният ви лекар още не ми е предал тялото на Ед — каза гневно гласът. — Дори не знам за кога да насроча погребението.

— Това е недопустимо — отвърна капитанът. — Ще имам грижата.

— Това, което Ед е направил, е толкова ужасно, че още не мога да го повярвам. Въпреки всичко той ми е брат. Майка и татко вече не са сред живите. Аз съм човекът, който трябва да се погрижи той да получи подобаващо погребение. Обзалагам се, че роднините на хората, които е застрелял, ще кажат, че не заслужава такова, но все пак ми е брат.

— Отдавна се научих да не съдя хората — обади се Костиган.

Дан знаеше, че лъже. Повечето полицаи очакваха най-лошото от хората.

— За какво искате да говорим? — попита уморено гласът. — Казах на остинската полиция всичко, което знаех.

— Има някои неясноти, които искаме да изясним ще се опитаме да го направим възможно най-бързо. След като съпругата на брат ви почина...

— От рак. Беше толкова нечестно, мамка му. Ан беше като светица, винаги помагаше на хората. Тя беше една от най-милите, най-благородните личности, които познавам. Всички обичаха да се шегуват с Ед, като му казваха, че не я заслужава. Защо серийните убийци не умират от рак? Защо винаги трябва да е някой добър и благопристоян човек?

При споменаването на думата „рак“ Пейдж трепна вътрешно. До този момент не знаеше от какво е починала съпругата на Мълан. Той погледна към Тори. Жена му беше пребледняла.

— Казахте, че преди съпругата му да почине, брат ви не е бил религиозен — продължи Медрано.

— Не беше стъпвал в църква, откакто нашите родители ни водеха като деца — отговори гласът.

— Но след като е видял светлините...

— В което аз все още не вярвам. Ако ви интересува мнението ми, хората или си правят майтап, или имат халюцинации. Аз не ги видях, а повярвайте ми, опитах. Но Ед...

Дан написа бързо нещо на лист хартия.

Капитанът го прочете.

— Може би скръбта на брат ви го е накарала да си мисли, че е видял светлините. Смятате ли, че това е възможно?

— Звучи точно толкова логично, колкото и всички други обяснения. Аз, разбира се, нямах никаква представа, че Ед се е връщал толкова много пъти в... — как му викаха? — зоната за наблюдение. На мен един път ми беше достатъчен. Трябваше да го накарам да отиде на психиатър, вместо да го вземам на тази проклета екскурзия.

— И след този случай той започна да колекционира религиозни картини и статуетки? — намеси се Костиган.

Гласът внезапно стана гневен.

— Ед не ме пускаше в апартамента си. Винаги се срещаме в моята къща, в парка, в ресторант или някъде другаде. Нямах никаква представа за тази негова мания, преди да се свържат с мен от полицията.

— Говорил ли ви е някога за Бог?

— През цялото време. Навярно защото Ан му липсваме толкова много, че беше решил да повярва в рая, за да се убеди, че тя е на по-

добро място и че един ден той ще се присъедини към нея. Ед смърдеше.

Полицейският началник се поизправи в леглото си.

— Смърдеше?

— Не се къпеше. Казваше, че топлата вода била твърде хубава и го карала да се чувства виновен. И ядеше само храни, които ненавиждаше — репи, брюкселско зеле и свински крачета. Спеше на пода. Беше настроил един будилник да го буди на всеки два часа. Казваше, че Ан е страдала толкова много, та нямал право да се наслаждава на нищо. Твърдеше, че ако направи нещо, което ще го накара да се почувства по-добре, ще излезе, че никога не я е обичал истински. Смяташе, че може да докаже колко силна е била любовта му само като се самоизмъчва. Боже, нямате представа колко много ми се иска да го бях завел на психиатър.

Медрано погледна към Пейдж, сякаш искаше да разбере дали има други въпроси.

Натъжен от чутото, Дан поклати отрицателно глава.

— Благодаря ви за помощта, господин Мълан. Съжаляваме, ако сме ви притеснили. Ще говоря със съдебния лекар да освободи останките на брат ви.

— Готов съм на всичко, само и само този кошмар да приключи. Но не разбирам как нещата, които ви разказах, могат да ви бъдат от полза. И тримата знаем, че брат ми е застрелял онези хора. Не е като да се чудим кой го е извършил.

— Работата е там, че искаме да разберем защо го е направил.

— В това също няма никаква загадка.

— Какво имате предвид?

— Полудял е от скръб.

— Сигурно сте прав — обади се Костиган. — Благодаря още веднъж за помощта ви. — Той изключи микрофона.

В продължение на няколко минути всички останаха мълчаливи. Единствените звуци, които нарушаваха тишината, идваха от коридора — стъпки, приглушени гласове, шум от колелата на носилка.

— Е, разбрахте ли нещо от всичко това? — попита Медрано накрая Пейдж.

Тори също се обърна към него с въпросително изражение.

— „Не виждате ли колко са зли?“ — попита Дан.

Останалите трима се намръщиха изненадано, сякаш се страхуваха, че е изгубил ума си.

— Това е първото нещо, което изкрещя Мълан в четвъртък през нощта.

Когато разбраха какво има предвид, на лицата им се изписа облекчение.

— После извика на тълпата: „Не разбирате ли какво правят с вас? Не разбирате ли, че всички ще се озовете в ада?“ И започна да стреля по светлините, като крещеше: „Вървете обратно в ада, откъдето сте дошли!“. А миг преди да открие огън по хората, изрева: „Вие всички сте прокълнати!“.

— Бълнуването на човек, който наскоро е станал религиозен фанатик — рече началникът на полицията.

— Но светлините не са били причината Мълан да стане религиозен фанатик — продължи Дан. — Чухте какво каза брат му. Едуард внезапно е изпитал нужда да повярва в бог и в рая, за да се самоубеди, че съпругата му е на по-добро място и че един ден отново ще бъдат заедно. Светлините обаче са му причинили нещо, което го е вбесило.

Тори изглеждаше точно толкова озадачена, колкото Костиган и капитана.

— Те са го изкушили — обясни Пейдж. — Били са толкова очарователни, че се е почувствал добре за пръв път, откакто е починала жена му. Изпълнили са го със задоволство. Затова е продължил да се връща отново и отново при тях — защото светлините са били като наркотик. Той се е борел с въздействието им. Купувал е все повече религиозни статуи и картини. Опитал се е да живее като монах и да се самонакаже, за да докаже пред себе си, че обича жена си, че е достоен да се присъедини към нея... но не е можел да спре да мисли за светлините. Те са били удоволствие, за което непрекъснато е копнеел. Вбесили са го, защото са му показали колко е слаб. Никога няма да разберем дали наистина е вярвал, че може да ги унищожи с куршуми. Може би просто се е нуждаел от мишена, върху която да излее гнева си.

— А после си е избрал по-близки мишени — обади се Медрано, който започваше да разбира. — Мишени, които може да свали.

Дан кимна утвърдително.

— Точно така. Решил е, че светлините са зли и че всички, които им се радват, са зли като тях.

— Със сигурност не сте си хвърлили парите на вятъра с онези курсове по психология — каза Костиган.

Пейдж усети, че бузите му поруменяват.

— Това е само теория.

— Теория, която не може да бъде проверена.

— Ето ви и друга теория — рече неочаквано той.

Те го изгледаха очаквателно. Изражението на Тори беше такова, сякаш го виждаше за пръв път.

— Ако приемем, че светлините са истински...

— Доста смело предположение — рече капитанът. — Вече ви казах, че никога не съм ги виждал, а не е като да не съм се опитвал.

— Не съм изненадан.

— Тоест?

— Ако съм прав — каза Дан, — светлините засилват индивидуалните черти на хората, които се опитват да ги видят. Като полицаи, вие сте професионален скептик. И скептицизмът ви е бил засилен още повече от тях. Твърде предпазлив сте, за да ги видите.

Пейдж се обърна към началника на полицията.

— Мъжът, застрелял баща ви, е бил побойник и алкохолик. Казахте ми, че след като е дошъл тук, пороците му са ескалирали. Една от теориите ви беше, че той се е чувствал унижен, защото е загубил работата си във Форт Уърт и е трябвало да се премести в малък град. И това унижение е подхранило гнева му. Но аз не мисля така. Колкото повече време прекарвам в Ростов и колкото повече неща научавам от хората, с които разговарям, толкова повече си мисля, че светлините отразяват вътрешния ни свят. И засилват личността ни. Хариет Уорд казва, че Джеймс Дийкън е бил обсебен от светлините, докато е снимал „Рождено право“ в Ростов. Те са увеличили желанието му да бъде голям актьор до такава степен, че когато според сценария е трябвало да оstarее, той действително се е състарил.

— Но, както сам казахте, това означава, че светлините са истински — отбеляза Медрано.

— Теорията ми действа дори и да не са истински. При определени обстоятелства хората, които имат нужда да видят светлините, ще повярват, че наистина ги виждат. И ще прехвърлят

индивидуалните си черти върху това, което си представят. Резултатът ще бъде същият.

— Убиецът на баща ми не е успял да ги види нито веднъж — обади се Костиган.

— И това го е разярило — отговори му Дан. — Предишния път, когато бяхме тук с Тори, вие се чудехте дали хората не могат да бъдат повлияни от светлините, дори и да не ги виждат. Може би работата не е в светлините. Може би е достатъчно да стоиш сам в мрака на сред нищото. Индивидуалните черти на хората се изострят.

— Аз ги видях — каза началникът на полицията от болничното си легло.

Те го погледнаха изненадано.

— В деня на погребението на баща ми. След като си тръгнах от гробището, отидох с колата до зоната за наблюдение. Искях да бъда сам, а никой не ходеше там денем. Седях в патрулната кола на баща ми и размишлявах за случилото се с него. По онова време работех в полицията в Далас. Градският съвет на Ростов ме помоли да заместя баща си и да стана новият полицейски началник, но аз не бях сигурен дали искам да продължа да бъда полицай, защото хората са толкова разочаровани и много от тях не заслужават да им се помага. Постепенно си дадох сметка, че съм седял в колата цял следобед и че слънцето е взело да залязва.

Започнаха да спират коли. От тях излизаха хора и чакаха да се стъмни достатъчно, за да се помъчат да видят светлините. Останах на мястото си. После мракът се спусна и няколко души взеха да сочат към хоризонта. Погледнах в същата посока и, бога ми, светлините бяха там. Не можех да повярвам. И друг път бях идвал нощем на същото място, но никога не ги бях виждал, а сега, съвсем внезапно, ето ги и тях. Танцуваха, рееха се, блестяха и се сливаха. Цветовете им ми действаха успокоително.

Седях в колата и се усмихвах, а после сигурно съм задрямал, защото следващото нещо, което си спомням, е, че се събудих от звука на радиостанцията. Беше заместникът на баща ми. Имаше сбиване в един бар и той се нуждаеше от помощ. Не ме беше потърсил по-рано заради погребението, а сега се извиняваше, че ме вика за подкрепление. Погледнах към тъмния хоризонт, където бях видял светлините, но те бяха изчезнали. Казах на заместника, че идвам. Не

знам дали светлините ми въздействаха по някакъв начин, но през онази нощ реших, че ще стана полицейски началник на Ростов. После ходих на няколко пъти в зоната за наблюдение, за да видя дали няма да хвана някоя банда хлапета с фенери, които си правят шега с хората, — единственото разумно обяснение за съществуването на светлините, — но така и не хванах никого, нито пък ги видях отново. Все още не съм сигурен дали са били истински. Може би, както казвате, съм имал нуждата да ги видя.

— Да, нуждата — повтори Пейдж, като се стараеше да не гледа към Тори. — Някои хора изпитват нужда да помагат на другите. Някои изпитват нужда да мразят. А има и такива, които изпитват нужда да запълнят празнотата, която усещат.

— Още една теория — намеси се капитанът. — Но как ще я докажете?

— Довечера ще направя всичко възможно да сторя това.

— Как?

— Искам да се приближа до светлините. — Разбра по изразенията на Костиган и Медрано, че не им харесва това, което чуват. — Не се притеснявайте. Няма да ви създам допълнителни проблеми.

— Ние — прекъсна го Тори. — Ние ще направим всичко възможно. Каквото и да възнамеряваш да правиш, идвам с теб.

51.

Когато излязоха от болницата, капитанът каза на Пейдж:

— Трябва да се върна в зоната за наблюдение. Надявам се, че ще спазите обещанието си и няма да ми създавате допълнителни проблеми.

— Не се тревожете. Няма да се приближавам нито до вас, нито до тълпата и няма да ви създавам неприятности, като влизам в чужда собственост.

— Много ми се ще да знам какво сте намислили.

— Утре сутрин ще получите пълен доклад.

Медрано го изгледа изпитателно и слезе по стъпалата към черно-бялата си патрулна кола.

Дан и Тори останаха на върха на нагрялото от слънцето бетонно стълбище.

— Знаеш ли? — каза му тя. — Започвам да те разбирам.

Той се обърна към нея и веднага забеляза как алените лъчи на залязващото слънце подчертаваха цвета на косата ѝ.

— Бяха ми необходими десет години брак — продължи жена му.

— Надявам се, че нямаш предвид нещо неприятно.

— Не, говоря за нещо хубаво. Вчера каза, че отелили вниманието си от болката, като се концентрираш върху дребните детайли.

— Така е.

— Имаше предвид, че голямата картина може да бъде страховита, но съзнанието може да се справи с малки части от нея — на порции.

— Да, точно така.

— Е, в такъв случай се уча от теб. Вчера и днес се съсредоточавах върху дребните неща. Докато в един момент не осъзнах, че не са толкова маловажни. Мислех си за теб. Ти си един много умен мъж.

Пейдж се опита да се пошегува.

— Чак сега ли го разбра?

— Използваш светлините, за да отвлечеш вниманието си от моя рак. Държиш се така, сякаш става дума за истинско криминално разследване.

— Вярно е — призна Дан. — Въпреки че в този случай става дума за нещо повече. Разследването убива времето ми и ме подготвя за вторник.

— Отвлича вниманието ти от това, за което и двамата не искаме да мислим. И аз използвам твоето разследване по същия начин. Докато се занимаваме с този случай, мога да бъда силна. — Тя се замисли. — Начинът, по който задаваш въпроси... Начинът, по който преценяваш хората и ги караш да направят това, което искаш... Да, ти наистина си голям умник.

— Имам чувството, че използваш собствената ми тактика. Опитваш се да научиш нещо.

— Какво ще правим довечера? Как ще се приближим до светлините? — Тори внезапно се усмихна — нещо, което напоследък се случваше рядко. — Схванах. Ти каза, че няма да се приближаваме до тълпата и че няма да влизаме в чужда собственост.

— Ще използваме твоя план.

— Трябват ми още размирици или нова стрелба, за да възобновя интереса към новината — каза Брент, докато Анита шофираше.

— А защо не нашествие на бубонна чума? — предложи саркастично тя.

— Виж, знам, че всички ме мислят за задник. — Лофт Се загледа в пустия район, през който минаваха. Навсякъде се виждаха говеда, пасящи оскъдната трева. — Но трябва да признаеш, че заради мен имаме сензационен нощен рейтинг. Всичко е въпрос на интонация. Събитията около тези странни светлини трябва да звучат важно, сякаш това е истинска новина. Ако от Си Ен Ен продължат да ни плащат, всичко трябва да звучи достоверно, дори и да са най-смахнатите глупости, които някога съм чувал.

— Тогава защо сме тръгнали към обсерваторията? Снощи спомена нещо за извънземни. Искрено се надявам да си се шегувал.

— Да, това беше шега. Виж какво, просто разужнавам обстановката, ясно? Ще знам какво ми е нужно, ако го видя. Освен това не разбирам защо се оплакваш. Имаш ли нещо по-добро за вършене?

— По-добро от печеленето на колкото се може повече допълнителни пари? Не. И не знам какво те навежда на мисълта, че се оплаквам.

Анита спря микробуса край пътя. Брент се опита да разчете надписа на табелата през завихрилия се прах.

ПРАВИТЕЛСТВЕНА ОБСЕРВАТОРИЯ НА САЩ
ЗАБРАНЕНА ЗОНА
НАРУШИТЕЛИТЕ ЩЕ БЪДАТ НАКАЗАНИ

— Звучи приятелски — отбеляза той. — Я щракни някой и друг кадър как стоя до нея.

Репортерът излезе под ярката слънчева светлина, мина през прашния облак и застана до табелата. Искаше Да изглежда непоколебим и корав, затова дори не се опита да си изтупа костюма. С разхлабена вратовръзка и разкопчана яка, той поднесе ръчния микрофон към устата.

Микрофонът имаше предавател, който щеше да изпрати звука директно във видеокамерата на Анита, но за пръв път, откакто беше дошъл в Ростов, Лофт си даде сметка, че няма какво да каже.

Колежката му държеше тежката камера на рамо, насочила обектива към него. Върху нея беше прикрепен специален „ловджийски“ микрофон. Той стърчеше напред като цев и можеше да предава околните звуци, макар и не толкова ясно като онзи, който държеше Брент.

След продължителен момент на мълчание Анита надникна иззад камерата.

— Котка ли ти изяде езика? — попита го тя.

— Сарказмът ти не ми харесва.

— Феновете ти чакат.

— Да вървят по дяволите тогава. Хайде да отскочим с буса до обсерваторията да видим дали ще открием нещо интересно. Мога да се върна тук по-късно и да заснемем въведението най-накрая.

— Да отскочим с буса? Не мисля, че е възможно. — Младата жена посочи металната порта, която препречваше пътя, водещ към обсерваторията. Тя беше заключена.

— Май ще трябва да се върнем в града. — Тя остави камерата обратно в микробуса.

— Не още. — Лофт отиде при портата.

— Какво правиш?

— Някога била ли си във ферма?

— Веднъж ходих в зоологическа градина.

— Дядо ми притежаваше сто акра в Охайо. Всяко лято прекарвах там по две седмици. Спомням си, че един ден отидохме с трактора му до едно поле, но портата се оказа заключена, а той нямаше ключ в себе си. Никога не бях чувал някой да псува толкова дълго. — Репортерът се усмихна при спомена, докато оглеждаше пантите на портата, и кимна. — Ще ми помогнеш ли?

Тя остави камерата и се приближи до него.

— Дядо ти намери ли начин да влезе?

— Хвани вратата в този край и ми помогни да я вдигна.

Анита сви рамене и стисна здраво един от метални прътове. Започнаха да бутат нагоре. Пантите представляваха метални пръстени, нанизани на къси метални щифтове. Трябваша им съвсем малко усилия, за да ги извадят от щифтовете и да избутат вратата навътре. След няколко минути успяха да направят достатъчно голям отвор за буса.

— Предполагам, че правителството е наело някой местен да сложи портата. Забравили са да му кажат обаче, че тя ще охранява обсерватория, а не пасище.

— Май не си прочел онази част от табелата, на която пишеше, че нарушителите ще бъдат наказани — подхвърли Анита.

— Ще кажем, че сме намерили вратата откачена и сме се разтревожили да не се е случило нещо лошо. Решили сме, че е наш дълг да направим разследване. — Той направи пауза и я погледна. — Аз, разбира се, не те карам да правиш нищо против волята ти. Искаш ли да спрем?

— В никакъв случай — отсече тя. — Да си чувал някога за чола?

— Какво е това?

— Вид кактус. Така ми викаха в гимназията.

— Защо?

— Ако някой се опитахе да се заяде с мен, скоро имаше чувството, че се е убоил на трън и че раната му е набрала.

Брент я огледа. Метър и петдесет и пет. Не повече от четиридесет и осем килограма. Но определено не изглеждаше слаба. Единадесеткилограмовата камера, която ѝ се налагаше да държи често на рамо, я беше направила жилава. А и в тъмните ѝ очи имаше нещо опасно.

— Хей, повярвай ми, не се шегувам с теб. Ако не искаш да влизаш там, недей. Можеш да ме изчакаш тук.

Анита му отговори през рамо, докато вървеше към буса.

— *Разбира се*, че искам да вляза там. — Тя вдигна камерата, сякаш беше лека като перце, и я сложи в буса, а конската ѝ опашка се залюля под бейзболната ѝ шапка. После се качи и форсира двигателя.

Брент изчака микробусът да мине през образувалия се отвор, после притвори портата, така че да не личи, че пантите са откачени.

След това се намести на предната седалка до Анита продължиха напред. Зад тях се вдигнаха облаци прах.

— Ако има пазач, ще познае по праха, че идваме, много преди да сме стигнали до сградата — отбеляза младата жена.

— Няма проблем, просто искам да заснемем обсерваторията. Може би ще видя нещо, което ще ми помогне да я свържа със светлините. Ала сега, наред тази пустош, не мога да си представя какво би могло да е то. Не ми е приятно да го призная, но тази история може и да се е изчерпала. — Той се замисли за момент. — Освен ако довечера не се развихри нова стрелба. Винаги можем да се надяваме на това.

Лофт се вгледа в лявата ръка на Анита, с която тя държеше волана.

— Не носиш халка, така че вероятно не си омъжена. Имаш ли си приятел?

— Страшно се надявам, че не ме сваляш.

Операторката посегна към един от многобройните джобове на панталоните си с цвят каки. На ръба на единия имаше метална щипчица. Тя я дръпна и Брент забеляза, че е свързана чрез верижка с дръжката на черен сгъваем нож. Анита разтвори с палец острието му.

— Спомни си какво ти казах за прякора ми. — И замахна демонстративно.

— Бог ми е свидетел, че просто се мъча да поддържам разговор. Опитвах се да проумея как... — Каква беше думата, която използва? — Чола... Звучи ми като прякор на рокерка...

— Точно така.

— Мъчех се да разбера как една чола е станала телевизионен оператор.

— Операторка. Имах едно гадже. Обичаше да прави каскади с мотора си, да се фука колко е добър. Накрая се преби. И фактът, че не носеше каска, хич не му помогна. Няколко дни преди това ме беше зарязал заради друго момиче. Тогава осъзнах, че рокерките нямат бъдеще. Щом видях реклама на местния колеж, отидох там попитах какви курсове предлагат и реших, че би било страхотно да се науча да боравя с телевизионна камера.

— А критиците се оплакват, че телевизията не влияела добре на хората. Толкова ли е страхотно, колкото си го представяше?

— Виж с какви чудесни хора работя.

Лофт се засмя.

— Поне засега — добави тя. — Докато все още не са те взели в Си Ен Ен. На това се надяваш, нали? Ако се случи и им трябва операторка, не забравяй да им кажеш някоя добра дума и за мен.

— Можеш да бъдеш сигурна.

— Никога не обещавай нещо, освен ако наистина не смяташ да го изпълниш.

— Говоря сериозно. Ако ме наемат, наистина ще им кажа хубави неща за теб. Вече можеш да прибереш ножа.

Анита се вгледа напред.

— Виж онези сателитни антени. — Тя посочи към огромните бели силуети, които заемаха все по-голяма част от хоризонта. — Напомнят ми за гигантските роботи от „Терминатор“.

— Сравнението не е лошо. Ще го използвам.

— Нямам нищо против, щом ще ходим заедно в Си Ен Ен. Как мислиш, в Атланта има ли хубава мексиканска храна? Чоризо^[1]? Пилешки енчилади^[2] с много халапеньо^[3]?

— Съмнявам се.

— В такъв случай може би ще отидеш сам в Атланта. Да, онези антени определено приличат на гигантски роботи.

Брент беше поразен от височината им. „Трябва да са колкото четири или пететажна сграда — помисли си той. — И заемат площ, голяма колкото два-три квартала. По дяволите, ако не друго, поне ще заснемем впечатляващи в кадри.“

Минута по-късно беше достатъчно близо до тях, за да ги преброи. Девет. После си даде сметка, че греша. Имаше и десета чиния, скрита зад другите. Беше наклонена настрани и изглеждаше така, сякаш е в ремонт.

Появи се телена ограда с бодлива тел на върха.

„Не е само една ограда — помисли си той. — А цели три. И двете вътрешни изглеждат така, сякаш са направени изцяло от режеща тел“.

— Определено не искат посетители — отбеляза Анита.

— Вероятно се страхуват, че говедата могат да дойдат наблизко и да се блъснат в антените.

Пътят водеше до триметрова телена порта, чиито брънки изглеждаха достатъчно внушителни, за да спрат и камион. На третата ограда имаше табели, които предупреждаваха:

ВНИМАНИЕ!
ВИСОКО НАПРЕЖЕНИЕ

— Предполагам, че високото напрежение е за говедата, които успеят да се изкатерят по първите две огради — каза Анита.

— Да, мерките за сигурност на това място ми се струват малко пресилени — съгласи се Лофт. — Може би местните хлапета обичат да вандалстват върху чиниите. Да рисуват по тях или нещо подобно.

— В такъв случай оградата, по която тече ток с високо напрежение, има за цел да покаже на децата, че правителството не си пада по графити.

Един камион беше паркиран до бетонната постройка.

— Хайде да снимаме това място, докато все още имаме възможност — реши Брент.

— Почакай да обърна микробуса.

— За да сме готови за бягство ли?

— Не се присмивай на една чола — предупреди го тя.

Когато прахта се разнесе, те излязоха от микробуса и се загледаха с присвити очи в извисяващите се бели чинии.

— Ще стане страхотно. — Анита извади видеокамерата през страничната врата на буса и я зареди с нов комплект батерии. — Застани до портата. Ще снимам чиниите, после ще сваля камерата надолу, за да покажа табелите, предупреждаващи за високо напрежение, по вътрешните огради и накрая ще се фокусирам върху теб.

— Звучиш като режисьор, а не като оператор.

— Операторка. Измисли ли какво ще говориш този път?

— Антената, която е наклонена...

— Какво за нея?

— Изглежда насочена право към Ростов.

— Е, и?

— Мога да изкажа предположение, че е насочена към светлините.

— Сякаш улавя сигнал от тях? Мислиш ли, че от Си Ен Ен ще се хванат? — Въпреки това тя погледна заинтригувано антената.

— Това е най-доброто, което ми хрумва в момента.

— В такъв случай няма да съм единствената, която няма да ходи в Атланта — заяви младата жена, но повдигна камерата на рамо.

— Довери ми се. Докато снимаш, ще измисля нещо още по-добро. Просто направи няколко кадъра с насочената към Ростов сателитна чиния. Ако се наложи, по-късно винаги мога да запиша наново текста.

Внезапно Лофт чу шум зад гърба си. Той отпусна микрофона, обърна се и видя през трите огради как една врата на бетонната сграда се отваря.

Появи се някакъв мъж. Излезе приведен от тъмната вътрешност на постройката, като вървеше заднешком и държеше нещо, което репортерът не можеше да види. Носеше маскировъчна униформа и нямаше никакво съмнение, че е пазач.

Мъжът внимателно се огледа, за да види къде стъпва, и се закова на място, щом зърна микробуса. Секунда след това пусна нещото, което дърпаше. Брент още не можеше да види какво е заради мрака зад вратата.

Пазачът се обърна и се изправи. Беше подстриган съвсем късо. Имаше сурово лице. Гърдите му бяха мускулести, а раменете — широки.

Пристъпи напред и каза:

— Предполагам, че не можете да четете.

— Моля? — попита Лофт. Продължаваше да стиска микрофона, но го криеше зад бедрото си.

— Табелата на пътя. Как влязохте през заключената порта?

— Беше измъкната от пантите ѝ — отговори Брент. — Като се имат предвид всички странни неща, които стават напоследък, това ни се стори подозрително и решихме да се уверим, че всичко е наред.

— Ще се погрижа портата да бъде оправена. А според вас защо е била извадена от пантите?

— Може да е хлапашка работа.

— Хлапашка? Разбира се.

— Казвам се Брент Лофт. Телевизионен репортер съм. — Брент вдигна лявата си ръка — онази, с която не криеше микрофона, — за да посочи към надписа отстрани на микробуса.

— Да, гледах репортажа ви за стрелбата.

— Благодаря.

Киселото изражение на пазача подсказваше, че това не е било комплимент. Въпреки това Лофт реши да рискува.

— След като така и така сме тук, мога ли да попитам кого трябва да се обърна за разрешение да направя репортаж за това очарователно място?

Надяваше се, че Анита е включила камерата. Нямаше представа в каква посока ще тръгне разговорът, но подозираше, че ще му бъде от полза за репортажа. Пазачът се намираше прекалено далече, за да улови думите му с микрофона, но самият той говореше достатъчно силно и беше сигурен, че ще запише поне своята част от разговора.

Очакваше мъжът да му обясни, че човекът, с когото трябва да разговаря, в момента е в отпуск — учтив начин да го разкара.

Затова грубо то „не“ на пазача го свари съвсем неподготвен.

— Както пише на табелата, това е правителствена собственост. Ако държите да бъдете подведени под наказателна отговорност, ей сега ще извикам ченгетата. Ако искате обаче да се разделим без лоши чувства, качвайте се на буса и се върнете обратно на пътя. Веднага.

Брент погледна към отворената врата зад гърба на пазача. Предметът, който мъжът беше влачил, лежеше в сенчестата вътрешност на сградата. Част от него беше обла и приличаше на футболна топка.

— В такъв случай мога да взема интервю от вас — предложи той. — Харесва ли ви работата тук? Вълнуващо ли е да бъдете част от такъв голям проект или и тази работа, като повечето други, омръзва след известно време?

Пазачът го изгледа с присвити очи.

Лофт продължи с опитите:

— Обсерваторията само със звезди, комети и черни дупки ли се занимава, или е част от проекта SETI^[4]?

Охранителят присви още повече очи.

— Нали знаете — продължи репортерът, — търсене на разумен извънземен живот.

Сега вече едрият мъж се намръщи.

— Знам какво означава SETI.

— Не съм си и помислил друго.

— Чувал съм един виц — че трябва да търсим разумен живот на Земята.

Брент погледна отново към отворената врата зад пазача. Футболната топка в сенките зад нея май имаше коса.

„Мамка му“.

Той се опита да запази спокойствие.

— Тук ли живеете? — продължи бързо Лофт, като се молеше Анита наистина да е включила камерата. — Какво е чувството да се намирате далече от цивилизацията?

Ръцете на пазача висяха край тялото му. Той сви юмруци. Отпусна ги. Пак ги сви. И отново ги отпусна.

— Знаете ли какво? Ще ви дам точно една минута да се разкарате оттук. Ако не искате да бъдете подвеждани под съдебна отговорност, качвайте се в буса и се върнете обратно на пътя.

Лофт се опита да огледа незабелязано камиона до охранителя. В задната му част имаше няколко струпани на купчина предмета. Те се подаваха съвсем малко над стените на каросерията и беше трудно да се каже какво представляват. Един от тях обаче изглеждаше досущ като ръкав на риза... А от него се подаваше ръка.

— Добре — рече той, като откри, че му е трудно да запази самообладание. — Съжалявам, ако сме ви обезпокоили. — От бясното туптене на сърцето му се зави свят.

— Просто си мислех, че от това място ще излезе интересен репортаж. Сега разбирам, че съм сбъркал.

Пазачът също беше забелязал някои неща. Той премести погледа си от Брент върху Анита и камерата. А после явно осъзна, че репортерът държи микрофон до крака си.

— Не искаме неприятности — каза Лофт.

— Разбира се. Имате право. Това място наистина е очарователно. Изчакайте тук за малко. Ще отида да извикам човека, от когото трябва да вземете разрешение за вашия репортаж.

Мъжът им даде знак да останат по местата си, после се обърна и изчезна във вътрешността на малката постройка, като отнесе със себе си предмета, който бе влачил.

— Да тръгваме — каза трескаво Брент. Обърна се и видя, че младата жена държи камерата отстрани до тялото си в привидно невинно положение.

Но червената ѝ лампичка светеше подозрително. Колкото и ужасен да беше, репортерът се въодушеви от мисълта, че спътничката му, изглежда, бе заснела всичко.

Бусът беше обърнат с гръб към обсерваторията. Анита се втурна към страничната му врата и остави камерата върху една от седалките.

— В камиона има трупове — каза тя без предисловия.

— Да, и влачеше още един от вътрешността на сградата. Какво е станало тук, по дяволите? — Лофт се затича към автомобила.

Така се задъха, сякаш бе пробягал стотина метра.

Операторката се втурна към предницата на буса, като отчаяно се опитваше да стигне възможно най-бързо до вратата на шофьора.

От лявата ѝ ръка плисна кръв.

Тя се свлече на земята.

Брент я изгледа изумен и в същия миг чу гърмежи — силни и бързи, сякаш някой бе хвърлил цяла кутия с пиратки. Край него изсвистя нещо, издрънча метал. Той се обърна към обсерваторията и видя, че пазачът е застанал на вратата на постройката и стреля с бойна карабина. Трите реда телена ограда отклониха част от куршумите подобно на щит. Разхвърчаха се парчета метал и искри.

Лофт усети, че ухото му пламна от писъка на профучалия край него куршум. Изтича до Анита и я издърпа до предницата на буса, извън полезрението на стрелеца. Преди месец беше направил репортаж за престрелка между трима банкови обирджии и самотен полицаи. Униформеният беше оцелял, защото се беше скрил зад двигателя на патрулната кола. Той бил в състояние да спре всеки куршум, научи след това Брент.

— Анита. *Анита*.

След като няколко пъти я извика по име, установи с облекчение, че тя е в съзнание. Ала очите ѝ бяха странно изцъклени. Тя примигваше от болка. Тъмната ѝ кожа беше посивяла. Докато я бе влачил към буса, тялото ѝ бе оставило кървава диря в пръстта. Зейналата рана в горната част на ръката ѝ беше голяма и дълбока чак до костта.

„Ще умре от кръвозагуба“.

Брент едва се овладя.

Като се напрягаше да си спомни нещата, които бе учил много време в един курс за първа медицинска помощ, той свали вратовръзката си и я уви стегнато около лявата ръка на младата жена, точно над раната. Един от инструкторите му беше казал, че трябва да се импровизира. Плувал в пот, Лофт направи възел, извади една химикалка от джоба на ризата си и я напъха под вратовръзката. Изви химикалката и по този начин стегна достатъчно плата, за да ограничи притока на кръв.

— Това ще направи ръката ти леко безчувствена — обясни той, спомняйки си какво ги бяха учили. — Може би ще намали и болката.

— Боже, дано да си прав. — Анита прехапа устни.

Стрелбата спря. Горещият вятър, който полъхна, донесе до ноздрите му миризмата на изгорял барут. Като се бореше с обземащата го паника, Брент надникна иззад предницата на буса.

Застанал пред отворената врата на бетонната сграда, пазачът махна пълнителя от долната част на карабината и зареди нов. Лицето му беше изкривено в болезнена гримаса. Той приключи с презареждането, погледна към репортера и откри стрелба по задните гуми на микробуса. Разхвърчаха се нови искри и прозвънна метал. И този път някои от куршумите рикошираха в телените огради, но онези, които улучиха автомобила, бяха повече от достатъчно. Лофт чу как гумите се пръснаха.

Задната част на микробуса пропадна.

„Ще умрем“ — помисли си Брент.

Дишаше учестено, но имаше чувството, че не му достига въздух. Представи си как охранителят хвърля телата им върху трупите в камиона. Измъкна трескаво мобилния телефон от калъфчето на колана си и занатиска копчетата му, но когато го допря до лявото си ухо, изстена. Единственото, което чу, бе мъртва тишина. Изразът изпълни устата му с горчилка. *Мъртва тишина.*

— Обзалагам се, че мога да позная какво правиш — извика пазачът. — Мъчиш се да използваш мобилния си телефон! Спести си усилията! Няма да проработи! Наблизо няма предавател и нямаш обхват!

— Шефът ми знае, че сме тук! — изкрещя в отговор Лофт. — Ще прати хора да ни потърсят!

— Когато видят табелата, те ще проявят достатъчно здрав разум да стоят настрана. Колко време ще мине преди шефът ти да се зачуди къде се губите? Два часа? Три? Дори някой да дойде да ви търси, няма да ви намери — гарантирам ти!

Брент подскочи, защото пазачът изстреля нов откос. Повечето куршуми минаха безпрепятствено през дупките в оградите и направиха на сол задните прозорци на микробуса.

— Съжалявате ли, задето не се подчинихте на надписа? — извика охранителят. — Не ви ли предупредих? Казах ви, че ще бъдете подведени под съдебна отговорност! Хей, господин супер репортер, имам един въпрос за теб!

— Питай! — Лофт се надяваше да спечели повече време.

— Ходил ли си в училище за телевизионни говорители?

„Какво, по дяволите...?“ — Нямаше друг избор, освен да отговори. Каквото и да е, стига да не го застрелят.

— Да, имам диплома за радиожурналист!

— Така си и мислех! Трябва да си минал специално обучение! Никой не може да се роди толкова глупав!

Пазачът направи още дупки в задницата на микробуса.

Брент чу плискане на течност. До ноздрите му достигна острата миризма на бензина, който се лееше от продупчения резервоар по земята.

И в същия момент чу още нещо — далечното бръмчене на двигател. „Някой пристига. Ще получим помощ.“ Той се вгледа към мястото, където черният път се сливаше с шосето, но не видя и следа от приближаващ се облак прах.

Бръмченето се усили и прерасна в рев.

„В небето“. Той се обърна към залязващото слънце и видя тъмния силует на устремен към обсерваторията хеликоптер.

„Слава богу“ — помисли си той.

Пазачът, изглежда, също го беше видял. После се обърна към Лофт.

— Ще се разправа с теб малко по-късно.

С пресъхнала от страх уста Брент надникна иззад микробуса и видя мъжа с карабината да изчезва в мрака зад вратата. Постройката беше толкова ниска, че той стигна до извода, че вътре трябва да има стълби, водещи под земята.

Последния път, когато бе изчезнал вътре, охранителят се беше върнал с бойна карабина. Брент не искаше ѝ да си представя с какво оръжие ще се появи сега.

Някакво движение го накара да се обърне. Като не спираше да стене, Анита успя да се надигне и да се подпре на микробуса.

— Не мога да шофирам с тази ръка. — Тя я разлюля с болезнено изражение. — Ключът е в десния джоб на панталоните ми. — По бузите ѝ се стичаха сълзи. — Давай да се махаме оттук, докато онзи не се е върнал.

Лофт бръкна и извади ключа. Взе и ножа, който беше мушнала в същия джоб. Нямаше никаква идея за какво може да го използва. Въпреки това го пхна в панталоните си.

Анита се опита да се изправи на крака.

Брент ѝ се притече на помощ, хвана я с една ръка през кръста и я заведе отстрани на микробуса. Набута я на предната седалка, дишайки тежко. Затвори вратата възможно най-тихо и след това бързо се настани зад волана. Нозете му се подкосиха от страх. А пръстите му трепереха толкова силно, че не можа да пхне ключа в стартера.

„Хайде де!“

Най-накрая успя.

Изпита неподозирана радост, след като двигателят запали с ръмжене. После чувството му на триумф прерасна в паника. Погледна в огледалото за обратно виждане и съзря пазача, който излизаше тичешком от вратата на сградата. Под дулото на карабината му имаше нещо тумбесто.

Репортерът натисна педала за газта и усети как спуканите задни гуми се опитват да се завъртят. Ръбовете на джантите им заораха в земята и вдигнаха облак от прах. Образът на охранителя в огледалото изчезна.

„Може праха да му попречи да се прицели!“

Микробусът потегли бавно напред.

— Отпусни газта. Караш на джанти — прошепна с усилие Анита.

Брент се подчини. Микробусът бавно увеличи разстоянието, което ги делеше от обсерваторията. Той видя в огледалото, че праха се сляга, и зърна пазача, който вдигаше карабината си, за да се прицели от

рамо. Въпреки шума на двигателя, чу приближаващия се рев на хеликоптера, който се канеше да кацне.

Бусът увеличи леко скоростта си, докато спуканите му гуми се бореха с черния път.

Ужасен, Лофт погледна отново в огледалото за обратно виждане. Внезапно охранителят промени посоката, в която се целеше. Извъртя се на запад към шума от приближаващия се хеликоптер. В профил прикрепеният към карабината му предмет изглеждаше още по-тумбест.

Брент погледна надясно покрай Анита към масивното тяло на блек хоука, който вече беше толкова близо, че се виждаха неясните очертания на лицето на пилота. Върна погледа си върху огледалото и зърна как карабината подскача. Нещо излетя от монтирания под дулото ѝ предмет.

Предницата на хеликоптера експлодира. Когато ударната вълна разтърси микробуса, се появи огненото кълбо на втора експлозия — вероятно бяха избухнали резервоарите — и цялата летателна машина се пръсна. Във всички посоки се разхвърчаха отломки. Парчета от витла, части от корпуса и от двигателите се посипаха по земята. Вдигнаха се талази от дим. На места тревата се подпали.

Горящият остатък от корпуса се стовари на земята, претърколи се и събори част от оградата.

— Madre de Dios!^[5] — възкликна шокирано Анита.

Той видя, че се движат с двадесет и четири километра час. Това вероятно беше максималната скорост, която можеше да вдигне микробусът със спукани гуми и заораваци в земята джанти.

— Ще успеем — успя да каже тя.

Брент пак погледна в огледалото за обратно виждане ѝ усети как сърцето го стяга. Пазачът насочваше карабината отново към тях.

— Анита, дръж се здраво.

Карабината подскочи. Нещо излетя от пусковото съоръжение, монтирано под цевта ѝ.

Бусът се разлюля от нова ударна вълна. Лофт зърна в огледалото как зад тях изригна гейзер от пръст.

— Достатъчно далече сме! — изкрещя той. — Да, ще успеем!

После думите заседнаха в гърлото му, защото видя, че зад микробуса избухват пламъци.

„Дупките от куршуми в резервоара — осъзна той. — Оставяме зад себе си дيريا от бензин“.

И застина.

Пламъците наистина се втурнаха след буса.

— Не!

Задницата на автомобила подскочи нагоре, когато огънят стигна до бензина, който шуртеше през дупките в резервоара. Ударната вълна не беше като от експлозиите на гранатите. Нямаше силен трясък. Микробусът не избухна. Въпреки това ги разтнесе здраво и Брент зърна в огледалото за обратно виждане дим и пламъци.

Натисна рязко спирачките. Докато пламъците пълзяха напред, той видя с облекчение, че Анита е намерила достатъчно сили да отвори вратата си и да се хвърли на земята. Лофт също изскочи навън и се втурна към нея. Младата жена стоеше на колене и се мъчеше да се изправи.

Той я сграбчи и се хвърли към една падинка, като я събори насила.

Пламъците постепенно обхващаха микробуса.

— Трябва ми камерата — извика Брент.

— Недей. Рискуваш да те застреля.

Сърцето му биеше толкова силно, че имаше чувството, че ще се пръсне. Изправи се рязко, изтича до страничната врата на буса и я отвори със замах. Грабна камерата, едва прикривайки се от пламъците.

Един куршум профуча край него.

Като кашляше от дима, репортерът се приведе и хукна, стискайки камерата с две ръце. Край него профуча друг куршум. Той стигна до падинката и се хвърли на земята по гръб, за да не счупи камерата.

— Глупак. — Анита беше пребледняла още повече, а очите ѝ бяха изцъклени от ужас.

— И майка ми мисли така.

Той натисна бутона за запис и насочи камерата към горящия микробус. Засне огъня отвън, после премести обектива към предните седалки, които избухнаха в пламъци. След това направи близък кадър със спуканата задна гума от страната на шофьора, която беше започнала да се топи. Гъст дим се виеше над тях.

— Прострелян си — извика операторката.

— Какво? Къде?

— Дясното ти ухо.

Лофт вдигна ръка и пипна раната, като усети хлъзгавата кръв и разкъсаната месеста част на ухото си.

— Кръвта тече по врата и по рамото ти — ужаси се тя.

— Добре. Ще ме снимаш ли, ако ти помогна с камерата?

— Ти наистина си откачен.

— Нима очакваш, че ще стоя тук и ще бездействам, докато онзи се опитва да ни убие? Камерата е единственото оръжие, с което разполагам. Ще заснема колкото се може повече от ставащото. Ако се измъкнем от тук, това ще бъде репортажът на живота ми. — Думите „живота ми“ го накараха да млъкне. После добави: — Може да спечеля „Еми“ с тези кадри.

— Ние можем да спечелим „Еми“ — настръхна ранената операторка.

— Добре де. — Брент насочи камерата към нея, като я задържа върху кръвта, която покриваше якето ѝ. Засне близък кадър и на превръзката, която беше направил на ръката ѝ.

„Хеликоптерът — осъзна той. — Трябва да снимам как гори“.

Лофт запълзя по дъното на падинката, докато не се озова на място, където според него нямаше опасност да бъде забелязан от пазача. После се надигна внимателно и видя пушека и пламъците, които се издигаха от останките на хеликоптера. Насочи обектива на камерата към тях и увеличи картината, за да се види ясно онази част от корпуса, която бе съборила оградата.

„Да — помисли си Брент. — Ще получа «Еми» за това“. После се поправи: „И двамата ще получим «Еми». Ако оживеем“.

[1] Пикантни свински наденици с чесън. — Б.пр. ↑

[2] Вид тортила (хлебна питка), пълна с месо или сирене. — Б.пр. ↑

[3] Вид тропическа люта чушка. — Б.пр. ↑

[4] Общото наименование на различни организации, проекти и разработки занимаващи се с търсене на разумен извънземен живот (Search for Extra Terrestrial Intelligence). — Б.пр. ↑

[5] Пресвета майко (исп.). — Б.пр. ↑

Сержант Локхарт подмина с мотоциклета си табелата с надпис „Нарушителите ще бъдат наказани“ и спря при портата на обсерваторията. От запад чу далечното бръмчене на хеликоптер. Залязващото слънце блестеше в очите му и му пречеше да види ясно уголемяващата се в небето точка. Вероятно това беше блек хоукът, за който полковник Рейли бе казал, че ще достави още оборудване.

Дотук нямаше никакви проблеми. Всичко се развиваше по план.

Плюс това бе извадил късмет да покара мотоциклет. Истината бе, че се радваше на всяка възможност да се отдалечи от полковника. Той го беше заплашил, че ще го изпрати в някоя зона на военен конфликт, и Локхарт започнал да се чуди дали това няма да е за предпочитане пред настоящата му служба. Просто всяко друго място щеше да бъде по-добро от този зловещ бункер под изоставената въздушна база.

„Да застрелям кучето? За какво, по дяволите, беше това?“

Сержантът бръкна в джоба на джинсите си и извади ключа, който Рейли му беше дал, и се нацели да отключи портата. Тогава забеляза, че тя изглеждаше нестабилна. Той погледна към задния ѝ край и видя, че тя е измъкната от пантите.

Като се намръщи, Локхарт я побутна, отваряйки я широко. Докато насочваше мотоциклета към пътя, който водеше към обсерваторията, някакъв шум го накара да спре и инстинктивно да се приведе. Беше чувал многократно този звук в Ирак.

Тътен на далечна експлозия.

Идваше откъм обсерваторията.

Няколко секунди по-късно последва втори взрив. Сержантът огледа небето, но от хеликоптера нямаше и следа. Единственото, което видя, беше издигащ се стълб дим.

При третата експлозия димът стана още по-гъст.

Той посегна към раницата, закрепена на задната седалка на мотоциклета. В нея бяха карабината Д4, два резервни пълнителя и половин дузина кутии с муниции — смущаващо количество боеприпаси, които полковникът бе настоял да вземе.

В раницата се намираше и снабдената с кодиращо устройство портативна радиостанция, която той забързано измъкна навън.

54.

Като държеше в едната си ръка тапата за уши, Рейли слушаше обезпокоителния рапорт по портативната радиостанция. Устата му бе необичайно суха.

— Не мога да изпратя подкрепления преди мръкване — каза той. — Джиповете са единственото, с което разполагаме. Ала те са толкова подозрителни, че ако потеглят през деня, тълпата на пътя непременно ще ги види. Не можем да изложим на риск нашата сигурност. Разузнай обстановката край обсерваторията колкото можеш по-отблизо. Продължавай да ми докладваш.

Полковникът прекъсна връзката. Като мушна обратно тапата в ухото си, заглушавайки звука в стаята, той забеляза, че някои от хората му пред уредите за наблюдение гледат любопитно към него. Макар че минаваше шест вечерта, студената светлина от тавана продължаваме да създава усещането, че е три часът сутринта.

— Всички настройки направени ли са? — Резкият му тон бе отправен към един от мъжете, намеквайки, че има по-спешни неща за вършене от това да се подслушват радиокомуникациите.

— Почти сме готови, сър — отговори бързо мъжът. — Започваме да усилваме сигналите.

Рейли застана зад него. На компютърния екран се виждаха произволни точки, които представляваха визуалната картина на звуковите смущения, идващи от аудио мониторите на масата, поставена близо до други светещи електронни апарати. Рафтовете бяха отрупани с приемници, дефектоскопи и декодери. Ако всичко вървеше по план, скоро звуковите смущения сами щяха да се превърнат в пленителната музика, която бе чул във Форт Мийд. После компютърният екран пред него щеше да покаже еквивалента на движещите се плавно хипнотични светлини.

— Не си сложил тапите в ушите си, войнико.

— Съжалявам, сър. Бях толкова зает, че забравих.

Полковникът отиде в средата на залата и извика:

— Моля за вниманието на всички.

Осемте мъже вдигнаха глави от електронните устройства.

— Всички да сложат тапите в ушите си. — Той посочи своите. — Предупредих ви, че аудиокомпонентът на този проект може да увреди слуха ви. Не искам нечия майка да плаче, защото не сте се подчинили на заповедта и сте оглушали. Сложете си тапите *незабавно*!

Те побързаха да го направят.

— Ако е необходимо, сложете си и шумозаглушаващите слушалки, които донесохме.

Когато се увери, че всички са се подчинили, тръгна към металната врата, която водеше към най-вътрешното помещение на обекта. В действителност Рейли не се притесняваше, че хората му ще оглушеят. Ако експериментът се провалеше, това щеше да е най-малкият им проблем.

Всъщност се надяваше, че тапите — и при необходимост шумозаглушаващите слушалки — ще защитят достатъчно слуха им, за да останат живи.

Щом влезе в централното помещение, погледна монитора за видеонаблюдение, който показваше изоставената военновъздушна база. Отвъд порутените ръждясали самолетни хангари видя немската овчарка и нейния водач да патрулират край оградата. Тълпата се бе разпростряла толкова далече от зоната за наблюдение, че някои хора дори заговориха водача на кучето. Животното заскача яростно срещу тях. Хората от другата страна на оградата вдигнаха помирително ръце и отстъпиха назад.

Полковникът се зачуди дали немската овчарка винаги бе така агресивна.

„Скоро ще разбера. Като мръкне, ще накарам да доведат кучето вътре. Ще видим как ще се държи. Неговият слух е по-чувствителен от нашия. Ако има проблем, овчарката ще реагира преди хората... И преди да се наложи да я застреляме“.

Той огледа дебелата метална врата на помещението, за да се увери, че ще издържи на бомбена експлозия. Провери дали неговата карабина Д4 и няколко пълнителя с по сто патрона са в ъгъла. Отвори един шкаф и се увери, че аптекката за първа медицинска помощ и неприкосновените запаси с храна и вода са вътре, в случай че се наложеше да се барикадира в тази стая за дълго време.

„Какво още трябва да планирам? Винаги изниква нещо“.

Беше се постарал да вземе предвид всичко. Въпреки това спря да прехвърли отново наум историята на мястото, като ровеше в паметта си за нещо, което може да пропуснал. Знаеше наизуст всяко събитие, което се е случвало тук. Беше изчел всички доклади и съобщения, които започваха още от времето, преди военните да се установят на това място. Обаче едно от съобщенията беше предадено не от историк или от военен тактик.

То бе дошло от неговата прапрабаба.

22 януари 1916 г.

Конят стана неспокоен. Обикновено той се държеше толкова добре, че ездачката му — двадесет и девет годишната учителка Дани Мари Браун — се огледа предпазливо, предполагайки, че наблизко има койоти.

Младата жена яздеше по прашния път, който водеше от Ростов до Лоден — градче, отстоящо на двадесет и четири километра. Там тя преподаваше в основното училище в четвъртък, петък и събота, след като приключеше с часовете си в Ростов в понеделник, вторник и сряда. Три дни в седмицата бе максималното време, което скотовъдците във всяко от градчетата позволяваха на децата си да се отделят от ежедневната работа във фермите им.

Понякога Дани прекарваше в училище от ранни зори до мръкнало, като подготвяше уроците си или преглеждаше контролни, когато децата не бяха в час. Беше уморително, ала тя бе израснала в Ростов и не искаше да се отделя от тук. Още помнеше колко ужасно беше да бъде далече от дома си, докато се бореше да придобие учителската си диплома в шумния и претъпкан Ел Пасо. Дългите тихи часове в тази позната, вдъхваща спокойствие област бяха за предпочитане пред хаоса на неизвестния външен свят.

През зимата ранният залез я принуждаваше да се облича с кожух и да язди по тъмно между двата града. Това не я притесняваше. Звездите и луната — дори да се показваше само сърпът ѝ, — хвърляха достатъчно светлина, за да вижда шосето. В облачните вечери носеше фенер, за да си свети по пътя.

Опитна ездачка, тя никога не се съмняваше в уменията си да се справи с дорестия кон, който родителите ѝ бяха купили. Но сега, тъй като жребецът ставаше все по-плашлив, Дани дръпна юздите и се повдигна леко на стремената, докато напрегнато оглеждаше тъмния пейзаж. През летните горещини койотите не бяха единствената заплаха, която конят можеше да усети, — съществуваше опасност някоя гърмяща змия да се е навила насред пътя, за да поеме последната

топлина на слънчевите лъчи. Но това бе немислимо тази вечер, когато температурата бе достатъчно ниска, за да се образува коричка лед във ведро с вода.

Ала независимо от това сърцето на младата жена се разтуптя.

До неотдавна тя се бе чувствала щастливо изолирана в този тих тексаски край, но после баща ѝ бе закупил по каталог безжично радио. И сега, особено този ден, я измъчваше безпокойство от ескалирането на европейската война, която бе достигнала нови висоти на жестокост. Дори заплашваше да въвлече и Съединените щати в битката между Германия и съюзниците.

Точно преди да тръгне за Лоден, бе посетила родителите си и бе чула по радиото новини за нападения, при които бяха използвани хлор и фосген, поразяващи белите дробове. Говореше се, че се разработва нещо още по-ужасяващо: иприт — отровен газ, който разяждаше кожата и вътрешните лигавици на човешкото тяло. Този газ оставаше активен дълго след проникването му в земята и вследствие на това войниците, вдигайки прах, докато вървяха през полето, ставаха обект на повторна атака.

И това далеч не бяха единствените нови страхотии. Дани само можеше да си представи болката и ужаса, предизвиквани от такива новооткрити оръжия, като танковете и огнехвъргачките. Ето защо при тази обикновено спокойна езда мислите ѝ бяха по-тревожни, отколкото бе очаквала.

Внезапно нещо вдясно привлече вниманието ѝ. Тя се взря намръщено в някакви светлини на южния хоризонт.

Те подскачаха и се движеха на зигзаг. Първото ѝ предположение бе, че са от факли, носени от хора на коне. Обаче единствената посока, откъдето можеха да идват тези ездачи, бе Мексико.

Тази мисъл я изпълни със страх, защото Мексико също бе станало опасно място. Скорошната революция там бе разкъсала страната на воюващи фракции, на които Германия изпращаше войници, оръжия и пари, надявайки се, че Съединените щати ще бъдат толкова объркани от насилието отвъд южната си граница, че няма да влязат във войната в Европа.

„Мили боже — помисли си Дани, — възможно ли е това да са германци?“

Жребецът продължи да се противи на усилията ѝ да го овладее.

„Спокойно — каза си тя. — Конят усеща моя страх. Точно това предизвиква проблема“.

Не, това не бяха германци, нахлуващи от Мексико, реши тя. Сега, като се вгледа по-внимателно, светлините изобщо не изглеждаха като от факли, носени от ездачи. Но щом не бяха факли, какво друго можеха да бъдат? Едва след дълги размишления младата жена се запита дали пък това не бяха светлините, за които бе слушала толкова много като малка. Историите още тогава ѝ се струваха нереални и Дани не им обръщаше внимание, защото макар да познаваше много хора в града, които твърдяха, че са ги виждали, на нея не беше ѝ се случвало.

Сега светлините на хоризонта придобиха формата на блестящи сфери. Цветовете им бяха като сегменти на дъгата. Понякога те се сливаха, червената и синята ставаха лилави или зелената и червената ставаха жълти. После се разделяха или се издигаха и спускаха, сякаш се носеха по някакво течение.

Светлините станаха по-големи и по-ярки.

Младата жена дочу нещо като жужене, което постепенно се усили до пронизителен звук, и преди да се усети, почувства болка в ушите.

Внезапно конят се изправи на задните си крака. Тя се притисна към врата му и заби още по-силно пети в хълбоците му. Цвилейки панически, животното скочи настрани. След това отново опита да се изправи на задните крака и изведнъж — независимо от усилията ѝ на опитен ездач, — се втурна напред по пътя.

При нормални обстоятелства скоростният му бяг щеше да затрудни Дани да види препятствията по тъмното шосе. Ала докато се мъчеше да го укроти, тя си даде сметка, че пътят е станал неестествено светъл от трептящи цветове, които проблясваха над него. Без предупреждение светлините се втурнаха към младата жена, завъртяха се вихрено около нея и тя се озова в капана на пъстър въртоп.

Неочаквано конят подскочи толкова силно, че тя излетя от седлото. Като се стовари на пътя, усети пронизваща болка в гърдите. Пред очите ѝ притъмня. Зашеметена, чу тревожното цвилене на животното. Разнесе се тропот от копитата му, който се стопи в далечината.

Дани нямаше представа колко дълго е лежала в несвяст. Когато дойде на себе си, светлините ги нямаше. В небето се бяха скупчили

облаци, които потулваха звездите и луната. Под оскъдната светлина младата жена се извъртя по очи и мъчително се изправи на крака. Въпреки студа, от болката в гърдите плувна в пот.

Повика със слаб глас коня си, но животното не се върна. Тя пак извика, после се отказа и се помъчи да се ориентира къде е. В каква посока бе Ростов? Той беше по-близкият град. Ако сбъркаше посоката, щеше да тръгне към Лоден, а се съмняваше, че ще има сили да стигне толкова далече.

Дани огледа небето, за да открие Полярната звезда. Болката бе така силна, че се боеше, че ще припадне.

„Голямата мечка. Трябва да намеря Голямата мечка“.

Ето там. Когато бе малко момиченце, баща и се бе погрижил да я научи как да се ориентира по звездите, случай че се изгуби в тъмнината. Двете крайни звезди от Голямата мечка сочеха към Малката мечка, а звездата в на дръжката на черпака^[1] беше Полярната звезда.

Сега тя можеше да прецени накъде е запад — посоката, която щеше да я отведе в Ростов. Младата жена тръгна колебливо по ставащия все по-тъмен път и се спъна. От болката при падането съзнанието ѝ се замъгли. Тя запълзя на четири крака и най-сетне успя да се изправи.

Загуби представа за времето.

Прониза я нова остра болка и осъзна, че се е блъснала в стената на къща. Едва тогава разбра, че е стигнала до града. Зашеметена, на два пъти завива в грешна посока, докато накрая потропа на бащиния си дом.

Когато баща ѝ отвори вратата, Дани припадна в ръцете му.

На следващата сутрин мълвата за мъчителното ѝ преживяване се разнесе из целия Ростов. Много познати дойдоха да задоволят любопитството си.

— Германци ли бяха? — попита ветеринарят. Единствен медик в градчето, той ѝ препоръча да носи корсет, докато ребрата ѝ заздравеят.

— Не — отговори задъхано Дани. — Не мисля. — Корсетът стягаше толкова силно пулсиращите ѝ от болка гърди, че ѝ беше трудно да диша.

— Но ти каза, че си видяла конници с факли — обади се баща й.
— Щом не са били германци, мексиканци ли бяха?

— Не, само си помислих...

— Може да е бил разузнавателен отряд — реши ростовският кмет. — Някои от тях са се приближили на достатъчно разстояние, за да хвърлят факлите си по теб. Хората на Каранса^[2] са в съюз с германците. Всички го знаят. Може би Каранса проверява колко навътре може да се промъкне в Тексас, преди някой да вдигне шум.

— А може да е било онова копеле Виля — предположи градският ковач. — Той отчаяно се нуждае от провизии.

— Между нас и границата няма нищо. — Майката на Дани изглеждаше ужасена. — Те може да ни избият, докато спим.

— Не, не бяха конници — настоя младата жена.

— Какво беше казала? — попита кметът. — Че каквото и да си видяла, то ти се е сторило далече — чак до хоризонта, — а после внезапно се е завихрило около теб. Нали така си го описала?

— Да. — Пристегнатата от корсета и измъчвана от болката в ребрата, Дани едва дишаше.

— Това може да направи само самолет. Видях един последния път, когато бях на гости у сестра ми в Ел Пасо.

— Но аз не чух бръмчене на мотор!

— Каза, че си чула нещо.

— Тихо жужене — отвърна тя. — Не можах да го определя точно.

— Докато заслепяващите светлини са се въртели около теб.

— Да, но...

Кметът се изправи и облече палтото си.

— Ще се свържа с Форт Блис. Армията трябва да бъде предупредена за това. Мисля, че германците изпитват ново оръжие.

Ден по-късно едно петънце се появи сякаш от следобедното слънце. Бръмченето на мотор накара хората да погледнат на запад, където постепенно се очерта тялото на самолет, чийто яркожълт цвят се открояваше на фона на небето. Той имаше два чифта крила, монтирани едни над други, и две открити седалки, разположени една зад друга. Единственият пътник седеше на задната седалка. Машината

закръжи над градчето и струпалите се на главната улица жители. Като направи остър вираж, самолетът плавно се запуска към прашния път. Когато се приземи, той подскочи леко, вдигайки облак прах, и спря участък с изсъхнала трева.

Хората се втурнаха вкупом към полето, като се дивяха на пилота, който изгаси двигателя, измъкна се от задната седалка и скочи на земята. Той носеше ботуши, кожени ръкавици, кожено яке, жълтеникаво-кафява униформа под него и шалче в същия цвят на шията. В кобура на широкия му ленен колан имаше пистолет и някой го определи като полуавтоматичен „Колт 45“. Като свали авиаторските си очила, кожата в зоната около очите му се оказа по-светла от останала част на лицето, която, както и мустаците му, бе покрита с прах.

— Аз съм капитан Джон Рейли — каза пилотът с равен глас, който сякаш им нареждаше да застанат мирно. — Ако искате, може да се приближите. — С върха на ботуша си той начерта линия на земята. — Дотук. Но не пипайте самолета.

— Как лети това нещо? — попита удивено един мъж.

— Перката изтласква струи въздух край крилата. Те са оформени така, че под тях се създава зона с високо налягане, а над тях — зона с ниско налягане. Разликата между високото и ниското налягане повдига самолета.

Няколко души се намръщиха, сякаш пилотът говореше безсмислици. Други кимнаха, преструвайки се, че разбират.

— С какво са покрити крилата? — поинтересува се друг човек.

— С ивици от ленено платно, специално намазани.

— Не ми изглежда много издръжлив.

— О, достатъчно издръжлив е. Самолетът ме докара от Ел Пасо до тук. — Като каза това, той се огледа наоколо, после отново заговори на тълпата. — Къде е кметът ви? Дойдох да говоря с него.

— Аз съм, капитане. Името ми е Тед Маккини. — Кметът излезе от навалищата и се здрависа с него. — Благодаря ви, че дойдохте толкова скоро. Канцеларията ми е съвсем близо надолу по улицата.

— Аз ви благодаря, че се свързахте с нас — отговори капитан Рейли. — Бих искал да започнем веднага. Армията е силно заинтригувана от вашия доклад. Тълпата се разпръсна, когато той и кметът се отдалечиха.

Маккини беше директор на единствената банка в Ростов. Той и Рейли останаха в кирпичената сграда цял час. На улицата се събраха много хора, любопитни да разберат какво ли обсъждат двамата мъже.

Когато излязоха, пилотът и кметът пресякоха улицата и влязоха в галантерийния магазин, който бе собственост на родителите на Дани. Семейството живееше в апартамента зад него, където тя се възстановяваше.

На улицата се събраха още хора.

След половин час Маккини напусна магазина. И скоро се върна със своя форд.

Рейли излезе, задържайки вратата отворена за Дани, която стискаше яката на палтото, с което бе наметната. Тя отиде сковано до колата. Капитанът ѝ помогна да се настани на предната седалка и сам седна отзад. Жителите на градчето гледаха с нарастващо любопитство как кметът излезе с автомобила от града и пое по пътя за Лоден.

Зимното слънце се бе спуснало почти до хоризонта и аленото зарево потъмня до кафяво като коженото яке на Рейли. Капитанът се наведе напред от задната седалка, така че Дани да може да го чува през тракането на двигателя на форда.

— Благодаря ви, че се съгласихте да направите това, госпожице Браун. Малко жени биха били достатъчно смели да се върнат на мястото, където са били нападнати.

— Не съм сигурна, че е въпрос на смелост, капитан Рейли — обясни със запъване Дани. — Смятам, че може би е гняв.

— Гняв ли? — Той я погледна с любопитство и тя не можа да не забележи, че е красив. Независимо дали стоеше прав, или седеше, гърбът му винаги бе изпънат и младата жена си помисли, че има стойката на страхотен ездач.

Прогонвайки тези мисли, тя продължи:

— Някой е намерил коня ми. Е, поне скелета му, след като койотите са приключили с него. Каквото и да ме е нападнало, е отговорно за това.

— Съжалявам за коня ви. — Гласът му прозвуча така, сякаш наистина го мислеше. — Имате ли представа къде се случи инцидентът?

— Потеглих след мръкване... — Залезът се стопи напълно, а Дани продължаваше да се задъхва. В думите ѝ се долавяше напрежение от болката, когато колата се друсаше от неравностите. — Звездите хвърляха светлина зад облаците. Но дори и така на мен ми беше трудно да се ориентирам къде точно се намирам на пътя.

— По кое време тръгнахте за Лоден?

— В деветнадесет и петнадесет.

— Това е много точно.

— Баща ми има безжично радио. Бях с него, докато той слушаше репортаж за химическите атаки в Европейската война. Новините започнаха в деветнадесет часа. — Дани се насили да продължи. — След десет минути бях толкова потисната, че си взех довиждане с родителите си и излязох да яхна коня си. На пътя бях в деветнадесет и петнадесет.

— От скования начин, по който седите, очевидно изпитвате болка — каза капитанът загрижено. — Сигурна ли сте, че можете да продължите?

— Готова съм да направя каквото се изисква — отвърна твърдо тя. — Това е просто от корсета.

— Корсета? — От гласа му си пролича, че е смутен.

— Ветеринарят ми каза да нося корсет, който да пристяга и предпазва ребрата ми.

— Ходили сте на ветеринар? — попита учудено той.

— Това е скотовъден край, капитан Рейли. По-лесно е да намерите ветеринар, отколкото лекар.

— Моля ви, щом се приберете вкъщи, веднага свалете корсета. Той може да ви убие.

Дани залитна, когато кметът мина с колата през някаква дупка.

— Да ме убие? Какви ги говорите?

— В армията се правят изследвания как трябва да се лекуват раните, получени през войната. Обичайното е при счупени ребра гръдният кош да се пристяга с бинтове. Обаче британските лекари са открили, че в резултат на това често се получава пневмония. Както изглежда, пристягането става причина за по-плитко дишане, което

позволява да се събира течност в белите дробове. Вследствие на това пациентът се разболява от нещо много по-лошо. Щом свалите корсета, дишайте колкото се може по-дълбоко. Ще ви боли, но е единственият начин да спрете събирането на течност.

Кметът включи фаровете на форда.

— Като заговорихте за войната, капитане, Съединените щати ще се включат ли в нея?

— Да, ще го направим — отговори Рейли. — Въпросът е кога. Затова от армията ме изпратиха тук. Ако германците изпробват ново оръжие, трябва да знаем за него. Госпожице Браун, можете ли да прецените колко време сте яздили по този път, преди да видите светлините?

— Може би четиридесет минути.

— А какъв бе ходът на коня ви?

— Умерен тръс. Светлината на луната и звездите осигуряваше достатъчна видимост за такъв ход.

— Което означава, че сте били изминали около осем километра.

Кметът го изгледа с още по-голямо уважение.

— От това заключавам, че сте били кавалерист.

— От Осми полк.

— Били ли сте във Филипините?

— Очевидно госпожица Браун не е единственият човек, който е в течение с новините. — Рейли огледа внимателно хоризонта. — Да, бях във Филипините. Когато научих, че армията подготвя пилоти, реших, че е по-добре да летиш над джунглата, отколкото да яздиш през нея. — Той замълча и пак се взря в мрака. — Какво ще кажете, изминали ли сме вече осем километра?

— Така показва километражът.

— Тогава да спрем да се порадваме на гледката.

Маккини отпусна педала на газта и дръпна ръчната спирачка. Макар че двигателят работеше на празен ход, колата продължаваше да се подрусва от вибрациите.

— Госпожице Браун, казахте, че светлините са идвали от юг, нали?

— Точно така.

— Ако изгасите мотора, господин Маккини, ще можете ли да го запалите отново, или ще останем заседнали тук?

— Поддържам автомобила в отлично състояние — отвърна кметът. — Ще запали.

— Тогава да се порадваме на малко тишина и спокойствие.

Маккини изключи двигателя. Колата изхъхри и замлъкна.

— Ако оставя фаровете включени, акумулаторът ще се изтощи — каза кметът на Рейли.

— Разбира се. Изгасете ги.

Тъмнината изведнъж обгърна колата. Тишината сякаш даде сила на нощта.

— Прекрасно е — каза капитанът, докато очите му привикваха с мрака. — В Ел Пасо уличното осветление ми пречи да видя небето. Рядко ми се случва да го видя толкова ясно.

Маккини посочи с пръст и извика с детински ентусиазъм:

— Гледайте, падаща звезда!

Тя проряза небето като беззвучен фойерверк.

— Госпожице Браун, да не би да сте съзрели нещо такова? — попита Рейли. — Може би сноп падащи звезди?

— Никога не съм чувала падащи звезди да прелитат над полето и да се въртят в кръг около някого — отвърна тя. — Нито съм виждала някоя, която да издава звук.

— И аз не съм. — Капитанът се загледа в тънещия в мрак южен хоризонт. Отнякъде в далечината се чу джафкане и лай на койоти.

„Тръгнали са на лов — помисли си той. — Или бягат нещо“.

— Трябва да ви призная... — колебливо зашепна Дани. — Не смятам, че светлините бяха от факли, носени от германски ездачи.

— Може да не са били германци. Може да са били ора на Гаранса.

— Не. Искам да кажа, че не мисля, че изобщо бяха ездачи.

— Но ако не са били кавалеристи, откъде са идвали светлините?

— Не знам. Хората в околността често виждат светлини — отвърна младата жена. — Аз лично никога не съм ги съзирала, така че не мога да ви кажа как изглеждат, и преди онази нощ дори не вярвах, че съществуват. Сега не знам какво да мисля.

— Опасявам се, че не ви разбирам.

— Дани говори за ростовските светлини — намеси се кметът. — Индианците и ранните заселници са разказвали за тях. Аз също не съм ги виждал, но жена ми твърди, че ги е виждала. Това беше, след като

синът ни умря от холера. Тя вярваше, че те са били душата на нашето момче. Ако питате мен, моята Емили бе изпаднала в такава депресия, че си е внушила, че вижда светлини.

— Добре, каквото и да става, скоро ще разберем — заяви уверено Рейли.

— Наистина ли го вярвате?

— Абсолютно — отговори той. — Виждам светлините точно сега.

— Какво? — Кметът се огледа наоколо.

Капитанът насочи цялото си внимание към южния хоризонт, където постепенно започнаха да се появяват бляскави цветове. Те се усиливаха и отслабваха. Полюшваха се и се носеха във въздуха в омайващ и хипнотизиращ ритъм. Червеното преминаваше в синьо. Жълтото преливаше в зелено.

— Виждате ли ги, господин Маккини? — Рейли сложи на дръжката на пистолета си.

За момент кметът не отговори.

— Бог да ми е на помощ, да.

— Такива ли видяхте, госпожице Браун?

— Да — отвърна тя тихо, — преди да ме нападнат.

— Не са ездачи, носещи факли, това е сигурно. Някой от вас усеща ли мирис на цветя?

— Цветя?

— По-точно орхидеи.

— Не знам как миришат орхидеите — каза Маккини.

— Във Филипините имаше стотици видове орхидеи — обясни Рейли. — С изумителни цветове. Точно каквито виждам сега. През нощта в джунглата, докато се опитвах да заспя в палатката си, ароматът им беше много наситен. Опрашваните от пчели орхидеи ухаят на канела. Точно това подушвам сега.

— На мен пък ми мирише на разлагащо се месо — каза Дани.

Кметът вдигна ръка към устата си.

— И на мен.

Капитанът си спомни, че орхидеите във Филипините невинаги ухаеха на канела. Ако бяха опрашвани от мухи, понякога излъчваха мирис на умряло животно, нападнато от мухи.

Внезапно вонята го блъсна в носа и му се доповръща.

„Като от трупове след битка“ — помисли си той.

Дани се закашля от миризмата. Това ѝ причини болка, от която потрепна.

— Там има някакъв труп — каза тя.

„Ново германско оръжие?“ — запита се Рейли.

— Според вас на какво разстояние са те? — Гласът на Маккини прозвуча колебливо.

— Без метода на триангулацията^[3] е невъзможно да се разбере — отговори капитанът. — В тъмното окото се лъже. Светлините може да са на километри оттук или по-малко от стотина метра. Последното би обяснило как са стигнали до вас толкова бързо, госпожице Браун.

Миризмата на леш стана по-силна.

„Не сме подготвени“ — помисли си Рейли. Имайки предвид, че носи отговорност за безопасността на младата жена, той каза спокойно:

— Хайде да се връщаме в града.

След два дни пристигна кавалерийски отряд, вдигайки облак прах, който се виждаше отдалече. По залез-слънце Рейли препусна с него към участъка от пътя, откъдето бе видял светлините.

Планът беше с помощта на топографски инструменти да направят две отделни замервания на местоположението на светлините и да отбележат на картата техните координати, така че да могат да определят колко далече и къде точно бяха те.

Но в момента, когато светлините се появиха, конете полудяха. Цвилейки силно, те започнаха да се ритат и да се хапят помежду си. Един слязъл от коня кавалерист, който държеше животното за юздата, бе повлечен по земята. Удар на копито пръсна черепа му. Другите паникьосани коне препуснаха в галоп в мрака, изоставяйки войниците да се върнат пеша до града, като пристъпват предпазливо с готови за стрелба пушки.

Седмица по-късно от Форт Блис в Ростов долетяха осем военни биплана. Изминалите дни бяха дали възможност на Рейли да избере терен за временно летище и да започне да надзирава строежа му.

Официалното основание за летището бе то да осигури отдалечен полигон, където тайно да се подготвят пилоти за предстоящото включване на Америка във войната.

Обаче истинската цел бе да се създаде място, откъдето бипланите щяха да могат да провеждат наблюдение от въздуха на мексиканската граница, като търсят оръжие, което германците може би изпитваха. Капитанът откри, че когато не беше дежурен, прекарва все повече време в компанията на госпожица Дани Мари Браун.

Част от обучението на летците курсанти включваше летене през нощта. По време на нощните тренировки той изпращаше своите възпитаници да се опитат да определят източника на светлините, но бе принуден да прекрати тези мисии. Докато летяха към светлините, младите пилоти променяха посоката и се нападаха едни други — с очевидна преднамереност два самолета се блъснаха и инструкторът и курсантът във всеки от тях загинаха.

От този момент нататък обучението се провеждаше само през деня.

Страхът от нахлуване от Мексико стана реалност на 9 март 1916 година, когато въоръжени мъже, водени от Панчо Вия, нападنا през нощта град Кълъмбъс, Ню Мексико. За по-малко от два дни Конгресът гласува да бъде преследван Вия. Джордж Пършинг, Блек Джек^[4], нахлу с пет хиляди войници в Мексико, където остана през по-голямата част от годината. Въпреки че влязоха в много сражения с мексикански войски, те не откриха местонахождението на Вия, но това нямаше значение. Мисията бе предимно тренировъчна, позволяваща на американските войници да придобият боен опит.

През април 1917 година Америка влезе във войната.

Рейли участва в Мексиканската кампания, като разузнаваше с биплана си вражеските позиции. След това се върна в Ростов и се ожени за Дани Мари, но няколко седмици след сватбата отплава с кораб за Франция.

Армията забрави за светлините и вероятността край мексиканската граница да се изпитва ново германско оръдие. Имаше твърде много конкретни оръжия, за които да се тревожи, особено за отровния газ иприт. Ала много нощи, докато се опитваше да не мисли за утрешни сражения, капитан Рейли копнееше за своята съпруга и сина, който му бе родила.

След края на войната през ноември 1918 година той се върна вкъщи тъкмо навреме за Коледа. Валеше сняг — нещо необичайно, но не и невъзможно в този тексаски район. Беше оцелял в тридесет и девет въздушни двубои с германски пилоти и благодареше на бога, че може да види жена си и сина си. Ала въпреки че най-сетне беше в безопасност, сънуваше кошмари. Не и за войната обаче. В тревожните си сънища виждаше носещите се във въздуха светлини. Всяка вечер излизаше навън да ги гледа. През март 1919 година купи един от бипланите, използвани във войната, много от които се продаваха на ниска цена, тъй като армията вече не се нуждаеше от тях.

Седмица след като се сдоби със самолета, Рейли излетя по здрач от бурениясалата сега писта, където преди три години бе обучавал пилотите. Докато тъмнината се сгъстяваше, той летеше към светлините. Бръмченето на двигателя постепенно заглъхна в мрака.

Никой повече не видя нито него, нито самолета.

[1] Разположението на седемте най-ярки звезди на съзвездието Малката мечка наподобява формата на черпак. — Б.пр. ↑

[2] Венустиано Каранса де ла Гарса (1859–1920 г.) — един от лидерите на мексиканската революция, два пъти президент на Мексико. — Б.пр. ↑

[3] Метод в тригонометрията и елементарната геометрия за определяне разстоянието до обекти, като се използва геометрията на триъгълниците. — Б.пр. ↑

[4] Американски генерал, участник в Испано-американската и Първата световна война. Първият американски военен, който е повишен в най-високия чин в американската армия — армейски генерал. В негова чест са кръстени танкът М26 и балистичната ракета MGM-31. — Б.пр. ↑

56.

Във влажния комплекс под изоставената въздушна база полковник Уорън Рейли си спомни, че е виждал снимки на елегантен млад мъж в униформа, стоящ до енергична на вид жена, и самолет на заден план. Спомни си също, че е чувал за ростовските светлини и тайнственото изчезване на працядо му.

Прабабата на Рейли бе отгледала сина си сама, показвайки още веднъж силата, която бе привлякла съпруга ѝ. Единственият признак на емоции се проявявал всяка вечер. Докато родителите ѝ се грижели за бебето, тя отивала до мястото, където бил изчезнал мъжът ѝ. Гледала светлините и го чакала да се върне.

Нощ след нощ, през зимата и пролетта, Дани Мари се взираше в тях.

Необяснимо защо лицето ѝ станало червено и подпухнало. Покрило се с мехури. Една вечер, когато започнали да капят цели кичури от косата ѝ, тя най-сетне направила нещо, което никога не си била представяла, че може да направи, — взела сина си, напуснала някога спокойната област, където била израснала, и наела апартамент в шумния и плашещ я Ел Пасо. Там станала шивачка и работела вкъщи, грижейки се за детето си.

От Ел Пасо отишла в Денвър, после в Чикаго и накрая в Бостън, докато се опитвала да се отдалечи колкото се може повече от светлините. Въпреки че годините минавали, тя не се омъжила повторно.

Умряла от рак на кожата.

Един глас прекъсна мислите на Уорън.

— Сър... Форт... търсят...

Той вдигна поглед от бюрото си. Тапите за уши заглушаваха звуците.

— Бихте ли повторили, лейтенант?

— От Форт Мийд ви търсят по телефона. Декодиращо устройство 2.

Когато Рейли посегна към телефона, лейтенантът продължи:

— И макар че още не е паднала нощта, получаваме изключително силни сигнали.

Полковникът кимна. Този път той не пое риска да извади едната тапа, когато натисна бутона на телефона си и включи декодиращото устройство.

— Полковник Рейли слуша.

— Обажда се Бордън — каза глух женски глас. Тя беше директор на екипа, разработващ оръжия в щабквартирата на Рейли близо до приличната на крепост Агенция за национална сигурност в Мериленд. — Получаваме необичайно силни сигнали от обсерваторията.

— Да, един от моите хора тук току-що ми каза, че ние също получаваме такива.

Гласът на Бордън продължи:

— Прегледах параметрите на данните от предишните варианти на това изследване. Както знаем, схемата е циклична. Понякога е почти невъзможно да се уловят сигналите. Друг път те са ясно изразени. Ала досега най-високите и най-ниските тонове са били в един и същи диапазон. Това са най-високите показатели, които сме виждали... В това число и по време на случилото се през 1945 година на мястото, където сте сега. Причината да се свържа с вас не е само за да докладвам. Моля ви да преразгледате вашата стратегия. — Тя замълча.

— Полковник, сигурен ли сте, че искате да останете на местонахождението си?

Въпросът ѝ се стори трогателен на Уорън. Една от многото му тайни бе, че той и Бордън се срещаха всеки месец в една хотелска стая в Балтимор, където се преструваха, че чувствата им не са свързани с кариерата им. Въпросът ѝ не беше само за предпазване на програмата. Той подсказваше, че тя наистина е загрижена за неговата безопасност.

— Чувате ли ме, полковник? — попита Бордън.

— Да — отвърна най-накрая той. — Чувам ви. Благодаря ви за информацията, но ще остана. След всичките тези години нали точно тук бе стартирана програмата! Без екип на обекта никога няма да узнаем истината. Не мога да си тръгна.

Макар че началото на програмата не бе поставено точно на това място. Неговият *живот* бе започнал тук, откакто за първи път бе чул за светлините, когато бе малко момче.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ ПРЕОБРАЖЕНИЕ

Двадесет секунди след експлозиите мобилният телефон на Пейдж иззвъня. Двамата с Тори гледаха към небето в посоката, откъдето бе дошла ударната вълна. Той извади телефона от калъфчето на колана си и натисна бутона за връзка.

— Чухте ли ги? — попита настоятелно Медрано.

— Една слаба, една силна, после още една слаба — отговори Дан. — От северозапад. Единственото нещо там е обсерваторията.

— И аз това си помислих. Къде сте?

— На летището.

— Изненада! Най-накрая се сетих, че възнамерявате да използвате самолета си тази вечер. Един частен летателен апарат може да отиде почти навсякъде, нали?

— Почти.

— Най-близкият хеликоптер на Магистрална полиция може да дойде след час и половина. Не мога да чакам толкова дълго. Искam да отлетите до мястото на експлозиите и да откриете какво, по дяволите, се е случило.

— Проблемът е — каза Пейдж, — че едно от местата, където не може да отиде един частен самолет, е дадена забранена въздушна зона.

— Искате да кажете, че обсерваторията е с ограничен достъп?

— Обикновено забранената зона е свързана по някакъв начин с националната сигурност. Нямам представа какво общо може да има обсерваторията с всичко това, но ако отида там, най-малкото мога да загубя разрешителното си за пилотиране.

— Аз също не мога да вляза там — каза капитанът — Тя е федерална собственост. Нямам юрисдикцията да изпратя и полицейски коли. Слушайте, ще се опитам да взема разрешение от ФБР. Докато го чакам, може ли поне да прелетите покрай границата на зоната... И може би да се издигнете достатъчно високо, за да видите какво е станало?

— Това мога да направя. В самолета си имам полицейска радиостанция. Каква е вашата честота?

Дан записа номера, натисна бутона за прекратяване на връзката и върна телефона в калъфчето на колана си.

Погледна към Тори.

— Това може да се окаже опасно. Би могла да размислиш и да не идваш с мен.

— Имаш ли нужда от чифт допълнителни очи?

— Винаги.

— Тогава си имаш компания.

Един куршум заора в пръстта близо до лявата буза на Брент. Той се сепна и наведе още по-ниско главата си.

Мястото, където лежеше, беше пясъчна падина, която можеше да е пресъхнало речно корито. Спечената земя бе попила водата от вчерашната буря, но под него като че ли имаше локва, която се просмукваше в дрехите му. После си даде сметка, че усещането за мокрота идва от панталоните му в областта на чатала.

Единственото нещо, което го предпазваше от пълната паника, бе телевизионната камера. „Няма да изпусна този шанс“. Той я насочи под тъгъл към черния пушек, който се издигаше на талази от сваления хеликоптер. После се изви надясно и насочи обектива към димящите останки на новинарския бус.

„Сега идва трудната част — да остана жив, за да покажа това на някого“ — помисли си Лофт.

Анита лежеше между него и горящия микробус. Главата ѝ бе отпусната и тя изглеждаше по-крехка.

Запълзя към нея и спря на половината разстояние. Не знаеше къде точно се намира пазачът на обсерваторията. От новото си местоположение Брент се надяваше, че ще успее да вдигне камерата над нивото на падината и да заснеме какви са намеренията на стрелеца.

„Трябва да направя нещо. Няма само да лежа тук“.

Пое си дълбоко дъх, овладя треперещите си мускули и предпазливо се показва. През визьора на камерата видя охранителя да се обръща в неговата посока и да вдига карабината си. Успя да залегне точно преди три куршума да прелетят над главата му, вдигайки фонтани от пръст.

— Няма да обръщате внимание на табелата, а? — изкрещя пазачът отвъд оградата.

Брент бе загубил ръчния микрофон. Сега разчиташе само на микрофона „пушка“, монтиран на горния край на камерата, макар да

не му се вярваше, че той ще улови гласа на охранителя от такова голямо разстояние.

— Трябваше да дойдете вътре да се пазарите — продължи пазачът. — А единственото, което исках, бе да слушам музиката!

„Музика?“ — зачуди се наум репортерът.

— Казах ви да се махате оттук! — изкрещя охранителят. — Но не, ти трябваше да продължиш да настояваш. Трябваше да ме отделиш от музиката!

„За какво говори той, по дяволите?“ — зачуди се Лофт.

— Нарушителите ще бъдат наказани! Така пише на табелата!

Още куршуми вдигнаха фонтани от пръст, която се посипа върху главата на репортера.

— И щом отворя тези порти, ще ви пратя в ада!

Брент запълзя към Анита, чиято тъмна кожа никога не бе изглеждала толкова бледа. Той измъкна химикалка, която придържаше турникета, и разхлаби вратовръзка, мръщейки се при вида на кръвта, която потече от лявата ѝ ръка.

— От време на време трябва да се възобновява кръвообращението, иначе може да получиш гангрена.

— Твърде много знаеш — промърмори изтощено тя.

— Извинявай.

— Студено ми е. — Младата жена обърна глава настрани и се помъчи да повърне, но нищо не излезе от стомаха ѝ. — Пулсът ми е ускорен. Мисля, че съм изпаднала в шок.

Лофт затегна отново турникета. Напъна се да избута един голям камък към нея и вдигна обутите ѝ в маратонки крака върху него.

— Това би трябвало да помогне.

— Къде си научил всичко това?

— Правих репортаж за екип на Бърза помощ.

— И сега вече си експерт? Боже, иска ми се да не бях попитала. Камерата! — Дишайки тежко, Анита забеляза, че я беше сложил на земята, така че бе насочена към тях. Червената лампичка светеше. — Снимаш ли ни?

— Не искаш ли да станеш знаменитост?

За момент му се стори, че чува шум от приближаваща кола. Пулсът му се ускори от мисълта, че полицаите са чули експлозиите и

идват. Ала слабото бръмчене внезапно спря и той се притесни, че е било плод на въображението му.

Вдигна камерата и като се надяваше, че пушекът и пламъците ще го прикриват, забърза към предната част на горящия бус. Спирайки далече от горещината, Брент насочи обектива край стената на микробуса и го фокусира върху охранителя, който стоеше пред вътрешната порта. Изглеждаше така, сякаш я изследваше.

„Не е сигурен дали още не тече ток по оградата — осъзна репортерът. — Дали когато хеликоптерът се разби в нея, е прекъснал електричеството, или той ще се опече, ако докосне портата?“

Пазачът явно реши да не рискува. Той се обърна към бетонната постройка, мина тичешком край пълния с трупове камион и изчезна през вратата.

— Анита! — Лофт се втурна към нея. — Той влезе вътре! Мисля, че ще изключи тока, който тече по оградата. Ако съм прав, скоро ще дойде за нас. Побързай! Трябва да се махаме.

Тя облиза пресъхналите си устни и кимна.

— Помогни ми да стана.

Младата жена праметна здравата си ръка през врата му. Брент я прегърна през кръста. Взе внимателно камерата. После я поведе бавно по черния път.

Превишението на ростовското летище бе хиляда петстотин двадесет и четири метра. Пейдж се издигна с хиляда и шейсет метра по-високо и се насочи на запад по протежение на главното шосе, което според въздушната му топографска карта представляваше едната граница на забраненото за достъп въздушно пространство на обсерваторията. Височината му осигуряваше добра видимост върху равното тревисто поле вдясно от него.

Тори нагласи микрофона на слушалките си.

— Два стълба дим — каза тя и посочи с ръка.

Макар и далече, белите радиотелескопи на обсерваторията се виждаха ясно, дори и онзи, който бе наклонен настрани и насочен на югоизток. Единият източник на дим се намираше близо от лявата страна на антените. Другият бе пред тях, като пушекът се издигаше от черния път, който водеше от обсерваторията до главното шосе.

Черният дим напомни болезнено на Дан за цистерната с бензин, която бе видял да избухва в Санта Фе четири дни по-рано.

Докато летеше с чесната над главното шосе, двамата с Тори се озоваха успоредно на пожарите вдясно от тях, придобивайки по-близка видимост. Тя извади бинокъла от пилотската му чанта и погледна през него, като го нагласи на фокус.

— Виждам останки близо до радиотелескопите. — В гласа ѝ се долови по-голяма тревога. — Роторни перки. Изглежда като разбит хеликоптер. — Тори насочи бинокъла към черния път. — Другите пламъци излизат от превозно средство. Микробус. На покрива му има антена. Прилича на новинарски бус.

Пейдж включи полицейската радиостанция.

— „Чесна“ Четири Три Алфа вика капитан Медрано!

Гласът на капитана незабавно прозвуча в слушалките му.

— Казвайте.

— Виждаме нещо, приличащо на разбит хеликоптер близо до обсерваторията. Той и един телевизионен микробус са обгърнати в пламъци.

— Какво?

— Не е ясно какво е станало. Казах ви, че забранените за достъп летателни зони обикновено са свързани с националната сигурност. Мислите ли, че там има някакъв специален правителствен обект? Такъв, който терористите биха искали да нападнат?

— От ФБР явно се тревожат за същото — отговори рязко Медрано. — Дадоха ви разрешение за по-близък оглед, а на мен — да изпратят там полицейски коли.

— Разбрано. Имам разрешение за влизане в зоната.

Дан направи вираж надясно към стълбовете дим. През гъстия пушек белите сателитните антени ставаха по-големи.

Тори продължаваше да гледа през бинокъла.

— Виждаш ли оцелели? — попита я Пейдж.

— Да. Но не при хеликоптера. Виждам двама души да се препъват по пътя. Вървят в нашата посока. Мъж и жена. Жената изглежда ранена.

Когато самолетът наближи, те влязоха в зрителното поле на Дан. Вървейки с мъка по черния път, мъжът придържаше жената с лявата си ръка. Той носеше нещо в отпуснатата край тялото му дясна ръка.

— Това телевизионна камера ли е? — попита учудено Тори. — Боже мой, това е телевизионният репортер, който ни търсеше.

Коленете на жената долу сякаш се подкосиха. Тя падна, повличайки мъжа със себе си, и двамата се строполиха на земята.

Тори регулира фокуса на бинокъла.

— Жената е обляна в кръв.

Гласът на Медрано избоботи в слушалките на Пейдж:

— От ФБР отмениха разрешението за достъп. Обръщайте! Махайте се оттам!

Дан погледна намръщено към жена си.

— Какво става?

Канеше се да натисне бутона за прекъсване на радиовръзката, но капитанът продължи да говори:

— Бяхте прав — това има нещо общо с националната сигурност. И е замесена някоя влиятелна личност. Там е изпратен екип от спецчасти.

Пейдж продължаваше да лети към обсерваторията.

— Разбрахте ли ме? — попита Медрано. — Разрешителното ви за влизане в забранената зона вече не е валидно. Обръщайте!

— Напоследък полицейската радиостанция не работи добре — каза Дан на Тори. — Чувам само прашене.

— Да, и аз това чувам.

Пейдж посочи към мъжа и жената на пътя. Тя лежеше по гръб, а мъжът бе коленичил до нея и правеше нещо на лявата ѝ ръка.

— Според теб колко време ще отнеме на специалния екип да се организира? — попита той. — Най-близкото място, откъдето може да дойде, е Ел Пасо. А може би и от по-далече. Предполагам, че ще са нужни поне два часа, докато пристигне помощ. Дотогава жената може да умре.

— *Разбирате ли?* — Гласът на капитана звучеше тревожно и настоятелно. — Нямате разрешение да навлизате в това въздушно пространство!

Дан изключи радиостанцията.

Отвъд горящия микробус видя три високи огради, които обграждаха радиотелескопите на обсерваторията. До една от тях, която приличаше на хангар, бе паркиран открит камион.

Сателитните антени внезапно станаха по-големи. Пейдж прелетя на триста метра над тях, направи вираж и се отправи обратно към мъжа и жената, проснати на земята.

Когато самолетът беше точно над обсерваторията, Тори погледна надолу.

— Камионът до ниската постройка... Мисля, че видях... — Тя млъкна внезапно.

— Какво има? — изгледа я разтревожено Пейдж.

— Има трупове в каросерията.

— Трупове ли?

— Нахвърляни са един върху друг — отвърна ужасено тя.

Дан незабавно зави наляво. Направи кръг и се върна над радиотелескопите, като се насочи към камиона. Този път зае позиция със самолета, така че да погледне долу от страничния прозорец.

В каросерията на камиона бяха натрупани човешки тела със стърчащи във всички посоки крайници. Не можа да ги преброи. Някои носеха жълтеникавокафяви униформи, други — лабораторни престилки.

— Мили боже! — възкликна той.

В този миг мъжът под тях погледна отчаяно нагоре, но Пейдж се бе съсредоточил върху пътя. Беше черен път и изглеждаше равен, ала това не означаваше, че по него няма камъни и дупки, които можеха да спукат гума или да счупят колесник. Ако кацнеше там, рискуваше самолетът да се преобърне.

— Тори, стегнат ли е коланът на седалката ти?

Тя кимна утвърдително и той дръпна назад дросела, за да намали височината. Същевременно освободи ръчката за управление на елеваторите, като наведе носа на самолета леко надолу и намали скоростта. За да я намали още повече, спусна максимално предкрилките и задкрилките.

Чесната се понесе устремно към земята. Щом забави полета, той изравни самолета спрямо пътя и почувства как се снишава.

При повечето кацания Дан предпазваше носовия колесник, като първо приземяваше задните. Обаче сега целта му беше да постигне възможно най-кратък спирачен път, което означаваше, че нямаше време предният конник плавно да докосне земята. Вместо това той се приземи на трите колесника едновременно. Щом усети разтърсването, натисна педалите на спирачките и издърпа ръчката за управление на елеваторите. Спря на шейсет метра от мястото на кацането.

Изключи бързо двигателя, отбелязвайки между другото изтракването на предпазните колани, когато двамата с Тори ги откопчаха. Отвори вратата, скочи на земята, грабвайки походната аптечка изпод задната седалка, и се затича към ранените на пътя.

Съпругата му го следваше задъхано.

Стигнаха до мъжа и жената и се увериха, че пострадалият наистина бе телевизионният репортер. Само дето изглеждаше помършав, ухото му кървеше, а костюмът и русата му коса бяха покрити с прах. Ала Пейдж нямаше време да го оглежда подробно, когато клекна до жената и се ужаси от кръвта, обагрила дрехите ѝ.

— Дръжте ниско главите си, защото онзи отново ще стреля! — предупреди настойчиво мъжът.

— Какво се е случило с нея? — попита Пейдж.

— Беше простреляна. Дръжте ниско главите си!

— Простреляна? — Дан отвори походната аптечка.

— Пазачът може да се върне всеки момент. — Пребледнелият репортер погледна назад към обсерваторията.

— Прострелял я е охранител? — попита смаяно Тори.

Пейдж огледа вратовръзката, която служеше за турникет.

— Вие ли направихте това? — попита той репортера.

— Беше единственото, което ми дойде наум.

— Спасили сте живота ѝ.

Дан разгледа внимателно дълбоката и опасна рана. Стори му се, че видя костта. Нямаше време да я почиства.

— Тори, отвори тези пакети.

Докато тя се оправяше с пакетите, извади от аптекката малка ролка лейкопласт.

— Съжалявам, че нямам нищо обезболяващо — каза той на жената.

Тя не отговори. Очите ѝ бяха полуотворени.

Тори му подаде пакетите. Пейдж изстиска антисептичен крем в раната и я покри с марлен тампон.

— Ножици — каза, докато ровеше в аптекката. — Трябват ми ножици.

— Използвайте този нож. — Репортерът измъкна от джоба на панталоните си черен сгъваем нож с бутон от страни на острието. — Неин е.

Дан отрязва дълго парче лейкопласт. Уви го около ръката на жената, после отрязва второ парче и го залепи отгоре.

— Аз ще режа, а ти го увивай — предложи Тори и взе ножа и ролката.

Докато слагаше още лейкопласт, за да направи стегната превръзка, вниманието му бе привлечено от червена лампичка. Тя беше на телевизионната камера, която репортерът бе насочил към него, очевидно правейки запис.

Ала Пейдж не можеше да си позволи да се разконцентрира. Довърши превръзката и махна турникета, изчаквайки да види дали кръвта ще избие през лейкопласта.

Внезапно върху него се посипа пръст и проехтя далечен пукот.

— Какво става, по дяволите...

Още пръст изригна като фонтан в лицето му. Между далечните пукащи звуци видя облачета прах да се вдигат от пътя.

— Някой стреля по нас.

— О, мамка му, пазачът отвори портите. Той идва! — изпъшка репортерът.

— Защо стреля по нас? — попита Тори. — Защо има трупове в онзи камион?

Дан погледна край горящия микробус към радиотелескопите. Сега портите и на трите огради бяха отворени. Някакъв мъж стоеше пред третата порта и се прицелваше с карабина, която отскочи при отката.

На пътя се вдигна фонтан от пръст. Проехтя пукотът от изстрела.

— Ние сме просто извън обсега му.

Пазачът пристъпи напред и отново стреля. След миг куршумът изора пръстта малко по-близо.

— Трябва да стигнем до чесната — каза Пейдж. — Побързайте, преди да е приближил.

Той внимателно вдигна на ръце ранената жена. Острият мирис на кръвта ѝ изпълни ноздрите му, когато пое по пътя. Въпреки че беше слабичка, отпуснатото ѝ тяло тежеше — нозете ѝ се люлееха във въздуха.

Репортерът тичаше пред него с телевизионната камера.

Тори стигна до пасажерската врата на самолета, отвори я широко и наклони седалката напред. Дан спря под високото крило и настана ранената жена на задната седалка.

— Качете се тук! — каза той на репортера. — Закопчайте предпазния ѝ колан! Закопчайте и вашия!

Докато заобикаляше отзад чесната, забеляза ужасен, че пазачът тича към тях с все сили.

В следващия миг спря и стреля. Близко до опашката на самолета се вдигна фонтанче пръст.

„Куршумът е рикоширал някъде в земята“ — помисли си Пейдж.

Измъкна пистолета си и се прицели високо. Ако стреляше право напред, куршумите му щяха да заорат в пръстта доста преди да достигнат далечната мишена. Като се целеше високо обаче, те щяха да опишат дъговидна траектория, което увеличаваше обсега им. Естествено, така губеха по-голяма част от мощта си, но той се надяваше, че ще се забият достатъчно близо до пазача, за да го накарат да спре.

Дан стреля шест пъти в бърза последователност. Шест облачета прах се вдигнаха на пътя пред охранителя, принуждавайки го да отстъпи. Пейдж незабавно изтича край лявата страна на самолета, отвори вратата на кабината и се покатери вътре.

Тори бе заела мястото си на пасажерската седалка закопчаваше предпазния си колан.

Дан натисна главния ключ, завъртя ключа за запалване и даде газ. Витлото рязко се завъртя със силно бръмчене. Когато отпусна спирачките, почувства как чесната заподскача по черния път. Допълнителното тегло на двамата нови пасажери намаляваше мощта на двигателя.

„Хайде! — изруга наум Пейдж. — Тръгвай!“

Докато самолетът се тресеше все по-силно по пътя той си представи как пазачът тича с всичка сила, за да попаднат в обсега на карабината му. Стегна се в очакване на куршумите, които щяха да пробият задното стъкло и да го улучат в гърба или да повредят задните крила и да направят невъзможно излитането на чесната.

— Самолетът вдига облак прах — извика репортерът отзад. — Не мога да видя охранителя.

„Което означава, че той пък не може да види чесната — помисли си Дан. — Ала това няма да го спре да стреля по нас“.

Набирайки достатъчно скорост, Пейдж дръпна ръчката за управление на елеваторите и усети, че самолетът се отдели от земята. Задържа го ниско, тъй като искаше да вдигне по-голяма скорост, преди да се издигне. Точно сега беше важно да се спечели дистанция, а не височина. Когато реши, че се е отдалечил достатъчно, дръпна ръчката за управление на елеваторите и насочи носа на самолета към хоризонта.

Изведнъж си даде сметка, че ризата му е подгизнала от пот.

— Тори, поemi управлението.

Той си сложи слушалките. Те заглушиха бръмченето на двигателя, когато включи радиосистемата.

— Поемам отново управлението — каза Дан.

Не можа да се свърже с Медрано по полицейската радиостанция. В крайна сметка извинението му, че е влязъл в забраненото въздушно пространство, беше, че тя се е развалила. Ето защо използва радиовръзката на самолета. Въпреки че ростовското летище нямаше

контролна кула, надяваше се, че някой в тамошното управление ще го чуе.

— Ростовски въздушен трафик! На борда на „Чесна“ Четири Три Алфа има ранен пътник. Бил е прострелян. Нуждаем се от линейка на летището. Очаквано време на пристигане след пет минути. Ростов!

— Чувам ви, Четири Три Алфа — каза нечий глас в слушалката на Пейдж. Принадлежеше на мъжа с протрития гащеризон, който му беше дал документите за колата под наем. — Ще осигурия линейката.

Дан наклони глава към репортера отзад.

— Как е тя?

— В безсъзнание, но, изглежда, лейкопластът е затворил раната.

Вдясно от Пейдж се появиха загражденията за добитък в покрайнините на Ростов, както и сградата на градския съвет на главната улица. Сякаш навсякъде имаше хора и автомобили, които обикаляха из града, докато падне нощта, за да се отправят към зоната за наблюдение.

Той се запуска към летището североизточно от Ростов. Преди това огледа изпитателно порутените ръждясали хангари и напуканата и буренясала писта на изоставената военновъздушна база в противоположната посока. Нямахте и следа от джиповете, които бе видял предишната вечер. Погледна намръщено отвъд руините към големите скални блокове. Те наистина изглеждаха като гигантски изгаснали въглени, разпръснати в хаотичен полукръг, — всичко, което бе останало от вулканичното изригване, което ги бе изхвърлило на повърхността преди цяла вечност.

Локхарт лежеше на земята и говореше по радиостанцията.

— Самолетът излита. Има много прахоляк, но виждам, че охранителят все още тича и стреля.

— Застреляй кучия син! — нареди гласът на Рейли.

— Той е извън обсега ми, сър.

— Приближи се.

— Слушам, сър. — Сержантът огледа небето. — Изглежда, самолетът се измъкна.

— До утре няма да има начин да скрием това. Ако не бях поставил под възбрана това място, досега тук щеше да е пълно с полицейски коли. Не искам никой да се досети за какво служи в действителност това съоръжение. След като се погрижиш за пазача, унищожи цялото оборудване в обсерваторията. Направи така, че да изглежда, че той го е извършил.

— Слушам, сър.

Все така легнал, Локхарт наблюдаваше охранителя, който продължаваше да стреля към потеглящия самолет — не спря да натиска спусъка дори и когато му свършиха патроните. Щом лъчите на залязващото слънце оцветиха прахоляка в аленочервено, пазачът погледна към небето, после се обърна и закрачи ядосано към първата от трите огради.

Сержантът се намираше вдясно от охранителя, на стотина метра зад него. Куршумите на Д4 можеха да стигнат дотам, но Локхарт не можеше да е сигурен къде точно ще попаднат. За да спре пазача, а не само да го подплаши, трябваше да отиде по-близо.

Доволен, че се намира извън полезрението на мъжа, той се изправи, мушна радиостанцията в брезентовата войнишка торба, която висеше на рамото му, взе своята Д4 и се затича. Когато охранителят мина край горящия бус и наближи обсерваторията, Локхарт ускори крачка. Торбата се удряше в бедрото му. Каменистата земя скърцаше под дебелиите подметки на обувките му, но вятърът духаше в неговата посока, така че слабият шум нямаше да бъде чул.

Не можеше да позволи на мъжа да стигне до вратата на бетонната постройка. Сержантът закри по-отривисто през сухата трева, без да обръща внимание на потта, която капеше от лицето му.

Охранителят стигна до първата порта.

Локхарт ускори крачка, за да приближи повече.

Пазачът стигна до втората порта.

Сержантът бе видял затруднението на охранителя, когато се бе опитал да стреля през трите огради. Като продължаваше да върви бързо напред, той същевременно взе да завива към пътя.

„Ще трябва да стрелям през отворените порти“ — помисли си.

От сто метра.

Внезапно пазачът спря.

„Дали ме е чул?“ — разтревожи се Локхарт.

Охранителят се обърна, но вместо да погледне в неговата посока, тръгна обратно и посегна към първата отворена порта. Като започна да я затваря, застина при вида на тичащия към пътя мъж.

Сержантът спря, вдигна карабината си, помъчи се да успокои дишането си и се прицели. Ръцете му трепереха от усилието. Годиците на военно обучение му помогнаха да стегне мускулите си и да овладее потрепването на цевта.

Пазачът също вдигна своето оръжие и се опита да стреля пръв, но нищо не се случи — беше изгърмал всичките си патрони, стреляйки по самолета. Той се обърна и затича към средната порта.

Локхарт натисна спусъка. Селекторният ключ на карабината му беше настроен на три последователни изстрела. Първият залп пропусна целта. Той пое дълбоко дъх, задържа го и отново стреля.

Охранителят залитна, но продължи да тича. Той мина през втората порта и се насочи към последната, като всяка от отчаяните му крачки го отдалечаваше все повече, правейки го по-трудна мишена.

Сержантът изстреля още един залп и мъжът сякаш пак залитна. Обаче мина край камиона и се скри в тъмнината отвъд отворената врата на сградата.

Като изпсува, Локхарт стреля в отвора на вратата. Патроните му свършиха, така че изхвърли празния пълнител, извади нов от войнишката си торба, постави го, освободи затвора и пак стреля през отворената врата!

Тогава осъзна, че е на открито и е невероятно лесна мишена сега, когато пазачът бе имал възможност да презареди оръжието си. Той се втурна вляво от пътя, спря се на мястото, където трите реда огради осигуряваха известно прикритие, и се просна на земята, ставайки потрудна за уцелване мишена.

За съжаление, докато оградите му осигуряваха някаква защита от куршумите, те също така предпазваха и охранителя.

Сержантът се взираше в отворената врата.

„Уцелих го два пъти. Почти съм сигурен в това. Той вероятно ще умре от загуба на кръв“.

Празното пространство го дразнеше.

„Разбира се. Просто е въпрос на време. Ще изчакам малко и ще го оставя да му изтече кръвта. След това няма да има проблем да вляза вътре. Точно така. Няма да има никакъв проблем“.

Внезапно вратата се затръшна.

Сержантът не откъсваше поглед от нея на слабата светлина. Той предпазливо се изправи, отиде до пътя и мина през трите отворени порти. Затърси следи от кръв по земята, но не видя такива.

„В крайна сметка не съм го уцелил. Той просто се е спънал“.

Държейки карабината си готова за стрелба, Локхарт приближи затворената врата. Тя беше от здрав метал. Предния ден, когато бе пристигнал с полковник Рейли и екипа, бе забелязал колко е дебела. Не се съмняваше, че се заключва автоматично, както и че цялата бетонна постройка е облицована с подобен здрав метал. Електронната ключалка до вратата изискваше специален код за отварянето ѝ. Нямаше значение дали полковникът знаеше числата, използвани предишния ден, защото пазачът сигурно ги бе сменил.

„Дори и да имах гранати, нямаше да мога да мина през тази врата“ — каза си сержантът.

Отново огледа земята, но не забеляза следи от кръв.

Тръгна към камиона и подуши миризмата на труповете, преди да ги види.

Като отдушник на разочарованието си, стреля в наблюдателната камера над вратата и в тази, която бе поставена на единия стълб на оградата. Имаше още цял куп за унищожаване и Локхарт го направи, пръсвайки ги на парчета една след друга. Сега охранителят нямаше да

вижда какво прави той, но трошенето не свърши никаква работа, защото сержантът не можеше да проникне вътре.

„Полковникът няма да е никак доволен“.

Локхарт изчака няколко секунди, преди да бръкне в раницата си за портативната радиостанция.

61.

Пейдж кацна колкото можа по-меко, като задържа максимално дълго носовия колесник над земята, така че ранената жена да не усети друсането. Продължи от пистата към кирпичената административна сграда на летището, където го очакваше мъж с протрит работнически комбинезон.

Като изключи двигателя, Дан бързо излезе, наведе напред седалката си и изнесе жената от задната седалка. Тя все така бе в безсъзнание.

Мъжът с комбинезона се втурна да помогне.

— Линейката е на път — каза той, когато я положиха внимателно на настилката под сянката, която хвърляше месната, за да я предпазят от слънцето.

Пейдж чу приближаващия вой на сирените.

— Колите на Магистрална полиция също идват — добави мъжът. Дан не очакваше с нетърпение този разговор.

Тори и репортерът се присъединиха към тях.

Обагрен в червено от светлината на залязващото слънце, телевизионерът застана пред него.

— Нямах възможност да ви се представя. — Беше сложил камерата на рамото си и се затрудни да я задържи там с лявата си ръка, когато протегна напред дясната. Ръкавът на сакото му бе скъсан. — Брент Лофт.

— Знам кой сте — каза Дан.

Брент не отговори веднага, очевидно поласкан, че Пейдж го е познал.

— И аз, разбира се, знам кой сте вие.

— Моля? — попита Дан.

— Вие имате червена коса — каза репортерът, като се обърна към Тори. — Значи сте двойката, която търся — Даниъл и Виктория Пейдж от Санта Фе. Написал съм си домашното. Вие сте героите от онази вечер.

— Тази камера още ли работи? — поинтересува се Пейдж.

— Ще е безполезна, ако не работи.

Дан бе преживял толкова много, че тази допълнителна емоция направо го смаза. Нуждата да защити жена си едва не го накара да изтръгне камерата от ръцете на Лофт и да я захвърли на цимента.

Приближаващите сирени му помогнаха да се овладее.

Той си пое дълбоко дъх.

— Това не може ли да почака? Не е нещо, за което искаме да говорим точно сега. Спасихме живота ви. За щастие, докарахме тук приятелката ви навреме. Това нищо ли не струва? Дайте ни малко почивка.

Репортерът погледна към своята спътница, лежаща в безсъзнание, и кимна утвърдително. Когато отново се обърна към Тори, воят на сирените прозвуча по-близо.

— Имам само един въпрос.

— И очаквате да ви повярвам?

— Истина е. Само един въпрос.

— Какъв е той? — попита Виктория Пейдж. — Уморих се да се крия от вас. Нека приключим с това.

— Мога да разбера цялото поведение на съпруга ви онази вечер. Той е професионалист, обучен да поема контрол в кризисни ситуации. А вие сте агент по продажба на недвижими имоти. На ваше място повечето хора щяха да се паникьосат. Обаче по някакъв начин сте намерили сили да вземете пистолета и да спрете стрелеца. Куражът ви е забележителен. Как, за бога, успяхте да направите това?

— Нямах избор — отговори Тори. — Той се канеше да убие мъжа ми. — Тя погледна право към Дан, после към Лофт. — Как бих могла да не опитам да защитя съпруга си?

— Значи казвате, че любовта ви е вдъхнала смелост? — попита Брент.

— Да. — Тори пак погледна Пейдж. — Любовта ми вдъхна смелост.

Репортерът свали камерата и ги изгледа изучаващо и двамата.

— Благодаря ви, че спасихте Анита и мен.

Сирените станаха нетърпимо високи. Пред погледа им изскочи една линейка и закова спирачки до административната сграда на летището, последвана от кола на Магистрална полиция. Санитарите скочиха от линейката, бързайки да извадят носилката. Единият от тях

носеше санитарна чанта, докато тикаха носилката към лежащата на земята жена.

Медрано слезе от полицейската кола, нахлупи стетсѝна на главата си, изпѝна тяло и трѝгна с големи крачки към Пейдж.

— Казах ви да не летите над тази зона — извика високо.

— Това е нещо ново за мен — отвърна Дан. До него санитарите сложиха кислородна маска на лицето на ранената операторка и ѝ включиха система. — Нали ми обяснихте, че от правителството са ми дали разрешение да пренебрегна забраната.

— И после го анулираха. Предупредих ви да излезете от там.

— Ако сте ни казали такова нещо, то ние не сме го чули — обади се Тори. — Полицейската радиостанция се развали.

Лофт излезе напред, като крепеше телевизионната камера на рамото си, и я насочи към Медрано.

— Капитане, аз съм Брент Лофт от новинарската емисия „Първи на мястото на събитието“ в Ел Пасо. Това семейство извърши нещо удивително. С голям риск за живота си те приземиха самолета си на опасен терен в обсерваторията, за да попречат на един охранител да ни убие. Всѝщност, както можете да видите, той вече простреля моята колежа. Те ни качиха на самолета си и излетяха. През цялото време се страхувах, че онзи маниак ще изстреля някоя граната по нас.

Медрано бе сварен неподготвен.

— Граната ли?

— Той вече бе използвал една, за да свали хеликоптера. После откри огѝн по нашия бус.

— Защо е стрелял с гранати?

— Нямам представа, както и не знам нищо за онези трупове в каросерията на камиона.

— Трупове... в камион!

— И то много. Пазачът непрекъснато дърдореше, че искал да слуша музика. — Репортерът продължи да държи насочена камерата. — Там става нещо лошо, капитане. Трябва да влезете с хората си в обсерваторията, преди да се случи още бог знае какво.

Медрано отвори уста да каже нещо, после се отказа. Той трѝгна забързано към патрулката си, където взе микрофона на полицейската радиостанция и заговори тревожно.

Лофт отклони камерата и я насочи към санитарите, които тъкмо вдигаха жената на носилката.

— Как е тя? — попита ги Пейдж.

— Загубила е много кръв — отговори единият от тях.

— Щеше да загуби и още, ако не беше този човек с камерата.

— Ще използвам това изявление, когато редактирам материала — каза Брент.

Той отиде бързо до линейката и започна да говори със санитарите през отворените врати. Със свободната си лява ръка правеше убедителни жестове. След това се качи отзад.

Дан поклати глава.

— Не ми се иска да го казвам, но смятам, че ще видим още много неща от него по телевизията.

Линейката се отдалечи с виеща сирена.

Мъжът с протрития комбинезон дойде при тях.

— Ще ви помогна да избутате самолета до участъка за престой.

— Всъщност ние отново ще излетим — отвърна му Пейдж.

Мъжът погледна намръщено към притъмняващото небе.

— Никога не съм обичал да летя през нощта.

— Имаме още нещо за уреждане. Нали, Тори? Или може би вече не изпитваш нуждата да го правим.

— Повече от всякога — отговори тя. — Нека приключим с това.

Напевното бръмчене бе станало толкова силно, та Халоуей имаше чувството, че някой пробива черепа му с бормашина.

„Не остана много — помисли си той. — Скоро изобщо няма да го чувам. Скоро единственото нещо, което ще чувам, ще е музиката“.

Обаче въпреки решимостта си трябваше да използва цялата си воля да не се разконцентрира, докато довършваше поставянето на умело замаскирания капан. Устройството — беше го научил в Ирак — се състоеше от две жици за препъване. Първата бе опъната над горния край на стълбището. Ако щурмуващата група успееше някак да разбие вратата, тъй като бяха професионалисти, щяха да проверят за капани. След като забележеха жицата и гранатите, към които бе свързана, щяха да я обезвредят и да продължат надолу по стълбите. Втората жица — опъната в тъмното в долния край на стълбището — беше смъртоносна.

Докато работеше, ръцете му се разтреперваха от бръмченето, но той ги овладяваше с усилие на волята. Като стискаше зъби, Халоуей завърза жицата за грозд от маскирани гранати. Доволен от добре свършената работа, той внимателно се спусна по стълбището.

Като стигна долу, тръгна забързано по коридора и влезе в залата за наблюдение, където видя, че още монитори са угаснали. Един от малкото, които работеха, показваше мъжа, който бе стрелял по него, в момента, когато той вдигна карабината си и откри огън.

Още един екран излезе от строя.

„Е, хубаво — помисли си Халоуей. — И без това нямаше да гледам повече мониторите“.

Той взе заредената си карабина Д4 и тръгна по коридора към вратата с надпис „Анализ на данни“. Вече бе занесъл вътре още пет карабини и ги бе сложил на масата заедно с множество пълнители с по сто патрона и малък стек с гранати. Ако някоя атакуваща група се опиташе да му попречи да слуша музиката, възнамеряваше да им покаже колко много ще го разяри това.

В стаята още миришеше на смърт, най-вече заради засъхналата кръв, която покриваше пода. Ала Халоуей нямаше време да я почисти. Както и да е, когато засвирише музиката, ароматът на канела щеше да измести зловонието на кръвта. Тъй като не знаеше как да борави с електронните уреди, държеше ги всичките включени и таблата им постоянно светеха.

Единственият ключ, който се осмеляваше да използва, бе този, с който се пускаха или говорителите, или слушалките. А единственото копче, което знаеше как да върти, бе това за силата на звука. Докато бе подготвял капана, бе оставил включени говорителите. Бяха достатъчно усилены, та и отдалече чуваше прашенето на статичното електричество. Но нещо по-важно — сред прашенето бе чул и усиливащите се нотки на музиката. Точно тези едва доловими пленителни звуци му бяха дали сила да работи, независимо от нетърпимото главоболие.

Сега музиката беше нещо повече от нотки и отгласи. Набирайки мощ, тя се носеше бавно и плавно. Халоуей се почувства така, сякаш неземните акорди го повдигаха. Болката от свредела, стържещ мозъка му, милостиво взе да намалява. Мънкащото жужене отслабна, погълнато от чувствената мелодия, която отново предизвика у него усещането за вкус на портокалов сок и водка.

Той затвори очи. Жената, с която танцуваше, шепнеше му в едното, ту в другото му ухо. После ги целуна и прокара език по тях.

От това ушите му станаха влажни. Халоуей ги допря с ръце и отвори очи, поглеждайки дланите си.

От ушите му течеше кръв.

Рейли приключи поредния телефонен разговор в успешните си усилия да задържи силите на реда настрана от обсерваторията. Гласовете по време на напрегнатите разговори му бяха звучали глухо, защото не смееше да извади тапите от ушите си. Навън бе почти тъмно и пращането от звуковите монитори започваше да се превръща в музика.

Думите „национална сигурност“ имаха силен ефект. Със съдействието на ФБР Рейли отново бе спрял Магистрална полиция да влезе в забранената зона. Беше уредил да докарат оборудване, което щеше да позволи на атакуващия отряд да проникне в обсерваторията. След като елиминираха пазача и почистеха обекта, така че от външните управления да не задават въпроси за истинската му цел, той щеше да се погрижи при аутопсията на копелето в кръвта му да бъде открито високо съдържание на кокаин, което щеше да обясни шизофреничното му поведение.

Рейли остави телефона, излезе от командния център и огледа осемте мъже пред многобройните електронни конзоли. С озарени от светлината на уредите лица, те въртяха копчетата на потенциометрите, настройвайки и регулирайки постъпващите сигнали. По негова заповед мъжете бяха изключили звука на мониторите си. Тапите бяха здраво натикани в ушите им.

Полковникът си помисли за своя пралядо, който през 1919 година бе излетял по посока на светлините и никой не го бе видял повече. Прабаба му бе взела двегодишното си момченце и се бе преместила в Бостън, но независимо от разстоянието, което я бе разделяло от светлините не бе успяла да ги прогони от мислите си. Спомените ѝ за тях и за съпруга ѝ се бяха превърнали в приказки за лека нощ на сина ѝ, който бе израснал със сънищата за светлините. Когато бе станал двадесетгодишен и майка му бе починала от рак на кожата, той бе изминал на автостоп целия път до Тексас. Бе пътувал на стоп, защото Голямата депресия продължавала да опустошава

страната. Да използва краката и палеца си бил единственият начин, който можел да си позволи, за да извърши това пътешествие.

Казвал се Едуард. Разказът на майка му за изчезването на баща му толкова го бил завладял още от дете, че бил привлечен от Ростов, както религиозните хора са привлечени от светите места. Отнело му три месеца да стигне дотам. Когато най-сетне пристигнал, коланът му бил пристегнат до последната дупка и пак едва придържал панталоните му. Подметките на обувките му били пробити. Ризата му била станала на дрипа, а лицето му било силно загоряло от слънцето.

Галантерийният магазин, за който майката на Едуард му била разказвала, още работел, макар и слабо, съдейки по оскъдните стоки, изложени на витрината му. Когато отворил вратата му, извъннело звънче. Белокоос мъж и жена с уморен вид го погледнали въпросително иззад щанда. Независимо от възрастта им, той веднага видял приликата.

— Аз съм вашият внук — съобщил младежът.

Те зяпнали от изненада. Преди да успеят да го попият нещо, Едуард им казал онова, което желал да изреве през целия си живот.

— Кажете ми къде да отида, за да видя светлините.

Думите му ги шокирали още повече.

Младежът помагал в галантерийния магазин. Освен това си намирал почасова работа — боядисвал обори и поправял дървените тротоари срещу чифт нови обувки, дрехи и хранителни продукти, необходими на баба му, за да храни новия член на семейството. В Бостън месото било лукс, но не и в този скотовъден район. Телешкото с картофи на неговата баба му помогнало да възвърне теглото си, което бил загубил по време на дългото си и мъчително пътуване.

Всяка вечер Едуард вземал очукания пикап на дядо си и излизал извън града, за да види светлините — или да се опита да ги види, защото те не се появявали.

— Сигурни ли сте, че са реални? — попитал той баба си и дядо си. — Вие виждали ли сте ги?

— Да — отговорила баба му, а дядо му кимнал утвърдително. — Макар и след известен брой опити.

— Мама се кълнеше, че ги е виждала много пъти.

— Отначало и тя не можеше да ги съзре — обяснил дядо му. — Отне й доста време.

— Баща ми е вярвал достатъчно в тях, за да рискува живота си — казал Едуард, който взел да се ядосва, сякаш криели нещо от него. — Е, къде са те? Защо аз не мога да ги видя?

— Някои хора просто не могат — заявила баба му.

— Защо не могат?

— Никой не знае.

Това го накарало да се почувства по-отчаян от всякога.

В дните, в които не можел да намери работа, скитал из района, където казвали, че се появяват светлините. Стоял на летището, построено от баща му през Първата световна война. Бурени и трева покривали непавираната писта, чиято дължина едва се различавала. Някогашните кирпичени хангари сега представлявали купчини пръст. Той се взираше в далечните очертания на черните камъни, които изглеждали като огромни късове застинала лава от угаснал вулкан, наречени напълно уместно Лоша земя.

Гледал на юг, към Мексико.

— Никой ли не е открил останки от самолета? — попитал баба си и дядо си.

— Някои от бившите му курсанти се опитаха. Прелетяха осемдесет километра — целия път до Мексико. Двама от тях фактически навлязоха в територията на Мексико. Летяха насам и натам в така наречената „мрежа“ но не намериха баща ти или неговия самолет.

— Никой не изчезва просто така.

— Крилата бяха обвити с ленено платно, което бе лакирано с шеллак за по-голяма твърдост. Ако самолетът се е разбил и е изгорял, останките може да са били разпръснати надалече от вятъра.

— А трупът му?

— Бог да го благослови, костите на Джон може да са били отнесени от койотите.

— Искам да видя светлините.

— Може би напразно се опитваш.

На следващия ден Едуард копал дупки за стълбове в едно ранчо, докато изкараше достатъчно пари, за да си купи бутилка уиски. А това не било лесно да се намери, защото макар Сухият режим да бил

приключил преди четири години, жителите на Ростов били гласували градът да остане „сух“.

Като се стъмнило, той отишъл с пикапа до старото летище, седнал на земята, отворил шишето и започнал да пие. Дотогава единственият алкохол, който бил опитвал, била бирата, но възможността да открие бира в Ростов се оказала дори по-малка, отколкото да намери уиски. Освен това той се нуждаел от нещо силно.

Уискито опарило гърлото му. Едуард усетил как топлината стигнала чак до стомаха му. Станало му зле и едва не повърнал.

Поне действало по-бързо, отколкото бирата. Тъй като не бил привикнал, не му било нужно много време, за да се почувства замаян и да загуби равновесие, сякаш нещо се кандилкало в черепа му. Скоро езикът му надебелял. Клепачите му натежали. Луната и звездите се размазали пред очите му.

— Хайде! — изкрещял Едуард. — Позволете ми да ви видя — Гласът му бил глух и хрипкав. — Вече не се мъча да го правя. Отпуснат съм. — Той се изкискал глуповато и отпил още една глътка. — По дяволите, пиан съм... Пиан като прасе... Проклет... смрадлив... пияница.

Младежът затворил очи. Помъчил се да ги отвори. Пак ги затворил.

И припаднал.

През нощта излязъл хладен вятрец, който развял косите на Едуард и погалил бузите му. Той сънувал, че е в лодка, плаваща в някакъв поток. Умът му сякаш се люшкал — нагоре, после надолу.

Събудил се от блясъка на изгряващото слънце. Но когато успял да повдигне натежалите си клепачи, видял мрак вдясно от себе си. Луната и звездите още били там, но той виждал най-вече тъмнина.

Отдясно.

От лявата му страна слънцето продължавало да грее и когато младежът повдигнал пулсиращата си от болка глава от пръстта, на която лежал, видял, че слънцето всъщност била носеща се във въздуха светеща топка.

Все още замаян, той наблюдавал как тя се разделила на две сфери — червена и жълта. Те на свой ред се превърнали в четири, към цветовете се добавили синьо и сиво. Четирите сфери се разделили на осем, като новите били обагрени в оранжево, лилаво, кафяво и

ослепително сребристо. Пулсирайки, те приближили, ставайки поголеми, а блещукането им — по-силно.

Но имало и още нещо, някакъв звук, който не можел да определи, — съскане или жужене, или може би далечна музика — като от радиостанция, която е заглъхнала дотолкова, че почти не се чува.

Макар че майка му била казала, че светлините са уплашили първия път, когато ги е видяла, Едуард не очаквал да изпита същото чувство. В крайна сметка те били причината майка му и баща му да се влюбят. Ако не били светлините, той никога нямало да се роди. Баща му бил така хипнотизиран от тях, че направил всичко възможно да открие откъде идват те.

Ала докато цветовете на светлините се увеличавали пред погледа му, разпръсвайки тъмнината, Едуард не изпитал страха, описан от майка му. Чувството било още по-силно.

Било ужас.

Майка му била ревностна богомолка. Всяка неделя тя вземала сина си със себе си, като винаги стояла в задната част на храма, отивала късно и си тръгвала по-рано така че хората да не видят пораженията по лицето ѝ.

Той си спомнял много малко от тези неделни утрини, освен нетърпението си да излезе и да играе, както и една конкретна проповед, изнесена от пастора. Темата била Христовото Преображение, дума, която Едуард — тогава десетгодишен — не разбрал, но която след това помолил майка си да повтори няколко пъти, докато не я запомнил, защото проповедта го била смутила.

Свещеникът споменал, че в Евангелията се разказва как Христос завел трима от апостолите на върха на една планина, където се преобразил в истинско сияние. Дрехите му станали блестящи като слънцето. Светлината била така ослепителна, че апостолите паднали на земята, свеждайки очи от страх. Когато най-сетне отново вдигнали поглед, Исус пак бил възвърнал човешкия си облик.

„Станете — казал им той. — Не се страхувайте. Не казвайте на другите за това видение“.

Пасторът бил използвал този пасаж, за да обясни колко прекрасен, колко бляскав и омаен ще бъде раят. Това обаче се сторило напълно безсмислено на Едуард. Как би могло нещо да е едновременно

прекрасно и ужасяващо? Според него раят би трябвало да кара човек да се втурне към него, а не да падне от страх на земята.

Тази история за ослепителната светлина на Христос накарала Едуард да сънува кошмари — може би защото я се преплитала с разказа на майка му за светлините и изчезването на баща му. През следващите години той често мислел за нея. След смъртта на майка му дори говорил с пастора за това, макар че божият служител явно не разбрал гледната му точка, според която не е толкова лесно да се определи разликата между доброто и злото, ако видението на доброто е уплашило апостолите, възможно ли е видението на злото да ги примамва да тръгнат към него? Това би било логично, защото злото е блазнец. Но в нормалния свят не трябвало ли злото да е ужасяващо, а доброто — примамливо? Защо всичко било наопаки?

— Това е начинът, по който Бог ни подлага на изпитание — отговорил пасторът.

— Но защо трябва да бъдем подлагани на изпитание?

— Защото нашите праотци са били изпитани и са се провалили. Ние сме техните низвергнати деца. Нужно е да докажем, че няма да повторим техния грях.

— Изборът би трябвало да е ясен — настоял Едуард. — Тази история само ме учи, че е трудно да се разбере разликата. Ако Христос е показал на апостолите видение на рая, не трябва ли той да е бил толкова прекрасен, че Исус да ги накара да се втурнат и да разпространят тази новина? Защо им е наредил да запазят това в тайна?

— В пасажа не е казано ясно.

— А какво мислите за тази теория, преподобни? Ами ако раят е толкова сияен, че е направо ужасяващ? Може би хората не трябва да знаят какво представлява той в действителност, докато не стигнат накрая там и е твърде късно да се върнат.

— Ще се моля за душата ти.

Сега ослепителният блясък на светлините уплашил Едуард толкова, колкото божественото сияние на Христос било уплашило апостолите. Казал си, че реакцията му е погрешна, че би трябвало да е запленил от блещукащата красота, която най-сетне виждал.

„Изминах целия този път и толкова упорито се опитвах да ви видя“.

„Вие сте прекрасни. Аз би трябвало да съм изпълнен с благоговение“.

„Може би страхът ми е признак за това колко наистина добри са светлините“ — помислил си той. Ала после бил обхванат от нещо повече от благоговение.

Светлините се променили. Между тях внезапно се завихрили облаците на най-тъмната гръмотевична буря. Във вътрешността им започнали да проблясват светкавици. Гръмотевици проглушили ушите му и той видял сред облаците една фигура — млад мъж в униформа, който изглеждал като снимките на баща му, които Едуард бил виждал. Мъжът протегнал ръка, подканяйки го да влезе сред облаците и да отиде при него.

Младежът изпищял. Обърнал се и побягнал.

Без да си дава сметка, той се втурнал покрай летището, което баща му бил построил преди години и откъдето бил излитал безброй пъти. Спънал се, паднал на камъните и си ударил брадата. Скочил отново на крака и затичал още по-бързо.

Чул вой и осъзнал, че той идва от него и не може да спре да крещи.

Следващото нещо, което видял, били хората около него, които го сграбчили, опитвайки се да го успокоят. Бил тичал по целия път до града и бил толкова обезумял, че не си давал сметка колко далече е стигнал. Стоял наред главната улица, заобиколен от жителите на Ростов, повечето от които били по нощници и пижами и държали фенери или електрически фенерчета.

— Едуард, какво става? — попитал го разтревожено дядо му. — Какво се е случило с теб?

— Оооблаци. Сссветкавици — изпелтечил младежът.

— За какво говори той? — попитал някой. — Вижте звездите. Небето е свършено ясно.

— Светлини. Облаци в светлините.

— Мирише ми на уиски.

— Гръмотевица. Видях мъж сред облаците.

— Целият вони.

— Баща ми.

— Виж кръвта по брадичката му. Толкова е пиан, че е паднал.

— Едуард, откъде взе уискито? — попитал дядо му.

— Ддобротото е ужасяващо — пелтечел младежът. — Ттолкова
ярко...

— Твърде пиан е, за да разбира.

— Къде е пикапът ми, Едуард? Разби ли го? — упорито
разпитвал дядо му.

— Злото изглежда приветливо — говорел несвързано младежът.

Дядо му го разтърсил.

— Отговори ми! Къде е пикапът ми?

— Е, имам и по-добри неща за вършене, вместо да си губя
нощния сън заради някакъв пияница — заявил някой. — Хайде, Сара.
Да се връщаме в леглото.

— Видях баща ми — настоявал Едуард.

— По дяволите, Едуард, просто бъди честен и ми кажи дали си
разбил пикапа ми.

На следващата сутрин младежът отишъл пеша до мястото,
където бил оставил пикапа, — близо до старото летище. Дълго време
се взирал към южния хоризонт. Толкова пиан ли е бил, че е
халюцинирал?

Не, не му се вярвало. Бил убеден, че ефектът от уискито отдавна
бил отминал по времето, когато видял светлините.

„Не бях пиан, когато това се случи. Знам го. Знам какво видях“.

Запалил двигателя на пикапа, закарал го до града, паркирал пред
галантерийния магазин и изминал на стоп тристата километра до Ел
Пасо, където постъпил в армията.

От този момент той имал една амбиция — да прочете докладите,
написани от баща му за светлините. Едуард не се съмнявал, че трудно
ще се добере до тях, но бил сигурен в нещо друго — че синът на
уважаван първокласен пилот от Първата световна война бързо ще
напредне във военната кариера.

Правилно бил преценил. Оказало се, че много видни офицери са
служили с баща му по време на експедицията в Мексико и по-късно
във Франция и Германия. През 1942 година, след Пърл Харбър и
влизането на Америка във Втората световна война, Едуард бързо се
издигнал до чин капитан във военното разузнаване — подразделение,
към което се бил стремил, защото му давало най-добрата възможност
да научи къде се намират докладите на баща му.

В един дъждовен октомврийски следобед, след като бил търсил във Вашингтон и в гарнизонния град Сан Франциско, Едуард открил следи, които го отвели обратно във Форт Блис, Ел Пасо. От един разкъсан кашон в мухлясала метална барака, пълна със стотици подобни, отдавна забравени кашони, измъкнал книжа, писани от баща му преди двадесет и четири години.

Те били пожълтели. Печатният текст бил избледнял. Мазиленият подпис на баща му от син бил станал кафяв.

Едуард прочел докладите, после ги прочел отново. И отново. Те били показателни, особено частта, в която баща му твърдял, че светлините са станали причина кадетите пилоти да се нападат едни други при нощните тренировъчни полети. Баща му бил убеден, че по някакъв начин тези светлини можели да бъдат използвани като оръжие.

64.

Към дясната ръка на Анита бе включена система. Тръбички, излизащи от кислородна бутилка, бяха пъхнати в ноздрите ѝ. Зад нея пиукащ монитор показваше пулса, кръвното налягане и сърдечния ѝ ритъм.

— Лекарите казаха, че се нуждаеш от операция, но ще се справиш — успокои я Брент, който седеше до леглото ѝ.

Тя успя да кимне и леко повдигна клепачи, опитвайки с мъка да го види. Тъмната ѝ кожа вече не беше чак толкова бледа.

— Куршумът е счупил ръката ти — продължи Лофт. — Лекарят каза, че затова болката е толкова силна. Костта трябва да бъде наместена.

Анита пак успя леко да кимне.

— Сега ще те откарат в операционната — обясни Брент. — Когато излезеш от упойката, аз ще бъда тук. Това може да не е най-вълнуващото обещание. Може би съм последният човек, когото искаш да видиш. Въпреки това, харесва ли ти или не, когато се събудиш, аз ще бъда тук.

Младата жена се помъчи да вдигне здравата си ръка.

— Пази си силите — рече Лофт.

Тя посегна немошно към ръката му.

Брент стисна дланта ѝ.

— Днес се справи страхотно — каза ѝ той. — Не спря да опитваш. Не се предаде. Обещавам ти, ще спечелиш наградата „Еми“. Заслужаваш я.

Ръката ѝ се отпусна. След като я вдигна внимателно на леглото, Лофт чу стъпки зад гърба си. Влязоха две сестри, готови да я откарат в операционната.

Той излезе в ечащия коридор, където посетителите на болницата тревожно го поглеждаха, докато се разминаваше с тях. Съдраният ръкав на сакото му висеше отстрани. Косата му бе разрошена и прашна. Костюмът му бе изцапан с пръст и кръв.

Режисьорът му го очакваше.

— Наистина ли искаш да се появиш на екрана в този вид? Ще изкараш акъла на някои от твоите зрители.

— Добре. Нека да разберат какво ни коства добирането до информация.

Те се отправиха забързано към асансьора.

— Видя ли записа от онази камера? — попита Брент.

— Истински динамит. Сега го излъчваме.

— Ще направя коментар. Може да използваме отделни кадри от него тази вечер, после да пуснем целия филм като извънредно едночасово предаване. — Лофт натисна копчето за слизване на асансьора. — Другите телевизионни канали не могат да ни стигнат по рейтинг.

— Как ще свържем светлините с това, което е извършил пазачът?

— Няма нужда да го правим. Ще излъчим материалите последователно. Зрителите сами ще направят връзката. Така няма да ни обвинят в невярно представяне. Закарай ме до зоната за наблюдение. Имам чувството, че тази история е на път да стане дори още по-сензационна.

— В момента Шарън води предаването. — Режисьорът се стегна, тъй като очакваше да избухне, ала Лофт кимна одобрително.

— Защо не? Аз обсебих камерата. Тя заслужава повече ефирно време.

— Този отговор ме изненадва.

— Едно от нещата, които Анита ме накара да осъзная, е, че понякога двама души могат да направят по-добър материал.

Брент погледна надолу по коридора, където се появи носилката на Анита, бутана от сестрите.

— Тя наистина ли ще се оправи? — попита режисьорът.

— Куршумът не само е счупил ръката ѝ. Той е раздробил костите — отговори Лофт. — Лекарят ме предупреди, че може да не успее да спаси ръката.

65.

В сгъстяващия се мрак Дан и Тори се качиха в чесната. Зад тях светеше лампата над вратата на административната сграда на летището. През прозорците проблясваха и други светлини. Пейдж внимаваше да не гледа в тази посока. На човешките очи им бяха необходими тридесет минути, за да се приспособят напълно към тъмнината. Ярката светлина за миг можеше да съсипе способността за нощно виждане, в резултат на което щяха да му трябват още тридесет минути.

Единствено червената светлина нямаше подобно въздействие. Ето защо двете фенерчета, които Дан държеше в пилотската си чанта, имаха две сменящи се леци — прозрачна и червена. Той превключи на червената и с помощта на шнур закачи едното фенерче на врата си. Жена му направи същото с другото.

В мрака човешките очи трудно виждат онова, което е право пред тях. Поради тази причина Пейдж се съсредоточи върху тъмните обекти вляво и вдясно, като бавно оглеждаше околността, за да се увери, че е безопасно да включи двигателя.

— Пази се! — извика той през отворения си прозорец, предупреждавайки всички в близост до чесната да се дръпнат настрана.

Дан завъртя ключа за запалване и двигателят забръмча. С левия си палец натисна радио бутона на самолетното контролно табло, като в същото време говореше в микрофона на слушалките си, обръщайки се към всички летящи самолети в района.

— До кулата на Ростов, „Чесна“ Четири Три Алфа се отправя към Едно Пет.

Провери спирачките, отново огледа тъмната околност и насочи самолета по жълтата линия на пистата.

— Тори, начинът, по който отговори на въпроса на репортера...

— Казах ти го днес следобед. За първи път имам усещането, че те разбирам. Може би е трябвало да те помоля да дойда с теб в

полицейската кола, за да добия представа какво преживяваш всеки ден. За ужасните неща, които хората си причиняват един на друг.

— Не говорех за тях, защото не исках да знаеш с какво се занимавам.

— Благодаря ти, че си се опитвал да ме предпазиш. — Тя замълча за момент, после отново заговори. — Каквото и да кажат лекарите след операцията ми във вторник, независимо дали оставащият ми живот ще е дълъг, или кратък, не мога да си представя, че няма да го изживея с теб. И не искам да престанеш да бъдеш полицай. Твърде добър си в професията си. А сега край на приказките и да вдигнем тази щайга във въздуха.

Бетонните заграждения бяха достатъчно широки, за да може Медрано да стои на тях. Заслонил с ръка очите си от ярката светлина на прожекторите, той гледаше смаяно нарастващата тълпа.

— Достъпът до тази зона е забранен — извика капитанът през мегафона. — Обръщайте! Връщайте се в града!

Сред врявата на тълпата някой му извика в отговор.

— Този път е обществена собственост! Аз плащам данъци за него. Имам право да стоя тук колкото си поискам.

— Не е безопасно — отвърна Медрано. — Повтарям ви, върнете се в града.

— Знаеш ли какво можеш да направиш? — изкрещя някой. — Върви по дяволите!

Хората протягаха ръце да стигнат горната част на загражденията, за да се прехвърлят от другата им страна.

— Какво не искате да видим? — попита една жена. — Какво криете?

— Изключете тези проклетите прожектори! — оплака се някакъв мъж. — Болят ме очите от тях.

— Да, това не са светлините, заради които сме дошли.

Щом полицаите сваляха няколко души от загражденията, веднага други се опитваха да се покатерят на тях.

Три хеликоптера бръмчаха над зоната за наблюдение, спазвайки дистанция помежду си, като насочваха наземните си прожектори и външните си телевизионни камери към развълнуваната навалица.

„Никъде наблизко нямам достатъчно хора“ — помисли си Медрано, наблюдавайки хаоса.

Някой изкрещя:

— Ако не ни пуснете зад загражденията, ние ще ги заобиколим! Жена ми страда от алцхаймер. Дошли сме тук заради чудото.

Капитанът гледаше безпомощно как стотици хора се насочиха надолу по пътя и завиха вдясно към полето. Обаче някои се отправиха

в обратната посока — към изоставеното военно летище. Място, където той определено не можеше да пусне никого.

— Не им позволявайте да влизат във въздушната база! — извика Медрано на полицаите. — Ще се самовзривят.

Като скочи от загражденията, той се приземи с присвити колене на чакъления банкет на пътя. Задъхан, капитанът се изправи и затича към базата. Там един мъж с яростно лаеща немска овчарка предупреждаваше хората да не се катерят по оградата от бодлива тел.

Внезапно прожекторите угаснаха. Тълпата се разkreщя уплашено. Когато мракът го обгърна, пред очите на Медрано заиграха светли кръгове от доскорошната ярка светлина.

„Сигурно някой е саботирал генератора“ — помисли си той.

Обаче не беше само генераторът. Внезапно замлъкнаха всички автомобилни двигатели и угаснаха фаровете на всички коли. Вместо трескавото бръмчене на хеликоптерите единственият звук, който идваше от небето, бе свистенето на забавящите въртенето си перки.

Медрано подскочи стреснато от невероятен трясък. Шокиран, той едва след миг осъзна, че единият от хеликоптерите се е стоварил на земята. Тътенът от удара отекна откъм полето от другата страна на пътя, придружен от изригването на грамадна огнена топка.

Втори трясък се разнесе от същата посока. Капитанът се приведе, напълно ослепял, питайки се тревожно къде ли ще се разбие третият хеликоптер.

На пътя. Не беше единичен трясък, а няколко, тъй като летателната машина падна върху колите, смачквайки и режейки метал, докато перките му заораха в асфалта. Експлозията запрати Медрано назад.

Рейли гледаше хаоса на мониторите. Способността за нощно виждане на външните камери придаваше на паникьосаната тълпа нереален зеленикав цвят.

„Този полицай наистина ли вярва, че единственото което е трябвало да направи, е да постави бетонни заграждения, за да задържи всички настрана?“

Прожекторите бяха угаснали. Колите и фаровете им бяха излезли от строя. Хеликоптерите бяха паднали от небето. За това можеше да има само едно обяснение — мощен електромагнитен импулс, подобен на този от ядрен взрив, бе подал голям енергиен поток във всички електронни уреди в зоната за наблюдение и ги бе разрушил.

„Точно както бе предвидено“ — помисли си полковникът. Той бе подсилил външните камери и целия подземен обект с множество пластове електромагнитна защита. Кабинетът зад него имаше три пъти повече защиты от цялата останала част на сградата.

— Сър, показателите стават по-интензивни — каза мъж от екипа му, наблюдавайки един компютърен екран.

Въпреки тапите в ушите му на Рейли му се стори, че усеща лека вибрация. Или може би си въобразяваше?

Той погледна към бронираната врата на командния център.

— През сателитната антена над нас ли насочваш сигнала? — попита полковникът.

— Да, сър. Сигналът се предава на обсерваторията и после нагоре към сателита. Сателитът го насочва към ракетната база „Уайт Сендс“, но не знам дали мрежите могат да издържат такова голямо енергийно натоварване. Никога досега не сме ги тествали на такова високо ниво.

23 юли 1942 г.

— Някой от вас знае ли какво е ядрен разпад? — попита генералът, който председателстваше извънредната среща на разузнавателните служби.

Никой от офицерите около дългата метална маса нямаше понятие за това, включително и капитан Едуард Рейли.

— И аз не съм убеден, че знам — призна си генералът.

— Явно, ако се сблъскат два къса уран с достатъчно голяма сила, може да се създаде по-мощна бомба, отколкото някой си е представял. Някои учени твърдят, че експлозията ще предизвика верижна реакция, която ще разруши света, но повечето смятат, че може да бъде ограничена до изпаряването на един град.

— Генерале, с цялото ми уважение — обади се един полковник, — сериозно ли говорите?

— Преди три години Айнщайн написа писмо до президента, с което го предупреди, че опитите потвърждават теорията. Очевидно Айнщайн е научил от връзките си с европейската научна общност, че германците трупат запаси от уран и се подготвят за агресивни ядрени опити. По онова време ние, разбира се, не бяхме във война, но сега сме и президентът иска спешно да бъде изготвена строго секретна програма за създаването на ядрено оръжие.

— За нея ще отговаря ученият Робърт Опенхаймер. През 30-те години той е бил симпатизант на комунистите, затова в момента ФБР проучва задълбочено миналото му. Нашата работа ще бъде да осигурим безопасността на място в Ню Мексико, наречено Лос Аламос. То е отбелязано на картата зад мен.

Един майор отиде до картата и посочи мястото.

— Санта Фе и още няколко града се намират на половин ден път с кола. Като изключим тях, в района няма нищо друго, освен ферми.

— Които ще експроприираме — каза генералът. — Лос Аламос е скаутски лагер наскриван в нищото. Опенхаймер е ходил там като момче. Намира се на върха на високо скалисто плато, до което води един-

единствен път, лесен за отбрана. Опенхаймер смята да използва платото като база за създаване на бомбата. Ние ще се погрижим никой да не слухти наоколо.

— Сър, може би има още едно затънтено място, което е подходящо за целта — обади се Едуард.

Генералът изглеждаше недоволен, че го прекъсват.

— И къде е това място? — попита нетърпеливо той.

— В Западен Тексас. Близко до град на име Ростов. Там няма нищо, освен милиони акри фермерска земя. Преди да вземем участие в предишната война, в района е било построено временно летище. Било е добро място за обучаване на пилоти, така че германците да не заподозрат колко активно сме се подготвяли да помогнем на съюзниците.

— Опенхаймер държи да е Лос Аламос.

— Ростов има още едно предимство — настоя Едуард. — Там ядреният разпад може вече да е започнал.

Генералът го погледна с интерес.

— Продължете, капитане.

Едуард Рейли заговори, като се стараеше да пропуска всички подробности, които нямаха отношение към ядрения разпад. Описа докладите на баща си и завърши с думите:

— Няма съмнение, че светлините са мощни. В края на краищата майка ми умря от рак на кожата, който те й причиниха. Една от теориите е, че са предизвикани от радиоактивни елементи в почвата. Ако лъчите бъдат насочени и използвани като оръжие...

Генералът вдигна ръка и го прекъсна.

— Искам всичко това в писмена форма. Ще го дам на Опенхаймер.

— Да, сър.

Но Рейли знаеше какво се случва с докладите.

Една седмица по-късно, по време на следващата среща, генералът обяви, че атомната бомба ще бъде създадена в Лос Аламос.

Едуард скри разочарованието си.

Тогава генералът го изненада, като добави:

— Германците разработват още едно оръжие за масово унищожение.

В залата настъпи тишина.

— Може би е свързано с ядрения разпад, а може и да е на съвсем друг принцип. Знаем само, че след нахлуването на Германия в Норвегия през 1940 година там са изпратени прекомерно голям брой войници — половин милион окупатори в държава с население два милиона. Много от тези войници са разположени на стратегически безсмислена позиция — около малка долина в сърцето на Норвегия. Долината се нарича Хесдален.

Генералът погледна право в Рейли.

— Докладите показват, че тези войници охраняват учени, които изследват странни светлини, появяващи се в долината.

— Светлини ли, сър? — Едуард се опита да прикрие надигащата се в него емоция.

— С ефект, който, изглежда, варира от масови халюцинации до религиозен екстаз. Някои хора са ослепели, докато са ги наблюдавали. Други са изпаднали в ярост — стигнало се е дори до убийства. При трети са се появили злокачествени образувания. Няма как да сме сигурни дали всичко това е истина, но ни е известно, че Германия проучва възможната употреба на тези светлини като оръжие, а щом те проявяват интерес към нещо, знаете дяволски добре, че и ние трябва да направим същото. Дори и светлините да не съществуват, достатъчно е Хитлер да пусне слуха, че е открил как да ги използва като оръдие навсякъде, където пожелае. Понякога психологическите атаки могат да спечелят повече битки от танковете.

Един полковник каза високо:

— Сър, тези светлини сходни ли са с феномена в Западен Тексас, който описа капитан Рейли?

— Президентът стигна до това заключение. Ако Хитлер ги използва като лъжлива маневра да ни отклони от програмата за ядрен разпад, и ние можем да ги използваме за същото. Капитан Рейли, наредено ви е да заведете екип от учени в... както там се наричаше онзи град в Западен Тексас.

— Казва се Ростов, сър.

— За да покажем колко сериозни са намеренията ни с вас ще дойдат двама от изследователите на Опенхаймер. От Чикагския университет ще ви изпратят оборудване. Армейският инженерен корпус, който ще построи базата в Лос Аламос, ще отдели дузина

инженери, които да ви помагат. Ще има и въоръжен с карабини взвод, за да покажем на всички, че ви охраняваме.

Ако се окаже, че има нещо полезно в онези светлини, толкова по-добре. Ала съм готов да се обзаложа, че най-доброто, което ще постигнем, е да подлудим Хитлер. Ще го накараме да мисли, че не само се интересуваме от този проект, но и имаме значителен напредък по него. Освен това ще отвлечете вниманието му от това, което става в Лос Аламос.

Преди да свърши месеца, Едуард и екипът му се придвижиха с военен транспортен самолет „С-47“ до Форт Блис, а оттам поеха за Ростов с десет камиона, пълни с хора и оборудване. Щом стигнаха до старото летище, те разпънаха палатки и разтовариха електронните уреди, като пуснаха генератор, за да разполагат с независим източник на ток.

Учените на Опенхаймер проучиха мястото с гайгерови броячи, но не откриха и следа от радиоактивност.

— Ще трябва да обхванете доста по-обширна територия. — Рейли посочи отвъд Лошата земя. — Светлините идват от онази посока.

— Надявам се, че сме вдигнали достатъчно шум около пристигането си — отвърна му единият от учените. — Германските шпиони продължават да следят Опенхаймер и всички, свързани с него. Скоро в Германия ще научат, че сме тук. — Високият очилат мъж огледа безинтересния хоризонт. Не видя нищо, освен два големи северноамерикански заека и пет самотни крави, които пасяха оскъдната трева. — По дяволите, никой нямаше да си направи труда да дойде тук, ако не беше крайно наложително.

Залезът беше забележителен. С напредването на нощта въздухът ставаше все по-студен и ги караше да кръстосват ръце пред гърдите си.

— Е, къде са светлините? — попита един войник.

— Не се появяват винаги. Ще почакаме — отговори му Едуард.

— Някой да има цигара?

Един инженер влезе в голямата централна палатка и поднесе ръчния си часовник към един от светещите уреди.

— Девет и дваисет е. Беше дълъг ден. Ако до десет не се случи нищо, аз си лягам.

— Ще се наложи да проявите повече търпение — каза Рейли. — Светлините не се появяват по график.

— Добре, събудете ме, ако видите новото тайно оръжие на Хитлер. Не че ще ми бъде лесно да заспя при бръмченето на този генератор.

— И прашенето на статичното електричество, което идва от онзи радиоприемник — обади се един от учените.

— На каквато и честота да го настроя, се чува само прашене.

— Не, на заден план има нещо друго. Но го чувам много слабо.

Някой се изкиска.

— Навярно е някоя мексиканска станция, по която звучи мариачи.

— Хей, а какво е онова там?

— Падаща звезда. Ей, не бях виждал такава от дете. Живея в града от толкова време, че почти съм забравил как изглеждат.

— Ето още една.

— Не, това не е падаща звезда. Твърде ниско е и стои прекалено дълго на хоризонта.

— Много са. Приличат на фойерверки. Обзалагам се, че наблюдаваме заря от другата страна на границата. Някой знае ли дали днес мексиканците имат празник?

— Хей, който и да си в палатката, спри да увеличаващ звука на онова радио. Заболяха ме ушите от прашенето.

— Няма никой в палатката — каза един от учените. — Статичният шум се увеличава от само себе си.

— И фойерверките стават по-ярки — обади се някакъв войник. — Вижте всички тези цветове. Напомнят ми на Северното сияние. Виждал съм го веднъж като хлапе, когато баща ми ме заведе на къмпинг край езерото Мичиган.

— Но тези светлини се намират на юг. И са ужасно ниско на хоризонта — напомни му един инженер. Той се обърна и се втренчи в палатката. — Сигурни ли сте, че никой не си играе с радиото? Статичният шум вече е по-силен и от бръмченето на генератора.

Внезапно шумът изчезна.

Изчезнаха и падащите звезди, фойерверки, Северни сияния или каквото там бяха. Хоризонтът притъмня.

Угаснаха и светещите уреди в палатката. Генераторът спря да бръмчи.

— Какво беше това, по дяволите?

— Господа — каза Едуард. — Представям ви светлините.

Пейдж учудено вдигна вежди, защото му се стори, че нещо се промени на земята, откъдето бяха излетели. Светлините под тях внезапно угаснаха.

Тори също забеляза промяната.

— Зад нас става нещо.

Той направи вираж наляво и полетя обратно в посоката, от която бяха дошли. Пейзажът определено не беше същият.

— Къде е зоната за наблюдение? Не виждам светлините на прожекторите.

— Не е само това — рече Тори. — Не виждам и светлините на автомобилните фарове. Преди няколко минути имаше цяла колона от превозни средства. А сега пътя никакъв го няма. И хеликоптерите вече не виждам, нито техните светлини.

— Радиоемисиите им спряха — каза озадачено Дан.

В тъмнината под тях внезапно изригна огнена топка. Последваха я две други експлозии. Пейдж видя с изумление как един хеликоптер се разби в колите край пътя и чу далечния трясък. По земята се разпиляха големи парчета метал. Лумнаха пламъци и осветиха дребните фигури на панически бягащи хора.

— Бог да им е на помощ — прошепна Тори.

Самолетът се разтърси от ударните вълни.

— Може би трябва да се върнем — напрегнато заговори Дан.

— Не, това не може да е съвпадение. Ставащото долу е свързано по някакъв начин със светлините. Издигнахме се тук горе да свършим нещо и ако не го свършим сега, не мисля, че някога ще имам силата да го направя отново. — Тя замълча за момент. — Искam да науча истината.

— Както кажеш — увери я Пейдж. — Ще минем през всичко това заедно.

— Да. — Тори се наслади на звученето на думата. — Заедно.

Дан направи завой, за да избегне устремените нагоре пламъци и отломки, и насочи чесната на юг, към забуления в мрак хоризонт.

— Какви са тези тъмни петна отпред? — попита го Тори.

— Лошата земя.

Тя посочи:

— Зад нея има нещо.

— Нищо не виждам.

— Слаби червени светлини. Три на брой.

Пейдж се концентрира.

— Все още не ги виждам.

— Стават по-ярки.

— Откъде идват? Дай ми някаква насока.

Тори погледна индикатора.

— На сто и четиридесет градуса.

— Виждам само чернота.

— Разделят се. Сега са дори по-ярки. Променят цвета си от червен на син, зелен и жълт. Как е възможно да не ги забелязваш?

— Може би, ако се снижа...

— Отново се разделят.

Дан отпусна леко ръчката за управление на елеваторите. Самолетът започна постепенно да се снижава. Стори му се, че потъва и се рее, и това го подсети за начина, по който се чувстваше, когато видя светлините.

Само че този път не ги виждаше.

— Вече са толкова много. Като цветна дъга над земята — каза Тори със странен глас. — Движат се към зоната за наблюдение.

— Взирам се, ала защо не мога да ги видя!

Пейдж продължи да се спуска в чернотата и внезапно ги видя. Сякаш някакво було се бе разкъсало пред очите му, с тази разлика, че цветовете им не се меняха по начина, описан му от Тори.

Светлините се гърчеха яростно.

— Нещо не е наред. — Той увеличи скоростта и повдигна носа на самолета.

Появи се нажежено жълто петно, като блясък от слънчева буря. Петното продължи да расте, после се откъсна от другите светлини, сви се в гърчеща се маса и се понесе още по-бързо нагоре.

Пейдж зави надясно и продължи да издига самолета.

Светлината ги настигаше.

Той зави наляво.

Светлината направи същото.

И внезапно изпълни кабината, като блестеше, менеше цветовете си и пулсираше. Дан вече не чуваше двигателя на самолета. Вместо това чу фученето на вятър. Около него се завихриха нюанси на жълтото. Пред очите му проблеснаха неясни образи.

Видя аквариум, пълен с полюшващи се растения и макет на отломка от потънал кораб. Само че растенията всъщност бяха сепии с приличащи на папрат пипала, а част от корабната отломка се оказа съставена от други сепии, които се бяха маскирали хитро, за да се слеят с околната среда.

Баща му сочеше нови и нови сепии, а майка му, която щеше да умре от рак след по-малко от година, се усмихваше, защото съпругът ѝ и синът ѝ се разбираха толкова добре.

И тогава Дан чу един глас, който се извиси над бученето на вятъра. Беше гласът на баща му.

„Понякога трябва да се научим да гледаме по друг начин“.

Двигателят спря.

Жълтата светлина изчезна.

И той внезапно се озова сред тъмнина, заслепен от остатъчния отблясък на светлината, който танцуваше пред очите му. Пейдж напрегна очи, опитвайки се отчаяно да види небето. И изпита облекчение, когато разбра, че разликата между светлината на звездите и луната над него и мрака отдолу е достатъчна, за да проумее къде се намира хоризонтът.

Земята право напред изглеждаше малко по-тъмна от зоните около нея. И неравна.

Дан осъзна паникьосано, че докато се е опитвал да избяга от преследващата ги светлина, е изгубил ориентация и е насочил самолета към Лошата земя. Тишината беше ужасяваща. Обикновено чуваше през слушалките си приглушения шум на двигателя, който звучеше като тихо бръмчене. Сега обаче не чуваше нищо.

Контролното табло беше тъмно. Радиостанцията мълчеше.

Баща му беше повтарял многократно какво да прави, в случай че моторът откаже. Първо трябваше да остави самолета на безмоторно летене. При скорост от шестдесет и пет възела в час чесната щеше да губи по 300 метра височина на всеки 2700 метра. На теория това щеше да му даде достатъчно време да избере място за аварийно кацане — в

най-добрия случай поле или шосе. Ако беше ден, щеше да вижда местността, над която лети, но в мрака нямаше как да разбере дали тъмното петно под него е тревиста зона, скали или пропаст.

В случая луната и звездите му помагаха да различи тъмните издатини на Лошата земя от равния терен около тях. Пейдж остави честната да лети безмоторно със скорост, която по грубите му изчисления не надвишаваше шейсет и пет възела. Понеже скоростомерът не се виждаше, трябваше да разчита на усещането си за самолета, на хилядите часове преценка на това как се държи машината при различна скорост.

Продължиха да падат.

— Тори, увери се, че коланът на седалката ти е стегнат! И отвори вратата си точно преди да кацнем! Сблъсъкът със земята може да изкриви корпуса и да блокира отварянето!

Реши, че няма смисъл да добавя „и да се озовеш вътре като в капан“.

За да сведе до минимум възможността за пожар, Дан изключи системата за автоматично подаване на горивото. Колкото повече се приближаваха до земята, толкова по-силно напругаше очи да различи неравния терен на Лошата земя.

Тори също го видя.

— Ще го избегнем ли?

— Такъв е планът.

— Дяволски добър план.

Самолетът се снижи още повече. Времето се разтегна. Всяка минута им се струваше като вечност.

— Имам чувството, че кожата ми гори — каза Тори.

Пейдж се намръщи и пипна бузата си.

— И аз.

— Видях баща ми — рече тя.

— Какво?

— Когато светлината се завъртя около нас, видях баща ми. Бях малко момиченце. Той ме влачеше към колата. Аз го ударих и се опитах да избягам, за да гледам светлините.

— Аз пък видях моя баща.

Тъмната земя започна да се приближава още по-бързо.

— Обичам те — каза Тори.

— И аз те обичам.

Късовете застинала лава се уголемиха пред очите им.

— Дръж се!

Докато се плъзгаха над Лошата земя, на Пейдж му се стори, че единият колесник се удари в нещо. После неравният тъмен терен внезапно изчезна и на негово място се появи пасище. Той стисна зъби — не знаеше дали чесната няма да връхлети върху камъни или ограда, които да счупят колесниците и да подхвърлят нагоре носа на машината.

Изведнъж осъзна, че се намират над старото военно летище. Въпреки това продължи да отлага приземяването — не само защото искаше да кацнат по-меко, а и защото, докато бяха във въздуха, нямаше опасност да умрат.

Не можеше да спре да мисли за неизбухналите бомби, които се намираха някъде под тях.

От носа на Хелоей течеше кръв. Той спря да танцува, за да го избърше с опакото на дясната си длан. Видя червената течност по кокалчетата си и се разтревожи, но тревогата му продължи само миг. Тази кръв беше без значение, също като кръвта, която течеше от ушите му.

От значение беше жената, която държеше в прегръдките си.

И чашата с водка и портокалов сок, която винаги беше пълна.

А най-важна от всичко беше музиката. Ърл не беше забравил младежките си мечти да стане рок звезда, да завладее света, да заповядва на всички и да прави каквото си иска. Беше се упражнявал с китарата си, докато пръстите му не бяха загрубели. Беше писал песен след песен. Беше следвал различни рок групи от град на град.

И се беше опитвал всячески да им бъде полезен, като им купуваше наркотици и им осигуряваше момичета, а същевременно се опитваше да ги убеди да чуят песните му, след което да ги запишат и да му позволят да пее на заден фон.

Защото добрият стар Хелоей заслужаваше отплата за всички услуги, които им беше направил.

Много скоро той щеше да бъде човекът, когото другите щяха да следват, като му предлагат момичета и наркотици.

Но градовете се сменяха, а с тях и групите и един ден Ърл осъзна, че никой никога няма да запише песните му, още по-малко пък да му позволи да пее. Що за идиот беше, щом не можеше да се усети, че другите само му се присмиват и го използват?

Той се върна в Провидънс, започна работа като помощник-сервитьор, направи дете на приятелката си и се присъедини към армията. Следващото нещо, което осъзна, беше, че убива хора, вместо да им пее.

Докато танцуваше на фона на очарователната музика, Хелоей си даде сметка колко тъжен е бил животът му. Очите му се замъглиха от сълзи. Щом ги избърса с дясната си ръка, той видя, че кръвта по кокалчетата му се е увеличила. Намръщи се и избърса очи с лявата си

ръка. Нейните кокалчета също почервеняха и той разбра, че кръв тече не само от ушите и от носа му, но и от слъзните му канали. Само че това беше без значение, защото очите му се бяха замъглили по друга причина.

Миризмата, която усещаше, вече не беше ароматът на канела от косата на жената. Като кашляше, Ърл погледна към коридора зад отворената врата.

Коридорът беше пълен с дим.

Локхарт хвърли още изсъхнала трева и бурени в огъня, който беше запалил над вентилационните тръби. Районът, в който се намираше, беше светъл като ден благодарение на прожекторите, които се бяха включили по залез-слънце, за да осветят огромните радиотелескопи. Лъчите им бяха толкова силни, че усещаше горещината, която излъчваха.

А може би това беше горещината от огъня, който вече се издигаше на метър и половина над земята. След като бе прострелял всички камери за наблюдение, които бе открил, сержантът беше претърсил околността за друг вход към подземния комплекс.

„По дяволите, това място е запечатано херметически“ — беше си помислил той.

И веднага след това бе осъзнал, че това е невъзможно. Трябваше да има тръби, през които да влиза и излиза въздух. Иначе хората вътре щяха да умрат от задушаване.

В крайна сметка Локхарт намери три чифта тръби, скрити между радиотелескопите.

Нямаше кибрит. Но искрите, които произведе с карабината си, му свършиха чудесна работа. Първо струпа изсъхнала трева и бурени над отворите на тръбите. После стреля в купчините и те пламнаха моментално.

След това не му оставаше нищо друго, освен да снове между тръбите, като захранва пламъците с нови и нови клонки и треви. Скоро стана ясно коя тръба за какво служи. Някои засмукваха дима, а други го бълваха обратно навън. Макар че нощният въздух беше приятно прохладен, Локхарт плувна в пот от усилието. Въпреки това нито едно физическо упражнение не му бе доставяло по-голямо удоволствие.

Като си мислеше за труповете в камиона и за заплахата, която онзи копелдак представляваше за мисията, сержантът не спираше да си тананика наум „Давай, скъпи, гори“.

Представи си как шибаният психопат се опитва да диша през влажна кърпа и как се дави в кашлица. Рано или късно външната врата

щеше да се отвори. Локхарт я държеше под око, докато бързаше от един огън към друг и трупаше бурени пред вентилационните отвори. Дървените материали, останали след някакъв строеж, накараха пламъците да се извисят още повече. Сержантът продължи да наблюдава вратата. Щом Хелоуей се покажеше, щеше да му разясни защо е лоша идея да съсипва плановите на полковника.

Внезапно до ушите на Локхарт достигна по-силен звук от прашенето на огъня. Той погледна на запад и видя светлините на бързо приближаващ се „Блек Хоук“. „Най-накрая — помисли си. — Рейли каза, че ще пристигне оборудване, което ще ми помогне да мина през онази врата“.

Сержантът грабна карабината си Д4 и хукна към хеликоптера. Площадката за приземяване беше разрушена от останките на взривения хеликоптер. Той застана под светлината на един от прожекторите и започна да маха с две ръце, за да привлече вниманието на пилота, после посочи към зоната непосредствено зад отворената порта. Скоро блек хоукът кацна на пътя, като носът му се подаваше през портата и сочеше стоманената врата на бетонното депо.

— Какво е свалило онзи хеликоптер? — извика пилотът, докато перките правеха последното си завъртане.

Локхарт обясни и лицето на мъжа се изопна.

През страничната врата се изсипа екип на специалните части с бойни карабини в ръце.

— Значи онзи камион е пълен с трупове? — попита пилотът. После видя как три койота изскочиха от каросерията, захапали окървавени парчета месо, и поклати отвратено глава.

— Полковникът каза, че ще донесете екипировка, която можем да използваме, за да минем през вратата — продължи сержантът. — Какво карате? Мини? Кабел за детонатор?

— Имам нещо по-добро за онзи тип.

Минута по-късно хеликоптерът излетя, издигна се на тридесет метра над пътя и изстреля ракета.

Локхарт гледаше от безопасно разстояние и се усмихваше. Беше искал нещо, което да му помогне да проникне през вратата. Но това беше още по-добро. Ракетата се вряза с рев в бетонната сграда и я пръсна на парчета.

Брент стоеше на покрива на караваната и описваше пощурялата тълпа под себе си. След снощната случка му се искаше да коментира събитията от земята или от място, което не е толкова високо.

„Но какво ще си помислят зрителите, по дяволите? Уж съм най-коравият репортер, а съм се качил на маса за пикник?“

Въпреки това всеки път, когато тълпата се блъснеше в караваната, Лофт се олюляваше и си припомняше какво е усещането да паднеш на земята. Нито един оператор не беше проявил куража на Анита да се качи заедно с него на покрива. Накрая режисьорът беше сложил горе дистанционно управляема камера. Заедно с ръчните камери на операторите сред тълпата и камерата на носа на хеликоптера щяха да осигурят достатъчно покритие. Но нямаше никакво съмнение накъде ще бъде насочено вниманието на зрителите, когато един от репортерите рискуваше живота си върху покрива на каравана, а всички останали се спотайваха на земята като пъзльовци.

Когато светлините на прожекторите угаснаха, Брент вкара драматизъм в момента.

— Да не би някой да саботира осветлението? — попита той, после осъзна, че и неговите прожектори са угаснали, да не говорим за светлините на камерите, колите и хеликоптерите.

„Исусе, не ми казвай, че вече не съм в ефир“.

Заслепен от внезапната тъмнина, Лофт затърси пипнешком разположената отстрани стълба. Хората се блъскаха и крещяха паникьосано. Брент потрепери, напипа стълбата, тръгна да се спуска по нея и застина на място, когато хеликоптерите започнаха да се сричат на земята и да избухват в пламъци.

Един метален къс прелетя край главата му, репортерът прегърна стълбата и зачака ударните вълни да преминат. После погледна към бетонните заграждения и полето отвъд зоната за наблюдение.

Нещо светеше и се приближаваше.

Отначало Лофт си помисли, че това е остатъчен образ от светлините на телевизионните прожектори, който се е запечатал върху

ретината му. После си даде сметка, че светлината, която виждаше, се простира на стотици метри наляво и надясно. Тя продължи да расте и да се приближава — беше толкова силна, че прогони тъмнината, — същинска приливна вълна от цветове, която бушуваше сърдито и се носеше през пасището право към него.

„Микрофонът може още да работи!“

Той заговори трескаво в него:

— Тази вечер аз, вашият репортер, станах свидетел на най-мощната проява на светлините на Ростов. Те са обхванали целия хоризонт и се приближават към насъбралата се тук тълпа.

Светлината стана болезнено ярка.

— В сърцевината им сякаш има светкавица! Зрителите са изпълнени със страхопочитание!

Хората от тълпата започнаха да плачат, да хленчат и да се молят. Но звуците, които издаваха, не бяха достатъчно силни, за да заглушат нарастващото бръмчене на светлините, които летяха с главоломна скорост към тях.

— Въздухът става все по-горещ! — извика Брент. — Тревата се подпалва! Почакайте малко, нещо излиза от светлините! Микрофонът е толкова нажежен, че едва го държа! Лицето ми...

Той изпищя.

Когато хеликоптерът взриви с ракета бетонната постройка, Локхарт и екипът от специалните части подсвирнаха одобрително. Зейна дупка, във вътрешността на която се виждаше стълбище.

— Да изпържим кучия син! — извика сержантът.

В същия миг всички прожектори угаснаха и районът потъна в мрак. Локхарт се напрегна, но си каза, че това се дължи на щетите, предизвикани от експлозията. Ала ето че светлините на хеликоптера също угаснаха, а още не беше кацнал.

Изгасна и двигателят му.

Блек хоукът, чиито перки продължаваха да се въртят по инерция, започна бързо да се спуска и се стовари върху плъзгачите си от петнадесет метра височина. Единствената светлина идваше от огньовете.

„Не, греша“ — помисли си сержантът. Вниманието му бе привлечено от някакво сияние на югоизток, където се намираше изоставената военна база. Нямаше как да не го забележи, въпреки че очите му още не бяха привикнали към тъмнината.

— Какво е онова там, по дяволите? — извика един от командосите.

— Не знам, но става все по-ярко! И се приближава към нас!

— Залегни!

За момент Локхарт си помисли, че към тях лети реактивен снаряд, но когато се хвърли по корем на земята, осъзна, че това беше лъч светлина. Лъчът се състоеше от въртящи се цветове — червено, зелено, жълто и синьо. Той се стрелна край сержанта, като излъчваше горещина. Локхарт усети мирис на горящи косми и започна да удря косата си, за да я изгаси.

Като сипеше искри, светлинният лъч се блъсна в наклонената към изоставената въздушна база сателитна антена. Отскочи от нея и се устреми нагоре, отразен от друга чиния. Сержантът се сети за филмите за Втората световна война, в които могъщи прожектори претърсваха нощното небе за вражески бомбардировачи.

После присви очи, заслепен от разноцветното сияние. Светлинният лъч продължи да се издига нагоре в небето, докато не се отрази в нещо сред водопад от искри сетне започна да се спуска под ъгъл към земята, към някаква точка, която се намираше далеч на северозапад. На мястото му остана нещо като стълб от светлина, който стърчеше над радиотелескопите и пращеше.

— Горя! — изкрещя някой. Останалите командоси се втурнаха към него, за да изгасят пламтящите му дрехи.

Локхарт затисна ушите си с ръце. Светлинният лъч съскаше и пукаше, но се чуваше и друг шум — статично прашене, което приличаше на жужене или на ужасно силна музика и заплашваше да пръсне тъпанчетата му.

74.

16 юли 1945 г.

Точно преди зазоряване недалече от град Аламогордо в Южно Ню Мексико бе взривена първата атомна бомба. Ослепителният облак с формата на гъба се издигна на дванадесет хиляди метра височина, като пламтеше десет хиляди пъти по-силно от повърхността на слънцето. Тогава ръководителят на операцията, Робърт Опенхаймер, започна да рецитира пасаж от „Бхагавад Гита“^[1], в която бог разкрива истинската си, страховита и ужасяваща форма на един свой последовател.

— Ако хиляда слънца изригнат заедно в небето, светлината им ще бъде като блясъка на Всемогъщия — изрецитира той. — Сега аз се превърнах в Смърт, разрушителя на светове.

По същото време военновъздушната база край Ростов, Тексас, която се намираше на четиристотин километра югоизточно от Аламогордо, спря да приема и предава всякакви телефонни съобщения и радиоемисии. Военните обаче бяха по-разтревожени за състоянието на подземния комплекс под базата, където от 1943 година насам се разработваше алтернативно оръжие за масово унищожение.

След шест часа на безплодни опити за възстановяване на комуникациите от армията изпратиха от Форт Блис един боен самолет „Р-40 Уорхоук“ на разузнавателна мисия. Самолетът пристигна в покрайнините на базата в два часа следобед. Пилотът прелетя над нея и докладва, че не забелязва никакви признаци на живот.

— Виждам отворени хангари. Край пистата има камиони и един самолет. В края на пистата има бомбардировач „В-24“, който изглежда готов да излети, само че перките му не помръдват. Всъщност нищо не помръдва. Не виждам никакви хора.

Пилотът получи заповед да се приземи, за да проучи нещата, и прелетя за последен път над базата. От шейсет метра височина той най-накрая забеляза някакво движение — мъж в униформа, който вървеше, залитайки, по осевата линия на пистата. Пилотът направи

още една извънредна обиколка и видя как мъжът се свлече на земята в края на пистата.

Щом кацна, той огледа набързо района, но не видя други хора между неподвижните камиони и самолета. Пилотът се завтече към падналия мъж. Човекът беше в делириум и стенеше. Униформата му имаше пагони на полковник и беше покрита с кръв. Лицето му беше обгорено. В документите за самоличност, които намери в един от джобовете му, пишеше, че се казва Едуард Рейли.

Пилотът изтича до един камион с намерението да качи полковника в него и да го откара на сянка, но камионът отказа да запали. Другите превозни средства също отказаха да запалят. При това положение нямаше друг избор, освен да окаже първа помощ на Рейли и да го завлече в един от хангарите.

Там пилотът намери трупове на много военни, покрити с кръв, изтекла от ушите, носовете, очите и устите. Лицата на някои от тях бяха толкова обгорени, че кожата им се беше разпаднала.

Мъртвците бяха в пози, които подсказваха, че преди да умрат, са се опитвали отчаяно да се скрият от нещо, — бяха сгуснени край стените, летателните апарати и оборудването. Поне дванадесет от войниците се бяха застреляли взаимно. Пилотът чу стонове и откри няколко оцелели, до един кървящи, изпаднали в делириум.

Когато докладва по радиостанцията си какво е видял, той получи заповед да изчака. Десет минути по-късно един авторитетен глас му каза:

— Останете на мястото си. Направете всичко възможно да помогнете на полковник Рейли. Не ходете никъде другаде и не влизайте в базата. Два самолета „С-45“ са на път към вас с медицински екип. Щом пристигнат, се върнете във Форт Блис и се явете незабавно да докладвате. Не обсъждайте видяното с никого, освен с преките си началници. Повтарям — не ходете никъде другаде и не влизайте в базата.

Първият „С-45“ действително беше натоварен с медици, но с втория пристигна екип по сигурността, чиято задача беше да провери целостта на подземния комплекс. Той завари вътре същата опустошителна сцена: повечето хора бяха умрели от изгаряния и кръвозагуба, а малкото оцелели стенеха от болка. И пак имаше

войници, които, изглежда, се бяха застреляли взаимно. Стените бяха оплискани с кръв.

След три дни въздушната база беше закрыта. Официалното обяснение за смъртните случаи беше голямо изтичане на гориво, което е причинило опустошителен огън. Самолетите и останалото оборудване бяха преместени в други бази. Входът към подземния комплекс беше запечатан. Бяха поставени табели, които предупреждаваха нарушителите за неексплодирани бомби.

[1] „Божествена песен“. Санскритска поема, съставена от 701 стиха. Тя е част от индийския епос „Махабхарата“ — Б.пр. ↑

Локхарт и командосите се отдалечиха тичешком от светлинния лъч. Стиснали здраво карабините си Д4, те стигнаха до дупката, която ракетата беше направила на мястото на бетонната постройка. Под земята се спускаше стълбище, а от осветеното му дъно извираше пушек.

— Носим сълзотворен газ — каза водачът им на сержанта.

Те извадиха противогази от раниците на гърбовете си. После му дадоха знак да се отдръпне и се втурнаха надолу по стълбите.

Локхарт се наведе над дупката, за да се защити от горещината, която излъчваше светлинният лъч.

— Виждам опъната над земята тел! — извика някой.

— Прескочи я! Тъпото копеле е трябвало да я замаскира по-добре!

Тропотът на ботуши продължи надолу по металното стълбище. Миг по-късно изпод земята се разнесе експлозия, която събори сержанта по гръб. „Още една скрита тел!“ — осъзна той. После се стовари върху бетонните отломки и изстена от болка. Писъците от дъното на стълбището постепенно замряха и единственият шум, който остана, беше смесицата от съскане, прашене и бръмчене на светлинния лъч.

И неземната музика, в която имаше нещо злоецо. Локхарт си бе помислил, че тя идва от лъча, но сега, докато се мъчеше да се изправи на треперещите си крака, той си даде сметка, че я чува от дъното на стълбището.

Сержантът вдигна карабината си, приближи се до дупката и погледна предпазливо надолу. Зад пушека се виждаше светлина, която му разкри, че стълбите са се превърнали в хаос от изкривен метал и трупове.

Обзет от ярост, той праметна карабината през рамо. Десният парапет висеше от мястото, на което металът беше заварен за бетона. Локхарт легна върху него и парапетът се разклати. Като сдържаше дъха си и се потеше, той започна да се спуска педя по педя надолу.

Когато стигна дъното, сержантът едва не се разкашля от горчивия дим. Огледа обезобразените тела на командосите и разбра, че с нищо не може да им помогне.

Взе противогаза на един мъртвец и си го сложи. Стори му се, че се задушава, но поне нуждата му да кашля намаля. Димът се стелеше пред стъклата на противогаза.

Музиката продължаваше да пулсира.

Някои от мъртвите командоси имаха гранати. Локхарт взе няколко, после свали карабината си и тръгна бавно напред, готов да стреля при най-малкото движение.

Светлината от лампите по стените стана по-силна. Той тръгна по някакъв коридор, стигна до отворена врата вдясно, метна граната вътре и бързо отстъпи назад. Сред блясъка на експлозията се чу трошенето на стъкло и метал.

Сержантът продължи през стелещия се дим и стигна до отворена врата вляво — източника на музиката. Той издърпа халката на друга граната, но миг преди да я хвърли, чу слаб глас, идващ от вътрешността на помещението.

— Недей. Аз съм болен. Единственото, което искам, е да слушам музиката. Остави ме да умра, докато я слушам.

— Ти ли си Хелоей? — попита Локхарт, без да прекрачва прага.

— Бях.

— Беше? Нещо не разбирам.

— Обичаш ли водка с портокалов сок?

— Пак не те разбирам.

— Не усещаш ли вкуса на водка с портокалов сок?

— Усещам само пушек.

— Когато се напих за пръв път, беше с коктейл от водка и портокалов сок — каза немощният глас. Този, който говореше, явно имаше проблеми с дишането.

— Е, този път ще ти е за последно — отговори му ядосано сержантът.

— Моля те... само ме остави да послушам още малко музиката. Тя е всичко, което имам. — Гласът се задави. — Вече даже не мога да танцувам.

— Не знам какви ги дрънкаш, по дяволите, но ти гарантирам, че с дните ти на танци е приключено. — Локхарт продължи да стиска

гранатата с пръсти върху щифта на взривателя. — Не трябваше да прецакваш проекта на полковник Рейли.

— Полковникът е задник.

Сержантът се поколеба за миг.

— Така е.

Изведнъж осъзна, че подът се клати.

— Искал ли си някога да бъдеш рок звезда? — успя да го попита Хелюей.

Веднъж Локхарт беше чул дишането на мъж с дупка в гърлото. Сега чуваше същия хриплив звук.

— Рок звезда ли? Не беше на първите места в списъка ми.

— А какъв искаше да станеш?

— Никога не съм се замислял по този въпрос. — В ума му нахлу неканена мисълта за мотора „Харли Дейвидсън“, който беше оставил на няколко километра от това място.

Той се нагани да хвърли гранатата и се намръщи, защото усети, че стените треперят.

— Не знаех, че е възможно да кървиш от толкова много места наведнъж — промърмори Хелюей, а гласът му приличаше повече на клокочене. — Така или иначе вече съм мъртъв. Просто ме остави да послушам музиката.

Таванът се разтресе и сред пушека от него се откърти парче бетон. Локхарт имаше чувството, че всичко е свързано по някакъв начин с музиката.

Той си представи как кара мотоциклета.

Подът се разлюля отново и този път сержантът с мъка запази равновесие.

— Да — каза той, — полковник Рейли е задник. Това което направи, заслужаваше ли си?

— Да, по дяволите. — Ърл изкашля нещо гъсто.

— Точно при дяволите си се запътил. Но се съмнявам, че там има музика.

Локхарт метна гранатата в стаята и отстъпи назад, като затисна с ръце ушите си. Взривът го разтърси. Чу как в стаята се посипват отломки. И осъзна, че музиката е замлъкнала.

Коридорът продължаваше да се тресе. От стените и от тавана заваляха нови парчета бетон, затова сержантът се обърна и тръгна

забързано през дима. Започна да се катери по клатещия се метален парапет, обзет от страх, че може да се откърти.

Когато се добра до върха на стълбището, чу смесицата от прамене, съскане и бръмчене на светлинен лъч и видя колебливото му сияние. Свали противогаза и усети, че въздухът мирише на електрическа буря.

Земята потрепери.

Той притича през трите отворени порти и хукна по пътя. В главата му имаше една-единствена мисъл — да се качи на мотоциклета и да го кара цяла вечност.

Затича се още по-бързо, като правеше все по-големи крачки.

Когато се отдалечи на около километър и половина от обсерваторията, усети горещина от взрив зад гърба си. Ударната вълна го накара да се олюлее. Погледна назад и видя как обсерваторията избухна. Радиотелескопите се пръснаха. А най-внушителна беше експлозията, която разцъфна след миг в небето като гигантски фойерверк. Нито една празнична ракета не можеше да излети толкова нависоко.

Единственото разумно обяснение, което му хрумна, беше, че се е взривил някой сателит.

Рейли усети някаква вибрация.

— Да не би подът да се клати? — попита той мъжете пред електронните уреди. Гласът му прозвуча приглушено заради тапите в ушите му.

— Всичко започва да се клати — призна един от тях. — Освен това чувам някакво бърмчене.

— Напъхайте тапите по-навътре в ушите си.

— По-навътре от това няма накъде.

— Тогава си сложете шумоизолиращите слушалки.

Полковникът и останалите членове на екипа си сложиха слушалките.

— Продължавам да чувам бърмчене — чу се слабият глас на същия мъж.

Рейли погледна към единия монитор и видя пламъците, които поглъщаха разбилите се хеликоптери. С изключение на тях, зоната беше тъмна, а хората търчаха панически насам-натам, оцветени в гротескно зелено от камерите за нощно виждане. На друг монитор се виждаше пощурялата немска овчарка. Като оголи челюсти, тя се нахвърли върху водача си.

„Застреляй я“ — помисли си настойчиво полковникът.

Водачът действително посегна към скрития под ризата му пистолет, но тракащите челюсти го накараха да залитне назад и да падне на земята. Когато животното скочи отгоре му, той стреля еднократно във въздуха, после пусна повода и побягна в нощта.

— Бърмченето се засилва — каза някой със силно приглушен глас.

— Масата се тресе.

— Исусе, носът ми кърви!

„Сигналът е твърде силен! Защитните устройства не работят!“ — помисли си уплашено Рейли.

На друг екран видя как огромна вълна от светлина залива земята, като подпалва тревата по пътя си. От светлината се изстреля лъч и се

насочи към старата въздушна база. Стигна до скритата сателитна антена, отрази се в нея и продължи с още по-голяма скорост към обсерваторията.

Внезапно всички монитори угаснаха. Камерите не бяха издържали на горещината.

От очите на един от мъжете потече кръв.

Полковникът отстъпи назад.

— Изключете оборудването! — изкрещя някой.

— Не! — извика Уорън, като продължи да отстъпва. — Оставете апаратурата включена колкото се може по-дълго!

— Ушите ми!

Някой повърна кръв.

Рейли стигна до входа на кабинета, мина през него, затвори стоманената врата и я заключи. Стаята му имаше три пъти по-силно електромагнитно поле от останалите помещения в подземния комплекс. Той се загледа в мониторите на бюрото, за да види какво правят мъжете отвън.

Някои от тях разбраха, че полковникът е изчезнал, втурнаха се към вратата и започнаха да я блъскат с юмруци. Френетичните движения на устните им му подсказаха, че го молят да ги пусне вътре. Един от тях грабна карабина с подцевен гранатомет и разбута останалите.

Стреля по вратата.

Чу се трясък. Уорън видя на мониторите пушека от експлозията и щетите, които шрапнелите бяха нанесли на част от екипа. Вратата, разбира се, остана непокътната. Като крещеше беззвучно, мъжът изстреля още една граната, която не постигна по-голям ефект от първата. Но болката, която експлозията и шрапнелите причиниха на останалите от екипа, накараха друг мъж да вземе своята карабина и да застреля човека с гранатомета.

После същият мъж застреля с карабината си още трима членове на екипа, с което доказа, че светлините действително са способни да предизвикат неоправдано насилие. Рейли искаше да провери тази теория, затова се бе погрижил оръжията винаги да са им под ръка. Миг по-късно мъжът захвърли карабината и стисна с ръце главата си, а лицето му се сгърчи в непоносима агония.

Мониторите върху бюрото на полковника угаснаха.

Уорън се отпусна на стола зад бюрото си. Заше метен от станалото, той опита да се убеди, че никога не е вярвал, че това убежище действително ще му потрябва. Енергийният щит на целия комплекс беше толкова мощен, че Рейли бе сигурен, че ще издържи. Въпреки това бе имало само един начин да провери докъде се простира издръжливостта му.

Той погледна часовника си. Беше девет и четиридесет и седем вечерта. „До изгрева има още много време. Но какво от това. Имам достатъчно храна и вода, за да прекарам тук нощта. Едва ли ще е проблем да изчакам да съмне и тогава да се махна“.

Светлината на лампите над главата му намаля — генераторът беше спрял да работи.

„Спокойно. Много важно, като спре генераторът. Просто ще отпусна глава върху бюрото си и ще правя това, което правя обикновено нощем — ще спя. Времето ще мине неусетно“.

„Нещастните копелета отвън...“

Лампите угаснаха. И Рейли се озова в най-непрогледния мрак, в който някога беше попадал.

„Тук съм в безопасност. Само това е от значение. На сутринта ще разполагам с всичката светлина, която искам“.

„Заспивай“.

Щом полковникът положи глава на бюрото си и затвори очи, видя въображаеми светли точки от вътрешната страна на клепачите си — номер на мозъка. Той отвори очи и мракът му се стори още по-плътен.

Слабото бучене в ушите му го разтревожи, ала после реши, че е нормално да го чува, след като е изолирал всички звуци от околната среда.

„То е там през цялото време. Но винаги е заглушено от други звуци“.

„Въпреки това...“

„Възможно ли е да чувам светлините?“

Не, не можеше да си позволи да се паникьосва.

„Мисли за нещо друго!“

„Например?“

Но отговорът дойде от само себе си.

„За дядо ми“.

Едуард Рейли никога не се възстанови от травмите, които беше преживял във въздушната база край Ростов на 16 юли 1945 година. Офицерите, които трябваше да пишат доклади за разузнавателната служба на армията, бяха облекчени. Един мъж в постоянно състояние на кататония нямаше как да разкаже на никого за оръжието за масово унищожение, което можеше да се окаже по-мощно от атомна бомба.

След зашеметяващия успех на проекта на Опенхаймер президентът и военните решиха, че няма смисъл да разработват резервно оръжие, още повече че принципът на действието му беше толкова неразбираем и така разрушително непредсказуем.

И ненадежден. Светлините се появиха отново чак след два месеца, като блещукаха едва-едва.

Безусловната капитулация на Япония засили още повече решението им. Едно супер оръжие беше напълно достатъчно, за да се контролира съдбата на света. Но после Съветският съюз създаде своя собствена атомна бомба и ядрената надпревара избухна с пълна сила, а проучването край Ростов беше дълбоко погребано и забравено.

Едуард Рейли прекара следващите двадесет и пет години в една военна психиатрична клиника, посещаван всеки ден от съпругата си, за която се бе оженил по време на службата си в Сан Франциско през 1939 година. Синът им беше кръстен Робърт. Жената на Рейли беше ревностна католичка, затова отказа да се омъжи повторно. За да го направи, първо трябваше да се разведе със съпруга си, а тя вярваше, че един развод ще обрече душата ѝ на вечни мъки.

През 1970 година растящите разходи по войната във Виетнам принудиха американските военни да спрат безплатните медицински грижи за служители, чието лечение датира от Първата и от Втората световна война. Съпругата на Едуард го премести от болницата в апартамента си, за да осмисли живота си, като го посвети на грижи за него.

По това време синът им беше на двадесет и девет години и имаше на свой ред син на име Уорън. Докато растеше, Уорън

посещаваше периодично дядо си и беше едновременно ужасен и запленил от белобрадия старец, който седеше неподвижно в един люлеещ се стол във всекидневната, винаги облечен в пижама и халат и винаги гледащ телевизия, въпреки че никой не можеше да каже със сигурност дали разбира нещо от това, което вижда.

Когато Уорън стана на тринадесет, баба му почина от инсулт. На погребението всички говореха, че е била светица. Той никога не забрави колко оживено обсъждаха родителите му какво да правят със „стареца“, както наричаха дядо му.

— Няма къде да го сложим — настояваше майка му, докато баща му — административен офицер от армията — отвърщаше, че нямали достатъчно пари, за да го настанят в старчески дом.

Накрая дядото дойде да живее в малката им квартира във Форт Браг, а на Уорън се падна отговорността да се грижи за него след училище, докато майка му е на почасова работа в магазина на военната база. Уорън нямаше нищо против. Беше му позволено да си кани приятели вкъщи, а те също бяха запленили от сбръчкания, смален, белокоп и белобрад старец. Той просто си седеше в стола и гледаше това, което самите те искаха да гледат по телевизията.

Едуард никога не се движеше сам, но можеше да върви, ако някой го подкрепя, и можеше да дъвче, ако някой сложи храна в устата му. Справяше се добре и с ходенето до тоалетна. Всичко, което се искаше от Уорън, беше да го води там на всеки два часа, да смъкне долнището на пижамата му, да му помогне да седне върху тоалетната чиния и да се върне пет минути по-късно. Понякога се налагаше да му бърше задника с помощта на влажна четка. Беше отвратително, разбира се, но момчето откри, че може да свикне с много неща, след като неговият баща му купуваше по една нова видеоигра всяка седмица.

Един ден Уорън беше сам вкъщи — винаги се чувстваше сам, когато беше във всекидневната с дядо си, — и играеше на видеоигра, в която трябваше да лети между реещи се топки светлина. Тогава старецът му изкара акъла, като проговори.

— Светлините.

Момчето изпусна джойстика, обърна се към дядо си и зяпна от изумление.

— Видях ги — каза старецът.

— Можеш да говориш ли? — попита удивено Уорън.

Дядо му сякаш не го чу. Вместо това продължи да говори с дрезгав глас. Имаше много неща, които момчето не разбра, — разни работи за Тексас, въздушна база, светлини и подземен изследователски комплекс.

— Ростов. — Каквото и да означаваше това. — Ушите кървят. Носът. Сълзните канали. Гори. Времето се забързва. Боже, помогни ми. Алис. — Така се казваше бабата на Уорън. Старецът започна да плаче.

Момчето изтича да вземе един пакет с книжни кърпички и избърса брадатото лице на дядо си.

— Всичко е наред, дядо. Аз ще ти помогна. Какво се опитваш да ми кажеш?

Старецът спря да говори. Няколко дни по-късно Уорън си даде сметка, че докато бършеше сълзите му, беше застанал пред топките светлина на екрана.

Родителите му помислиха, че лъже.

— Не, говори цели пет минути — настоя Уорън.

— За какво?

Той им каза.

— Светлини — повтори замислено баща му. — Майка ми е разправяла за проучването, което е извършвал в Тексас, нещо за някакви светлини.

— Тексас ли?

— Близо до един град наред пустошта на име Ростов. Неговият баща също се е занимавал с разни светлини. Още по време на Първата световна война. Така и не разбрах за какво става въпрос.

— Нямах ли някакви негови писма? — попита майката на Уорън.

— Писма?

— Които баща му е писал на майка му. Спомням си, че Алис ни ги е показвала. Според нея Едуард пазел всичко, свързано с баща му, защото е изчезнал още когато е бил невръстно бебе. Някои писма бяха от Франция, от времето на Първата световна война. В тях се споменаваха за светлини.

— Да, сега си спомням. Къде прибрахме нещата на татко?

След двадесетминутно търсене намериха писмата на дъното на една кутия в килера. Занесоха ги във всекидневната и се скупчиха

около белобрадата фигура в люлеещия се стол.

— Да, вижте това — каза бащата на Уорън. — „Сънувам светлините. Нямам търпение да се върна и да ги намеря“. 20 януари 1918 г. Леле! Татко, какво знаеш за това?

Но старецът отново беше изпаднал в кататония.

На следващия ден, докато Уорън играеше следобед на видеоиграта, дядо му посочи реещите се светлини и започна да разказва една история, която пазеше в себе си от 1945 година, — история за таен подземен комплекс под изоставена въздушна база в Тексас и за оръжие с неизвестна сила.

Уорън беше омагьосан от разказа. Имаше чувството, че космите по ръцете му настръхват от електричество. След този ден той започна да казва на приятелите си, че баща му е възложил да свърши някаква домакинска работа. След това се прибираше бързо вкъщи и пускаше видеоиграта. Реещите се топки светлина се появяваха, а неговият дядо му разказваше все повече и повече за светлините.

Но един ден, когато момчето се прибра забързано вкъщи, майка му го посрещна на вратата и му каза да не вдига шум, защото дядо му спи в спалнята. Това го разочарова, понеже то искаше да научи още за светлините и за събитията, разиграли се през онази ужасна сутрин през 1945 година.

Поигра на една видеоигра, отегчи се и реши да види дали дядо му не се е събудил. Отвори вратата на спалнята, но леглото беше празно. Един от прозорците зееше.

Обади се на майка си и тя дойде веднага. Качиха се в колата и обиколиха всички улици на Форт Браг, но така и не го откриха. Военните полицаи се включиха в търсенето. След тях и цивилната полиция започна да претърсва болници, приюти, църкви, паркове.

Ала дядото на Уорън беше изчезнал вдън земя.

— Как, по дяволите, е възможно един старец да изчезне? — чудеше се бащата на Уорън.

— Мисля, че знам къде е отишъл — каза момчето.

— Може да е разбрал къде е погребана Алис и да е решил да посети гроба ѝ — предположи майка му.

— Не. Отишъл е в Ростов — настоя Уорън.

— Ростов? В Тексас?

— Във въздушната база, в която е пострадал. Говореше непрекъснато за нея. Мисля, че е отишъл точно там.

— Как може един възрастен човек да стигне до Тексас?

— Не казвам, че е стигнал до там. Казвам само, че се обзалагам, че е тръгнал към Ростов.

Полицията изпрати бюлетин за изчезнал човек в Джорджия, Алабама, Мисисипи и Луизиана, във всички щати между Северна Каролина, където се намираше Форт Браг, и Западен Тексас.

Три дни по-късно им се обади началникът на полицията в Ростов. Да, дядото на Уорън бил успял да стигне до там. Намерили го при старото летище.

Бил мъртъв.

Рейли усети, че бюрото под главата му се тресе. Той се изправи в тъмнината. Температурата в стаята се беше повишила достатъчно, за да започне да се поти.

„Естествено, че ще се повиши — помисли си полковникът. — Генераторът се повреди. Климатичната инсталация е спряла да работи“.

„Но ако е така, тогава помпата, която вкарва и изкарва въздух, също е спряла да работи — осъзна той. — И кислородът в това помещение е единственият, с който разполагам“.

Тъмнината го караше да си представя, че стаята е по-малка, отколкото беше в действителност.

„Спокойно. Дишай бавно и плитко. Има достатъчно въздух“.

Бученето в ушите му продължаваше, а тапите в тях го изнервяха допълнително. Шумоизолиращите слушалки стягаха главата му. Изпод тях капеше пот. Рейли я избърса с ръце.

Мъчеше го жажда. Трябваше да сложи бутилки с вода върху бюрото, докато лампата все още мъждукаше.

Когато се изправи, столът му изскърца отчетливо в мрака. Той се обърна наляво, протегна ръце и тръгна бавно, като плъзгаше крака по пода и опипваше празното пространство. Изведнъж, по-скоро, отколкото бе очаквал, пръстите му докоснаха гладкия метал на шкафа.

„Никакъв проблем“.

Бутилките с вода бяха в най-горното чекмедже. Полковникът бръкна в него и извади три бутилки, които притисна към тялото си с лявата си ръка. После взе с дясната две енергийни десертчета и се затътри обратно към бюрото.

Блъсна се в някакъв остър ръб. Като ругаеше, Рейли остави бързо нещата, които носеше, върху плота на бюрото и започна да разтрива бедрото си. Носът му потече от влажния въздух. Той го избърса с една носна кърпичка, после намери опипом стола си, който изскърца отново, щом се стовари отгоре му. Отпи три големи глътки от едната

бутилка, избърса мокрите си устни, скъса опаковката на едно от десертчетата и внезапно започна да му се повдига.

Водата, която беше погълнал, имаше някакъв остатъчен вкус на метал. Нима беше започнала да се разваля?

„Ще я повърна ли?“

От лицето му шуртеше пот. Бюрото продължи да се тресе, но тъмнината вече не му се струваше толкова гъста, може би очите му бяха започнали да привикват към нея. Имаше чувството, че забелязва очертанията на бутилките с вода.

„Естествено. Винаги съм имал прекрасно зрение“.

В тъмнината се появиха сиви отсенки. Вече нямаше никакво съмнение, че вижда силуетите на бутилките. Това беше добрата новина. Лошата беше, че бученето в ушите му се беше засилило и всеки момент можеше да повърне заради вкуса на метал в устата си.

Виждаше все по-ясно бутилките, но му се струваше, че плуват в мъгла.

„По дяволите, потта влиза в очите ми“. Той ги избърса с опакото на ръката си, но бутилките останаха замъглени, въпреки че тъмнината беше избледняла и вече различаваше сивите очертания на бюрото.

И енергийните десертчета.

И ръцете си.

Ефектът беше подобен на начина, по който нощта избледнява преди зазоряване. Рейли видя шкафа. Видя стените и металната врата срещу себе си, но всичко продължаваше да е замъглено.

Той разтърка очи, за да ги избърше от потта. В стаята вече беше достатъчно светло, за да различава цветовете — оранжевите опаковки на енергийните десертчета, сините етикети на бутилките с вода, червеното по ръцете си. Червено?

По бюрото имаше капки кръв. Ризата му също беше окървавена. Ужасен, полковникът осъзна, че металическият вкус в устата му не се дължи на водата и че влагата по лицето му не е от пот. Беше кръв, която течеше от очите и от ноздрите му.

Той изпищя.

От пода, стените и тавана се излъчваше светлина. Рейли се втурна към вратата, отключи я и я отвори със замах. Светлината беше толкова силна, че се наложи да заслони очи с ръце.

Пред него лежаха хората от екипа му. Дрехите им бяха подгизнали от кръв, а тези, които все още бяха живи, стенеха. Един мъж намери достатъчно сили, за да насочи карабината си към него.

Полковникът се наведе и грабна карабината с гранатомета, но не се наложи да я използва — мъжът, който беше насочил оръжието си към него, се свлече мъртъв на земята, а карабината му изтрака върху бетонния под.

Рейли прескочи набързо труповете, отвори следващата врата и се втурна в помещението, където бяха паркирани вече безполезните джипове. Светлината стана още по-силна, докато тичаше към стълбището, което щеше да го изведе на повърхността.

„Ако тичам достатъчно бързо, може би ще успея да се отдалеча“.

„Не съм бил изложен на лъчението толкова продължително, колкото другите от екипа. Може би ще спра да кървя“.

Полковникът се втурна нагоре по стълбите, като дишаше тежко. Стигна до външната врата на комплекса, натисна дръжката и я блъсна с рамо, но не успя да я помръдне. Набра комбинацията от цифри, която отключваше електронната ключалка, но вратата пак не помръдна.

„Разбира се — помисли си той. — Без ток електронната ключалка няма да се задейства!“

Като виеше от ярост, Уорън се спусна по стълбището, взе карабината и изстреля една граната по вратата. Експлозията го събори на земята. Когато димът се разнесе, видя, че вратата виси накриво.

С капеща от лицето му кръв, Рейли изтича отново нагоре по стълбите, влезе в порутения хангар и се втурна към изхода. Ярката светлина отзад се засили, но пред него се виждаше тъмният път.

„Продължавай да тичаш!“

Успя да направи само три дълги, паникьосани крачки, после нещо изскочи от мрака, блъсна го в гърдите и го събори по гръб. До гърлото му изщракаха челюсти. Немската овчарка. Муцуната ѝ беше окървавена. Кучето беше побесняло и се опитваше да му прегризе гръкляна. Рейли го стисна за врата и се помъчи да го отхвърли от себе си. Кучето започна да го дере и да се мята. Беше въпрос на време да изпусне хлъзгавата му от кръв козина.

Миг преди да му разкъса гърлото, немската овчарка вдигна глава и се загледа към оградата. Кръвта по муцуната ѝ отразяваше блясъка на въртящи се светлини. Тя изскимтя, обърна се и избяга в тъмнината.

Уорън се изправи с мъка на крака и тръгна напред, като се олюляваше. При сблъсъка с кучето слушалките бяха паднали от главата му. Течащата кръв беше разхлабила тапите в ушите му. Без тяхната защита той чу съвсем отчетливо някаква смесица от съскане, прашене и жужене, което идваше някъде иззад гърба му.

Чу и нещо друго.

Бръмченето на самолет.

От всичко, което беше разказвал дядо му, най-силно впечатление му бе направила историята за неговия пралядо. Той бил излетял в тъмното небе с един биплан от Първата световна война, за да се опита да открие източника на светлините. Като момче Рейли си бе представял многократно как бипланът се отдалечава и става все по-малък в далечината, докато се превръща в точица.

И накрая изчезва.

„Моят пралядо“.

Той се обърна и беше заслепен от огромна светлинна вълна, която се носеше към него. Пасицето гореше в далечината и пламъците увеличаваха блясъка на светлината, а димът я отразяваше. Полковникът зяпна от удивление при вида на трептящите цветове, сред които преобладаваше оранжевото — оранжево като слънцето.

Сред цветовете се движеше нещо.

Появи се биплан, който не беше забелязал по-рано, защото беше оранжев, досущ като пламъците, които го обгръщаха. Бипланът имаше две седалки, разположени една зад друга. Пред пулта за управление на задната седалка седеше мъж. Беше с униформа и пилотски очила. Личеше си, че е красавец, въпреки голямото разстояние.

Имаше мустаци. Зад гърба му се развяваше шал.

Преди да си е дал сметка какво прави, полковникът се затича по пистата на старото летище. Знаеше, че трябва да бяга към пътя, но откакто беше навършил тринадесет години, не искаше нищо друго, освен да научи тайната на светлините.

Когато беше станал на осемнадесет, той беше дошъл тук, беше претърсил руините на въздушната база и беше намерил вход към подземния комплекс. После беше постъпил в армията — също като дядо си, — решен да се издигне във военното разузнаване. Накрая беше получил достатъчно власт, за да издири докладите на пралядо си за светлините, а покрай тях и докладите на дядо си.

Бипланът се приближаваше.

Внезапно двигателят му угасна.

Бипланът изчезна. На негово място се появи малък самолет с един чифт крила — „Чесна“, чийто двигател също не работеше и перките му се въртяха безпомощно. Рейли видя в кабината му мъж и жена. Лицата им бяха изкривени от страх.

Самолетът щеше да се разбие всеки миг.

79.

В един момент Пейдж се канеше да прелети над Лошата земя и да се приземи върху тъмната трева. Ала в следващия миг самолетът бе погълнат от въртящи се цветове. И ако времето, през което се носеха към земята, бе минавало бавно, сега ходът му се забави още повече.

Чесната беше спряла да се движи.

От цветовете се изстреля лъч светлина и се блъсна в дясната страна на самолета. Илюминацията, която последва, беше толкова силна, че Дан видя порутените хангари на старото летище. Лъчът се стрелна към един от тях, после продължи под ъгъл към разположената на северозапад радиообсерватория.

В далечината лъчът се издигна отново към небето, отрази се в нещо — Пейдж предположи, че е сателит, — и се стрелна обратно към земята още по-на северозапад.

— Чувам бръмченето на мотор! — извика Тори.

— Не е нашият!

През цветовете от лявата му страна премина сянка.

— Друг самолет! — изкрещя той.

Не беше какъвто да е самолет. Беше биплан — като онези, правени по времето на Първата световна война. Млад мъж с мустаци и пилотски очила седеше зад пулта за управление на задната седалка, а зад него се развяваше краят на шал.

В цветовете се появиха и други образи: пастир с говеда, жена върху кон, която препуска по тъмен път...

Красив младеж — Джеймс Дийкън, — облегнат на ограда и загледан в мрака.

Тийнейджър с мотоциклет, пресичащ тъмно поле.

Войници, които стискат главите си, сякаш се страхуват, че ще експлодират.

Едуард Мълан, който стреля по светлините, а след това по тълпата.

Тори, която седи на пейката на платформата за наблюдение и гледа прехласнато в далечината.

Внезапно всички тези образи, заедно с биплана, изчезнаха. Шумът от мотора му заглъхна.

Чесната продължи да се плъзга във въздуха. Светлините, които сега се намираха зад нея, осигуриха достатъчно светлина на Пейдж, за да види прашната, бурениясала писта.

— След миг кацаме!

Земята се надигна рязко към тях.

— Пред нас има някой! — извика жена му. — По пистата залита някакъв мъж!

Тогава Дан също го видя. Мъжът гледаше с отворена уста самолета, а главата и дрехите му бяха покрити с кръв.

— Тори, отвори си вратата! — Той натисна дръжката на собствената си врата и я отвори. Сред плевелите на пистата имаше камъни.

Самолетът не можеше да се задържи повече във въздуха. Дан дръпна лостовете за управление, за да изправи носа му, като се надяваше, че предният колесник няма да се закачи в камъните. Левият колесник се блъсна в нещо и се счупи. Самолетът се наклони на една страна. Лявото крило застърга в земята, после се огъна. Корпусът се килна наляво.

Перката загреба пръст, едно от остриетата се счупи и отхвъркна настрани, а двигателят излезе от гнездото си. По кабината се посипа пръст. Докато корпусът се накланяше все повече наляво, Пейдж откри, че лежи на една страна. Към стърженето и тракането на метал се прибави скриптенето от плъзгането на самолета по пръстта. После спряха рязко, при което гърдите на Дан щяха да се блъснат в таблото за управление, ако коланът на седалката и предпазните ремъци не го бяха спрели. Ремъците се впиха в гърдите му.

Беше му трудно да си поеме дъх.

— Тори — успя най-накрая да каже. — Добре ли си?

Тя не отговори.

— Тори?

— Мисля, че съм добре.

„Слава богу“ — помисли си Пейдж.

— Трябва да излезем навън, може да избухне пожар.

Вратата му беше заклещена в земята. Като се мръщеше болезнено, той успя да откопчае колана и ремъците.

— Излез с пълзене през вратата!

Понеже корпусът беше наклонен, Дан успя да се понадигне и помогна на Тори да се освободи от своите ремъци. После я хвана и я избути през разположената вдясно врата. Като трепереше от усилието, той се набра нагоре, измъкна се през вратата, пропълзя настрани и се претърколи на земята.

Гръдният кош го болеше, но той не му обърна внимание, защото надуши миризмата на авиационно гориво.

— Бягай! — изкрещя Пейдж.

Тори не се нуждаеше от подканяне. Тя хукна по старата писта. Пилотът побягна след нея.

Пред тях лежеше мъжът, когото бяха видели от самолета. Без да се замислят нито за миг, те коленичиха до него и го обърнаха по гръб. Лицето му беше покрито с кръв, но Дан знаеше, че го е виждал и преди. Предната нощ двамата с Тори бяха минали с колата покрай изоставената въздушна база. И бяха видели един четиридесетгодишен мъж — плешив и мускулист, с изправени рамене и властно изражение, — да отключва портата.

— Можете ли да се надигнете? — попита го Пейдж. — Трябва да ви отведем оттук.

Мъжът промърмори нещо, което звучеше като „прадядо“.

Дваемата с Тори го изправиха на крака и тръгнаха с него по пистата. Светлинният лъч все така излизаше от вътрешността на един от хангарите, насочваше се на северозапад, издигаше се в небето, после се спускаше под ъгъл надолу към някаква далечна точка на хоризонта. Чуваше се някакво съскане, прамене и жужене и въздухът миришеше на електрическа буря. Пейдж усети, че косата му настръхва.

Докато влачеха мъжа към пътя, Дан погледна назад и остана поразен от това колко ярки са станали светлините. В далечината земята се разлюля от експлозии — старите бомби гърмяха. Тревата гореше и пламъците се приближаваха към пистата. Когато стигнаха до чесната, резервоарите ѝ се възпламениха и в небето се издигна огнена топка.

Съскането, праменето и жуженето станаха непоносими. Докато Пейдж се чудеше дали дрехите им няма да се подпалят от горещината на светлинния лъч, в небето внезапно избухна нещо като гигантски

фойерверк — по-висок от която и да е празнична заря. Във всички посоки се посипаха искри.

— Какво е това, по дяволите? — попита смаяно Тори.

Искрите се разпръснаха по целия хоризонт. На тяхно място се появиха огнени цветя във всевъзможни цветове, а гледката беше толкова изумителна, че Дан се закова на място, изпълнен с благоговение.

Цялото небе гореше.

После пожарът започна да намалява.

И изчезна напълно в момента, в който се чу експлозия от мястото, където се намираше обсерваторията. Цветовете взеха да избледняват. Искрите падаха, а блясъкът им гаснеше. Съскането, пращането и жуженето замлъкнаха и единствената светлина, която остана, беше тази на горящото пасище.

Пейдж се разкашля от дима и откри, че може отново да се движи. Двамата с Тори продължиха с мъжа към тъмнината. Стигнаха до някаква ограда, пренесоха непознатия над нея, минаха между два паркирани автомобила и излязоха на пътя.

Нощта се изпълни с нови звуци — плача на стотици хора.

— Прадядо — промълви мъжът.

Покрай тях залитаха хора. Някои се качиха в колите си, но двигателите им не искаха да запалят. Други викаха по име близките си. Към плача се присъединиха викове за помощ. На пътя се събра тълпа от хора с вид на бежанци от военна зона, която тръгна бавно към Ростов. Откъм града се чу воят на сирени.

Огньовете осветиха Медрано, който тъкмо се качваше върху един пикап.

— Всички да запазят спокойствие! — извика той. — Ще се погрижим за вас! Иде помощ!

Дан погледна към непознатия, когото бяха оставили на пътя. Лицето му се чернееше от кръвта.

— Чухте ли онези сирени? Дръжте се, всичко ще бъде наред — опита се да го увери той.

Мъжът не отговори. Отначало Дан се разтревожи, че е умрял, но после видя, че очите му са отворени и се взират немигащо в нещо, което се намираше много далече или беше само в съзнанието му.

Пейдж хвана Тори за ръка.

— Сигурна ли си, че си добре?

— Живи сме — отговори тя. — По-добре от това не бих могла да бъда.

Сирените се приближиха и в мрака се появиха червено-сини премигващи светлини.

Анита се буди на няколко пъти през нощта, като постепенно се възстановяваше от ефекта на упойката. Когато отвори очи този път, слънцето светеше през цепнатините на щорите и осветяваше болничното легло, на което лежеше. Лявата ѝ ръка беше в гипс, а тежестта му влошаваше още повече силната болка, която изпитваше.

— Куршумът е причинил доста щети на костите на ръката ти — каза с усилие един глас до нея, — но въпреки всичко успяха да я спасят.

Тя погледна наляво и откри, че другото легло в стаята също е заето. Разпозна гласа — беше на Брент, — но не можеше да види лицето му, защото беше бинтовано.

— Нали ти казах, че ще бъда тук, когато се събудиш — продължи репортерът с приглушен глас. — Аз съм човек, който държи на думата си.

Анита се намръщи.

— Какво ти се е случило?

— Преследвах онази история, докато тя не ме улови.

Все още зашеметена от лекарствата, които ѝ бяха дали, тя каза:

— Не разбирам.

— Приблжих се твърде много до светлината. — Гласът му затихна. — И тя ме обгори.

— Обгорила те е?

— Не мисля, че ще ходя в Атланта. Всъщност не мисля и че ще продължа да водя новините заедно с Шарън. Но като се има предвид какво ни причини тази история, мога да ти гарантирам, че и двамата ще получим „Еми“.

Младата жена се опита да седне. Мъчеше се отчаяно да проумее нещата, които чуваше.

— Бил си обгорен?

— Лекарите не са сигурни колко лоши ще са белезите, които ще останат. Говориха ми за присаждане на кожа и специалисти. Ако имам

късмет, ще мога да правя криминални репортажи, стига лицето ми да е в сянка, когато ме снимат с камерата.

Тя остана безмълвна за миг.

— *Lo siento*.

— След като вероятно ще ми се наложи да остана още известно време в Ел Пасо, предполагам, че ще е по-добре да започна да уча испански. Какво ми каза току-що?

— Че ужасно съжалявам.

— Благодаря. Бяхме добър екип.

— Все още сме добър екип — поправи го Анита.

— Както и да е, мисля, че е по-добре да започнеш да си търсиш нов партньор.

— Харесваш ли мексиканската кухня?

— Не знам какво общо има това, но истината е, че я опитах веднъж и веднага я намразих.

— Защото не си ял на подходящото място. Почакай да опиташ пилешките енчилади на майка ми.

81.

— Мащабна електрическа буря? — Костиган се облегна на стола си зад бюрото. Въпреки че беше с униформа и носеше колана с оръжието си, главата му все още беше превързана. Това му придаваше уязвим вид.

— Голяма буря със сухи светкавици. Така казаха федералните — рече Медрано. — На мястото се изсипаха хора от всякакви правителствени служби, в това число ФБР и Националната научна фондация. Обсерваторията е под управлението на ННФ. Или поне беше. Снощи експлодира.

— Сухи светкавици значи. — Полицейският началник изглеждаше объркан. — Това възможно ли е изобщо? Възможно ли е нещо подобно да скапе електрическите системи на няколкостотин превозни средства? Да не говорим за системите на няколко хеликоптера и една „Чесна“?

— Въпросът не е в това какво е възможно и какво не е. Това е официалното обяснение на случилото се и след като снощи всички видеокамери се развалиха, няма как да докажем, че не е било така.

— Ами сателитът, който избухна? Видели са го в половината южни щати.

— Взривен е от космически боклук. Нещата, които приличаха на искри, са били останките му, които са се запалили при навлизането си в атмосферата. Фактът, че това се е случило едновременно с бурята със сухи светкавици, е пълна случайност. Правителството никога няма да признае, че е експериментирало с оръжие, което използва електромагнитна енергия.

От другата страна на улицата долетя звън на църковни камбани — неделната служба беше започнала.

— Оръжие? — Костиган се намръщи. — Смяташ ли, че е било оръжие?

— Бях там и мога да ти гарантирам, че това, което видях, не бяха сухи светкавици. Сега се само за едно нещо, което може да спре

двигатели, генератори и всичко останало, което работи с електричество и магнити. Разбираш ли от астрономия?

— Достатъчно, за да знам по какво се различава от астрологията.

— Имам телескоп, откакто видях първата си комета като хлапе — каза капитанът. — Абониран съм за списание „Астрономия“, откакто се помня. Черни дупки, свръхнови, спирални мъглявини. Всичките са много секси. Но слънчевите бури са ми най-любими. Не смея да гледам слънцето през телескоп, разбира се. Трябва да разчитам на филмите, заснети със специални камери в обсерваториите. Слънчевите бури имат изригвания, които приличат на шибация край на гигантски камшик. Горещината им стига до стотици милиони градуси. Те излъчват електромагнитна енергия, равна на десет милиона атомни бомби.

Началникът на полицията слушаше внимателно.

— Развихрят се на всеки единадесет години — продължи Медрано. — От състояние на почти пълен покой преминават в зрелищни изригвания. Когато са най-силни, електромагнитните им вълни са толкова мощни, че щом стигнат до Земята, могат да извадят сателитите от орбита, да спрат работата на електростанциите и да прекъснат телевизионните предавания. Северните сияния са предизвикани от тях. Това, което видях снощи, приличаше на комбинация от двете — Северни сияния и слънчеви изригвания.

— Слънчеви изригвания. На ужасно голямо разстояние от слънцето.

— Не казвам, че това са били слънчеви изригвания. А че приличаха на такива. Електромагнитна експлозия в някоя точка на земята би обяснила много от случилото се снощи.

— Но какво я е причинило?

— Това е друг начин да попитаме какво представляват светлините. Ето ти една теория. Земното ядро е по-горещо от повърхността на слънцето. — Капитанът сви рамене. — Може би наблизко има някакви разломи, през които на повърхността излизат електромагнитни вълни.

Костиган обмисли теорията.

— Мисля, че обяснението не е по-лошо от теориите за блатен газ, кварцови кристали, радиоактивен газ и температурни инверсии.

— Каквото и да става, няма да позволя нещата да се влошат — заяви Медрано. — Повечето туристи видяха достатъчно и сами си тръгнаха. Но за всеки случай от тази вечер насетне започваме да блокираме пътя. Всеки, който иска да мине оттам, ще трябва да направи голям завой. Зоната за наблюдение, преносимите тоалетни, табелата край пътя, бетонните заграждения, паркингът — всичко това ще изчезне. Когато приключим, това място ще изглежда като всеки друг участък от полето. Междувременно федералните ще разчистят бъркотията при обсерваторията и старото летище. Вероятно никога няма да разберем какво се е случило там. Те няма да ни позволят. Така, както никога няма да узнаем какво се е случило снощи на „Уайт Сендс“.

— „Уайт Сендс“ ли? — попита Костиган. — Ракетният полигон?

— Да, всички говорят за това по новините и привържениците на теориите за конспирация са се развихрили с пълна сила. Някакъв лъч е улучил мишена в „Уайт Сендс“ — макет на град в естествена големина. Мисля, че можем да се досетим откъде е дошъл лъчът. Изглежда, той е унищожил макета, взривил е командната зала и е направил на пух и прах половин дузина сгради на осем километра от мястото, да не говорим, че е спрял електричеството на цялата база, включително акумулаторите на превозните им средства. Прекалено много хора са видели лъча, за да отрекат станалото.

Съобщиха, че са били убити двадесет военни техници. Цивилните граждани, които са наблюдавали нощното небе от Аламогордо, твърдят, че са видели ослепителна светлина. Военните приписват това на голяма експлозия в склад за муниции. Експлозия, която била причинена от сухите светкавици.

— Сухите светкавици със сигурност са се отбили и тук.

— На лицето на полицейския началник се появи изморено изражение.

— Добре ли си? — попита го капитанът.

Църковните камбани продължаваха да бият от другата страна на улицата.

— По-късно мога да се поразходя натам — рече Костиган. — Мина доста време от последното ми посещение.

Полицейският диспечер почука на отворената врата.

— Господин и госпожа Пейдж са тук да ви видят.

— Пусни ги.

Когато Дан и Тори прекрачиха прага, Костиган им се усмихна.

— Радвам се да ви видя, въпреки че ми изглеждате малко поизгорели от слънцето.

— И аз мога да кажа същото за капитан Медрано — отвърна Тори.

— Явно се намираме в земята на среднощното слънце — рече капитанът. — Обсъдихме телефонното ви обаждане. Наистина ще имаме нужда от вас, за да запълним някои празноти. Но в момента трябва да се погрижим за цял куп други неща. Затова ще се радвам, ако се върнете тук след десетина дни. Госпожо Пейдж, споменахте, че ще ви оперират във вторник сутринта в Сан Антонио. След десет дни ще се чувствате ли достатъчно силна, за да пътувате?

— Ще видим — отговори Тори.

— Ако се наложи, винаги можем да осъществим видеовръзка. Надявам се, че не е нещо сериозно.

Пейдж и Тори не казаха нищо.

82.

Реактивният самолет „Фолкън 2000“ излетя от въздушната база във Форт Блис и започна четиричасовия си полет към летище „Глен Бърни“ до Форт Мийд, Мериленд. Пилотираха го служители на Военното разузнаване, които бяха агенти и на АНС. На борда му пътуваха медицински екип и полковник Рейли.

Полковникът гледаше право пред себе си и от време на време примигваше, но иначе не помръдваше.

— От колко време е така? — попита някой.

Рейли беше в състояние на кататония и не можеше да обърне глава, затова не видя лицето на говорещия.

— От десет и двадесет снощи — отговори друг. И той се намираше извън зрителното поле на полковника.

— Какво му има?

— Най-доброто ми предположение за момента е предизвикана от травма парализа. Не знам дали причината е физическа, психическа или и двете. Трябва да бъде прегледан.

— Не съм изненадан, че е превъртял след бъркотията, която заварихме в онзи подземен комплекс.

— Терминът не е много научен, но да, в общи линии е станало точно това. Превъртял е.

— Мислиш ли, че ни чува?

— Нямам представа. Ушите му кървяха. Може да е загубил завинаги слуха си или шокът от преживяното да е предизвикал психично разстройство.

— Да, но въпросът е какво е станало. Видеокамерите долу бяха спрели да работят. Всички дигитални записи бяха изтрети. Разполагаме единствено с труповете. С изключение на мъжете, които са се застреляли взаимно, всички останали нещастници са умрели от кръвенето.

— Никога няма да разберем, освен ако полковникът не проговори.

Неспособен да помръдне, Рейли продължи да се взира пред себе си.

Свистенето на самолетните двигатели постепенно се превърна в бръмчене на перки и стар двигател. Вътрешността на самолета избледня и той се оказа на задната седалка на биплан, който летеше в осеяното със звезди небе над някакво тъмно поле.

Носеше пилотски очила и шал, а единият му край се развяваше зад гърба му. Той пое управлението и се насочи към хоризонта.

Пред него блещукаха цветове и го зовяха.

83.

В чакалнята имаше пластмасови столове, свързани с верига. На високо в един от ъглите беше монтиран телевизор, който работеше на канал „Дом и градина“. На входа имаше бюро, зад което седеше една доброволка и записваше имената на хората, които влизаха, като им съобщаваше, че на масата зад гърба ѝ има кафе, чай и вода.

Пейдж седеше до майката на Тори. Бяха толкова изнервени, че не им се говореше. Той прелисти един брой на „Тайм“ отпреди два месеца, после вдигна очи към телевизора, където една жена с ръкавици и градинска лопатка показваше на зрителите цветната си градина.

— Колко време ще продължи според теб? — попита Маргарет с пребледняло лице.

— Предполагам, че зависи от това какво ще открият и каква част от него ще трябва да изрежат.

— Горкото ми момиче — каза майката на Тори.

В чакалнята влезе жена с хирургическа престилка и боне. Тя се огледа, видя ги и дойде при тях. Изражението ѝ беше неразгадаемо.

„Твърде скоро — помисли си Дан. — Нещо не е наред“.

Жената седна до тях.

— Станала е грешка.

— О, боже — изстена Маргарет.

— Може да са объркали снимките и картона на Тори с тези на някой друг — продължи лекарката. — А може нещо да не е било наред с апаратурата, когато са я преглеждали.

Пейдж се намръщи.

— Не разбирам. Какво имате предвид?

— Съпругата ви няма рак.

— Какво?

— Няма и следа от рак.

Той усети, че стаята се завърта пред очите му.

— Грешка?

— Това е единственото обяснение. На мамограмата и на томографската ѝ снимка се вижда голяма буца, която можеше да стигне

до гръдната кост.

„Тори не ми каза, че е толкова сериозно“ — помисли си Дан.

— Но тази буца вече не е там — продължи жената. — Понякога туморите спират да се разрастват, но никога не изчезват безследно за една седмица. Или апаратурата е било повредена, или са дали на съпругата ви чужди резултати. Опитваме се да установим какво се е случило.

— Значи жена ми ще се оправи? — успя да попита Пейдж.

— Ще се оправи и мога да ви кажа със сигурност, че няма рак на гърдата.

Майката на Тори се разплака.

Пейдж имаше своя собствена теория.

Нямаше повреда в апаратурата. Снимките не бяха чужди. Резултатите от изследванията не бяха объркани.

Докато си купуваше нова риза и дънки от един магазин за дрехи в Ростов, Дан беше чул един клиент да говори с една от продавачките за светлините.

„Съпругата ми има диабет. Чухме, че на това място ставали чудеса като в Лурд. И че ако види светлините, ще се излекува“.

Тогава Дан си беше помислил: „Излекувана? Няма ли да е чудесно?“

А сега чудото се беше случило.

Тори беше излекувана.

Те се върнаха в Ростов, за да бъдат разпитани и да подпишат показанията си. Костиган вече не носеше превръзка върху късата си прошарена коса и от едната страна на главата му се виждаше белег.

— След всичко, което се случи, не сме виждали и следа от светлините — каза им полицейският началник. — Двамата с капитан Медрано закарахме на мястото Хариет Уорд. Ако някой е в състояние да види светлините, това е тя. Хариет каза, че са си отишли. Каква беше фразата, която използва? „Да поуспокоят гнева си“.

— Да — каза Тори. — Да поуспокоят гнева си.

Пейдж я отведе в дома им в Санта Фе, само че той вече не им се струваше като дом. Тя му каза, че непрекъснато мисли за Ростов и сънува светлините. Той също ги сънуваше.

Застраховката, която му изплатиха за разбитата „Чесна“, му помогна да й купи тридесетгодишен заместител. Една година по-късно двамата с жена му отлетяха обратно за Ростов. Наеха кола и отидоха в офиса на Костиган, където свариха полицейския началник да кашля от „лоша лятна настилка“, въпреки че Дан имаше малко по-различна теория за произхода на кашлицата на бившия пушач.

— Мислим да се заселим тук — каза му Пейдж. — Случайно да ти се намира едно свободно работно място?

— Заплатата на заместник-началника не е голяма.

— Но и животът тук не е много скъп, а и мога да си докарвам допълнителни пари като механик на летището.

Костиган се прокашля.

— Истината е, че може да се освободи и моето място.

— Съжалявам да го чуя — каза Тори, като го гледаше загрижено.

— Недей — отговори той с усмивка. — Преди много време научих, че нищо не е вечно. Само че още не съм готов да се оттегля, така че засега, стига да искаш, можеш да ми бъдеш заместник.

— Искам — каза Дан.

— Тук идват да живеят много художници от Остин, Санта Фе и Седона, така че пазарът на недвижими имоти процъфтява — обърна се Костиган към Тори. — Има нещо в тукашните цветове, което ги привлича, но това едва ли те изненадва. Мисля, че лесно ще си намериш работа.

— Ще опитам — рече тя. — Във всеки случай знам едно — тук няма да сме сами. Вече имаме няколко чудесни приятели.

— Така е, наистина.

Шест месеца по-късно Пейдж стана началник на полицията. След погребението на Костиган двамата с Тори отидоха с кола до мястото, на което според тях се бе намирала зоната за наблюдение. Медрано беше изпълнил заката си — след като бяха махнали всичко, мястото изглеждаше като всеки друг участък от полето.

Отидоха там по залез, слязоха от колата и се загледаха в хоризонта. Със спускането на мрака видяха фаровете на коли, които идваха откъм Мексико. Съзряха една падаща звезда. И нещо като блещукане отвъд Лошата земя.

— Мислиш ли, че това е началото на завръщането на светлините? — попита Дан.

— Възможно е — отговори Тори. — Хариет казва, че са на периоди: слаби и силни. Може би има право. Но аз така или иначе не държа да ги виждам. Мога да ги усещам дори когато съм в града. Това ми е достатъчно.

— Повече от достатъчно — съгласи се Пейдж. — Те отговарят на желанията на хората. Ако имаш нужда да вярваш в нещо, те ще те вдъхновят, но ако се затвориш в себе си, няма да можеш да ги видиш. Ако си ядосан, ще усилят гнева ти. Ако искаш да ги превърнеш в оръжие, ще използват това оръжие срещу теб и ще те накарат да разбереш колко ужасно нещо са оръжията.

— Освен това, ако вярваш достатъчно силно, че може да стане чудо — добави Тори, — те могат да сбъднат желанието ти.

Към тях се приближиха фаровете на кола. Тя отби до техния автомобил и един мъж се подаде от прозореца ѝ.

— Хей, онези странни светлини не се ли появяваха някъде тук?

— Светлини? Не знаем нищо за никакви светлини — отговори Дан. — Просто се наслаждавахме на звездите.

— Сигурно някой си е направил шега с мен.

— Сигурно — каза Тори.

Колата потегли и стоповете ѝ изчезнаха в мрака.

— Искаш ли да се връщаме? — попита Пейдж.

— Добре. Ако онова блещукане там наистина са светлините, значи сме видели достатъчно.

Когато се качиха в автомобила, Дан се поколеба и не запали веднага двигателя.

— Какво има? — попита го жена му.

— Просто си припомних как изглеждаше това място, какво почувствах, когато те видях да се взираш в хоризонта от онази пейка. Едва не те загубих. Но това не стана благодарение на светлините. Те са за теб това, което си ти за мен. Обичам те. — Беше решил да ѝ го казва всеки ден.

Емоцията го завладя.

— Успя ли да прочетеш надписа на табелата, която стоеше преди края пътя?

— Не. Реших, че е някаква туристическа глупост, измислена от член на Търговската камара.

— Не съвсем — каза Пейдж. — Доколкото си спомням, надписът гласеше: „Добре дошли при светлините на Ростов. Много хора твърдят, че са ги виждали, но никой не е успял да обясни природата им. Ако имате достатъчно късмет да ги видите, решете сами какво представляват“. Е, аз знам какво представляват за мен.

Той я целуна.

ПОСЛЕСЛОВ

ТАЙНИ В МРАКА

На 7 ноември 2004 година преглеждах неделния брой на местния вестник „Санта Фе Ню Мексикан“. Обикновено не чета туристическата рубрика, но заглавието на една от статиите привлече вниманието ми.

ОЗАРЕТЕ ЖИВОТА СИ — ГРАДЧЕТО МАРФА, ТЕКСАС, Е ПРОЧУТО С НЕОБИКНОВЕН ПРИРОДЕН ФЕНОМЕН

Имаше и една неясна снимка, под която пишеше „загадъчни светлини“.

Не можах да се сдържа и продължих да чета.

Препечатана от вестник „Вашингтон Пост“, статията описваше как авторката ѝ Зофия Смардс завела семейството си в Марфа — малък град в Западен Тексас, — за да търси странните светлини, които се виждали там много нощи през годината. Било трудно да се каже колко отдалечени са светлините. Те се поклащали и се движели на зигзаг, реели се и трептели, примигвали и светели, появявали се и изчезвали.

В статията пишеше също, че никой не можел да каже със сигурност откъде идват и какво представляват. Може би това били кварцови кристали, които поглъщали топлината през деня и излъчвали статично електричество нощем, когато скалите се охлаждали. Или светлините били образувани от радиоактивни газове. А може би температурни инверсии в атмосферата отразявали фаровете на далечни превозни средства. Каквото и да било обяснението, светлините се появявали от доста време в Западен Тексас. Още от 80-те години на XIX век, когато един фермер ги забелязал и предположил, че вижда

отблясъци от лагерните огньове на индианци, само че когато претърсил района на сутринта, не намерил следи от никакви огньове.

Авторката на статията описваше посещението си в зоната за наблюдение. Тя, съпругът ѝ и двамата им сина застанали край някакъв селски път и започнали да се взират в тъмния хоризонт, като всеки сочел развълнувано светлините, когато те драматично се появили. Оказало се обаче, че когато тя виждала светлините, другите не могли да ги видят, и обратното. После към тях се присъединили други туристи и с тях се случило същото. Някои били заплени от светлините, други не разбирали за какво е целият този шум.

Допих си кафето, откъснах страницата и отидох в кабинета си, за да я оставя на един рафт с цял куп други любопитни статии. Процедирах така от десетилетия — събирах материали, които са ме заинтригували, и чаках да открия кой от тях ще започне да човърка подсъзнанието ми.

Не след дълго светлините край Марфа го направиха. През последните месеци на 2004 година почти всяка нощ виждах един и същи образ във въображението си, преди да заспя. Една жена стои върху платформа за наблюдение край някакъв път и се вира като хипнотизирана в очарователните светлини на тъмния хоризонт. За разлика от авторката на статията, тази жена не беше придружена от съпруга и децата си. Беше сама, въпреки че беше омъжена. Беше спряла на това място на път към майка си и беше толкова обсебена от светлините, че нищо друго не я интересуваше, дори съпругът ѝ, който дойде да я търси.

Този образ беше всичко, с което разполагах, а когато започна 2005 година, няхах дори него — той спря да се появява. Бях свикнал с идеи, които още не са готови да ми се разкрият напълно, затова започнах да работя по други романи: „Нарушители“, „Ловци на време“ и „Шпионинът, който дойде на Коледа“. Въпреки това периодично вземах статията от рафта в кабинета ми. Препрочитах я, докато не реших да започна проучване и не се сдобих с дебела папка, пълна с бележки.

Научих, че Марфа не е единственото място, на което се появяват светлините. Същият феномен беше наблюдаван на още три места — в долината Хесдален в Норвегия, в пуста местност край река Меконг в Тайланд и в скалист район в североизточна Австралия. В Австралия ги

наричат Мин Мин и когато един мой тамошен почитател се свърза с мен чрез уебсайта ми, аз го попитах дали знае нещо за светлините.

Оказа се, че фенът ми — полицаи на име Даниел Браунинг — е имал преживяване, свързано с тях.

Преди тридесетина години двамата с баща ми Робърт отидохме на лов за кенгуру край град Мутабура в Централен Куинсланд. Мутабура беше съвсем малко градче от стотина къщи. Баща ми беше професионален ловец на кенгуру. През нощта застреляхме няколко на светлината на прожектор. Намирахме се наред нищото — наблизно нямаше нито къщи, нито пътища.

Тогава видяхме някаква светлина. Появи се внезапно. Изобщо не разбрахме кога се е приближила. Стоеше на едно и също разстояние от нас и се движеше, когато и ние се движехме. Не беше на земята, нито високо в небето. Просто се рееше пред нас. Това продължи около 10 минути и помня много добре, че здравата стресна баща ми. Той знаеше, че наблизно няма нито къщи, нито превозни средства. Светлината го разтревожи сериозно, после изчезна.

Докато онзи образ не излизаше от съзнанието ми, попаднах на DVD версия на един от любимите ми филми — „Гигант“ (1956). Беше режисиран от Джордж Стивънс, в него участваха звезди като Джеймс Дийн, Елизабет Тейлър и Рок Хъдсън и беше епична история за дългогодишната вражда между тексаски петролен магнат и известно фермерско семейство. За моя изненада, научих от допълнителните материали на диска, че голяма част от филма е била заснета в Марфа — същия град, край който се появяваха светлините. После направих проучване в интернет, от което разбрах, че Джеймс Дийн е бил запленил от светлините. Завел останалите актьори и режисьора в зоната за наблюдение, но бил единственият, който успял да ги види.

Всички тези елементи се въртяха във въображението ми, докато — почти три години след ноемврийската сутрин, през която бях прочел вестникарската статия, — в съзнанието ми не се появи отново образът

на самотната жена, която стоеше в мрака край пътя и се взираше в загадъчните светлини. Този път обаче имаше и друг образ — мъж, който лети в едномоторен самолет (наскоро бях започнал да вземам уроци по летене). Към него се прибавиха гигантските сателитни антени на радиообсерватория (близо до Марфа наистина има такава) и руините на военновъздушна база от Втората световна война (действително има подобна база в покрайнините на Марфа, близо до мястото, на което се появяват светлините).

Не бях сигурен как мога да свържа всички тези образи. Въпреки това внезапно си дадох сметка, че нямам търпение да започна да пиша. Направих списък с всички елементи, които исках да включа, като създадох свои собствени версии на хората, които действително бяха видели светлините: фермера през 80-те години на XIX век, учителката през първото десетилетие на XX век, Джеймс Дийн през 50-те и тълпата, участвала в лова на призрачната светлина през 70-те. Да, наистина е имало такъв лов. В „Призрачни светлини“ има изненадващо количество „истински“ факти.

Разбира се, става дума за алтернативна реалност, така както Марфа и Ростов са алтернативните версии на един и същи град в Западен Тексас. Марфа по всяка вероятност е кръстен на героиня от „Престъпление и наказание“ на Достоевски, а аз кръстих Ростов на един герой от „Война и мир“ на Толстой. Въпреки приликите, нито един от героите в „Призрачни светлини“ не е вдъхновен от реална личност в Марфа, но все пак се надявам, че романът ще ви накара да посетите този град, който някога е бил фермерско селище, а сега е живописна колония на художници, като Седона, Аризона и Санта Фе.

В едно отношение обаче действителността се нуждаеше от разкрасяване. Прочутата фермерска къща край Марфа, в която е сниман „Гигант“, който аз наричам „Рождено право“, наистина е само една фасада. Въпреки че отвън прилича на голяма, завършена постройка, ако я заобиколите, ще видите само поле. През годините тази лъжлива фасада се е разпаднала и в момента са останали подпорните греди, а и те няма да останат прави още дълго. Заради привързаността си към „Гигант“ в „Призрачни светлини“ си позволих да разкрася малко снимачните декори.

Ако искате да научите повече за явлението, вдъхновило написването на този роман, потърсете в интернет фразата „светлините

на Марфа“. Ще намерите над половин милион сайтове. И колкото повече научавате за светлините, толкова повече ще разбирате какво съм имал предвид, когато написах, че в тази книга има изненадващо количество „истински“ факти.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.